

[Lương Chúc Hệ Liệt] - Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân

Contents

[Lương Chúc Hệ Liệt] - Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân	2
1. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 1-1: Phần 1: Thủ Linh	2
2. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 1-2	3
3. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 2	4
4. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 3	7
5. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 4	10
6. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 5	12
7. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 6	15
8. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 7	17
9. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 8	20
10. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 9	26
11. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 10	30
12. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 11	35
13. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 12	41
14. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 13	46
15. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 14	49
16. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 15	52
17. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 16	56
18. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 17	60
19. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 18	62
20. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 19	66
21. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 20	70
22. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 21	75
23. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 22	79
24. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 23	83
25. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 24	91
26. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 25	95
27. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 26	100
28. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 27	105
29. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 28	109
30. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 29	116
31. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 30	124
32. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 31	127
33. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 32	132
34. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 33	136
35. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 34	144
36. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 4 - Chương 1-1: Phần 4: Điểm Đăng Nhân	146
37. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 4 - Chương 1-2	146
38. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 4 - Chương 2	159
39. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 4 - Chương 3	161
40. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 4 - Chương 4	165

41. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 4 - Chương 5	167
42. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 4 - Chương 6	169

[Lương Chúc Hệ Liệt] - Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân

Giới thiệu

Thể loại: 1×1, hiện đại, linh dị thần quái, điều tra phá án, HE. Edit: Hàn anh tử. Là câu chuyện tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luong-chuc-he-liet-thu-linh-va-diem-dang-nhan>

1. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 1-1: Phần 1: Thủ Linh

Sắc trời có một chút hắc đến mức dọa người.

Này đích thật là một mùa hè đặc sắc, vài phút trước vẫn chính là tinh không vạn lí, trời xanh mây trắng, đến một khắc sau, lại không có lý do mà nổi lên cuồng phong bao trùm khắp nơi, sắc trời như mực chẳng khác nước sơn đen sẫm, rồi lúc sau tại nơi bắt đầu xuất hiện hắc sắc mà mơ hồ lộ ra không bình thường quang minh. Một đạo thiểm điện xẹt qua bầu trời, mang theo tử sắc hồ quang, hoa khai bộc lên trong biển mây, tại trên mảng đất rộng bằng phẳng nhất thời chiếu ra vạn vệt hình ảnh, trong nháy mắt lại trừ khử vô tung.

Lương Sam Bách có chút ảo não mà nhìn đến điện thoại di động đã mất đi tín hiệu, tái nhợt dịch tinh nhảy lên ngắn gọn kéo ra vài con số, thời gian: 17 giờ 45 phút.

Phạm vi tầm nhìn bởi vì sắc trời âm u mà bị hạn chế, nhưng là, coi như khí trời dù có hảo lại một chút, đối với hắn cũng đã thuyết, cũng như nhau nhượng người ảo não.

Lương Sam Bách lạc đường!

Điều không phải tại đường mòn rắc rối phức tạp trong núi, cũng không phải là tại cổ trấn dân cư nào, Lương Sam Bách chính là tại một vùng quê mệnh mông vô bờ bằng phẳng mà lạc đường, tình huống trên tay vẫn là có bản đồ. Nhưng trên bản đồ bất quá cũng chỉ có một lộ tuyến đơn giản, ngoại trừ ký hiệu của nhà ga, chính là một con đường thẳng tắp tại mảnh rộng lớn, theo hướng núi vừa đi xuống liền muốn kiếm một tòa kiến trúc — Chúc gia trang, thế nhưng hắn tìm ba tiếng đồng hồ, vẫn là không có tìm được.

Từ nơi xa xôi mơ hồ nghe được từng trận tiếng sấm, dần dần vén đi màn mây mà không rõ truyền tới, Lương Sơn Bá biết, mưa rất nhanh sẽ tầm tã mà xuống.

“Con mẹ nó không may!” Hắn cúi đầu chửi bới một tiếng, bởi vì phân không rõ phương hướng mà tùy tiện lựa chọn một địa phương nào đó có thể tới, mà chạy đi.

Tất cả nguyên nhân gây ra sự tình đều là do ba ngày trước ban đạo lão sư nhận được một cuộc điện thoại.

Lương Sơn Bá nghỉ xong kì nghỉ hè đại học nên mới đến trường sớm, thế nhưng đồng môn vô luận như thế nào đều liên hệ không tới, điện thoại đến thì không người tiếp, thư tín cũng bị trả về, người kia chính là Chúc Anh Đài bạn cùng phòng với hắn.

“Nếu địa phương hắn trụ lại cũng không xa nơi đây, vậy phiền phức người giúp lão sư đi một chuyến đi!” Ban đạo lão sư tại lúc đó đánh cái ha ha nhẹ nhàng thuyết. Cái khái niệm gọi là trụ cũng không xa, chính là địa phương nông thôn gọi là “Chúc gia trang.” Mà Lương Sơn Bá hắn căn bản không hề biết.

“Sợ cái gì, dù sao Lương Sơn Bá nhất định cũng có thể tìm được Chúc Anh Đài a!” Đồng chí hàng xóm bên cạnh nghe vậy thì một bên gặm khoai tây một bên nói như thế.

Vì vậy, Lương Sơn Bá tại một ngày mùa hè nắng hè chói chang bị đuổi ra khỏi không gian điều hòa, bị ép phải xuất phát. Kết quả, ai cũng không ngờ được mấy tiếng đồng hồ sau cái này “Lương Sơn Bá” cũng không thể cùng “Chúc Anh Đài” Hỉ ngộ tương phùng, còn rất có khả năng bởi vì lạc đường, gặp mưa xối xả mà vướng nạn.

Lương Sơn Bá càng nghĩ càng phiền muộn, cúi đầu, để lại buồn bực cùng khó chịu trong đầu tức tốc chạy.

Sắc trời tối như mực, vùng quê tựa như một mảnh ao đầm tràn ngập ẩm ướt cùng sương mù, giống như nơi này chỗ nào cũng có bấy rập sẵn thú. Lương Sơn Bá bỗng nhiên phát hiện tự mình tựa hồ có chút sợ hãi, tuy rằng chính hắn cũng không rõ ràng lắm vì sao hội cảm thấy sợ hãi, có thể là trong cánh đồng bát ngát này lại chuyện bất lực tuyệt đối tứ cố vô thân mà cảm thấy áp bách, cũng có thể là bởi vì thủy chung quanh quẩn tại lỗ tai có những thanh âm âm ỉ mà hắn nghe không rõ...

Những... thanh âm này!

2. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 1-2

Lương Sơn Bá hoài nghi tự mình có khả năng nghe nhầm hay không, bởi vì thủy chung có thanh âm như bóng với hình theo sát hắn.

Thanh âm không biết từ đâu mà đến, càng không ngừng kêu gào, giống như thông qua đường ống nào đó tự mình đặc chế, truyền tới. Tựa hồ là tiếng người, tựa hồ cũng không phải.

Lương Sam Bách thử tập trung tinh lực đi lắng nghe, nhưng một chút thanh âm này thác loạn mà phức tạp, tại trong lúc hấp hối thở mà ồ ồ hỗn loạn, thủy chung không thể hình thành thống nhất, tựa như có một đám người tại thăng giọng cãi nhau.

Đùng đoan—

Tiếng sấm cùng nhau đột nhiên đánh qua, rung động khắp đại địa, Lương Sam Bách sợ đến thân thể nhất oai, thiếu chút nữa khó có thể đứng trên mặt đất đi.

“Mẹ nó!” Hấn mắng.

“Trở lại, mau trở lại!” Trả lời tiếng hấn mắng, lại là có người thanh thanh sở sở mà nói một câu như vậy.

Lương Sam Bách nghi hoặc mà dừng lại, nhìn nhìn xung quanh, muốn tìm ra có hay không người nào tại gần đây cùng hắn nói chuyện. Nhưng mà, vùng quê vẫn như cũ mệnh mang một mảnh, ngoại trừ hắn căn bản không có người khác. Gió càng ra sức mà di chuyển mây đen, tại bầu trời vũ động lộ ra các loại hình dạng.

Lương Sam Bách ngoái ngoái lỗ tai.

“Bên này.”

Vừa lúc đó một thanh âm vang lên, đột nhiên, âm ĩ lúc trước đã ở cùng lúc chớp mắt tiêu thất vô tung. Rõ ràng câu chữ giống như là tại bên tai Lương Sam Bách, ảo giác, Lương Sam Bách thậm chí cảm thấy lỗ tai chạm được khí tức băng lạnh.....

Lương Sam Bách có chút mê mê hoặc hoặc mà theo thanh âm kia quay đầu, cùng nhau như ẩn như hiện hư vô mờ mịt mà đi qua sắc trời không bình thường, chiếu theo xa xa tại trong gió điên cuồng loạn choạng hai cái gì đó bạch sắc...

Thập phần chung sau, Lương Sam Bách thấy được chân diện mục của hai cái gì đó, kia là hai chiếc đèn lồng bạch sắc, viết “Chúc phủ.”

3. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 2

Đây là Chúc gia trang?

Lương Sam Bách đứng trước hai cánh cửa đồ sộ của đại môn mà ngây người. Trên đầu mây đen sầm sầm tại xoay quanh, gió tại rống, lôi tại kêu, trước mắt hai cái đèn lồng chiếu.....

Hắn bất chấp ước nguyện dứt mưa ban đầu, đứng ở một mảnh đất hoang, ngây ngốc mà nhìn đến khối chiếu bài sơn son rồng bay phượng múa cạnh cửa, “Chúc phủ” hai chữ tại lúc đèn lồng rõ ràng chiếu rọi xuống có vẻ vừa uy phong vừa... âm thầm!

Lương Sam Bách không biết tự mình vì sao lại có một chút loại kích động muốn khóc.

Người không may luôn luôn là không may mà, có lẽ cần gọi người khiêng hắn đứng lên, hàm răng hắn không thể kiềm được mà va chạm vào nhau.

Một người một khi có thể cam đoan tự mình không may, sự tình liên hội không dừng lại mà càng lệnh phương hướng xấu đi xuống, này thật giống như một trò đùa dai của lão Thiên đi, gây ra hậu quả thật tệ sau đó tái vớ vớ bờ vai của người nói cho người, kia kêu là Số phận , giống nhau...

Lương Sam Bách cho rằng hắn chỉ cần tiêu tốn hai tiếng đồng hồ là có thể hoàn thành nhiệm vụ, đánh tự mình qua lại, kết quả tìm tròn một ngày mới tìm được “Chúc gia trang.”; Lương Sam Bách cho rằng cái gọi là “Chúc gia trang” Bất quá chỉ là một cái trang nhỏ tự xưng ở nông thôn mà thôi, giờ lại phát hiện đó là một tòa xa hoa đại trang chân chân chính chính phù hợp với khái niệm phong kiến cổ truyền, hơn nữa, phong cách cổ truyền này xa hoa dạt dào, quý khí thì um tùm. Lương Sam Bách chính là nghĩ như thế.....

Tạo phép bài tử đôi mắt nhắm lại hắn hiểu hiển nhiên không có ích lợi, Lương Sam Bách đem suy nghĩ thu về, vầy vầy đầu, thu thập tâm tư, tự mình giống như lão đầu như nhau chậm rãi dịch chuyển hướng của “Chúc gia trang”, tìm được khẩu gỗ cửa mà do dự một chút, cuối cùng khẩu đứng lên, một mặt khẩu một mặt trái phải trên dưới trước sau nhìn xem.

Khủng bố là loại này đông tây đi, yếu tố then chốt nhất là bầu không khí quỷ dị, nhị chính là nhân tâm!

Lương Sam Bách không tính nhất gan, tốt xấu cũng là tự mình huyết khí phương cương nam sinh viên, thể nhưng tại loại tình cảnh một vùng hoang vu dã ngoại, trời mưa xối xả cùng sét liên tục đánh xuống, một tòa cổ trạch, đèn lồng lắc lư v.v..., hắn vẫn rất là thành thực tự mình thừa nhận da đầu tê dại, trong lòng không khỏi hoảng, hướng chỉ một cái thanh niên hiện đại sống tới hai mươi tuổi, cho dù điều không phải là dạng người ưa thích thần quái, tốt xấu cũng xem qua không ít tác phẩm văn học khủng bố, sở dĩ.....

“Không thành vấn đề, này cũng không phải lăng hay miếu tự gì, không có nữ quỷ, không có cương thi, không có hắc sơn lão yêu, sợ cái gì...” Lương sam bách run cầm cập vừa đề khẩu vừa nghĩ, còn trong đầu thì tất cả các loại phim kinh dị đã từng xem qua điên cuồng đảo mấy vòng.

Trình tử cùng ăn mày vầy đèn lồng con mắt liếc tới liếc lui, khóe miệng chảy ra đều là huyết, một đám lăng miếu nữ quỷ đối hắn cười khanh khách, dẫn theo suy nghĩ ngoắc gọi hắn tiến đến.....

Lương Sam Bách lại là một trận run cầm cập.

“Không thành vấn đề, Càn Khôn lang lạnh, nhân thế an khang.” Hắc tướng tướng rồi bổ sung, “Không thành vấn đề không thành vấn đề, ngôi nhà này nhất định không phát sinh qua diệt môn hung án, không có thi thể cụt tay không có Huyết Hà, ngao ô...”

Người nói chuyện tại chỗ nhảy lên, thật sự là bị hù dọa đến nhảy dựng lên.

Rõ ràng đèn lồng chiếu rọi xuống, ở giữa đại môn sơn son thắm đậm đột nhiên mở ra và xuất hiện một cái đầu người nhìn như lão thái thái, không bình thường mà chuyển một độ lớn của góc, ngược đầu lên xem đến Lương Sam Bách.

Cửa lớn như vậy mở ra dĩ nhiên một chút thanh âm cũng không có!

“Tìm ai?” Đầu người vấn, giọng nói khàn khàn bất kham, trên mặt tràn đầy nếp nhăn còn lộ vẻ vừa âm thầm vừa quỷ dị vừa không có hảo ý mà tươi cười.

“Tìm... Tìm Chúc Ánh Đài.” Lương Sam Bách đánh bạo trả lời, run rẩy mà mò lấy phiếu điểm chuyển giao, “Đây là hắc Phiếu điểm.”

Đầu người lộ ra một chút nhìn tới, Lương Sam Bách thấy nhất tiết (*cắt đứt*) khô gầy cái cổ, phía sau còn có một cái cổ áo. Lão thái thái nhìn đến trang giấy trắng mà Lương Sam Bách đang run cầm cập cầm trên tay, vừa nhìn nhìn Lương Sam Bách.

“Không có người này.” Nói xong, đầu người lập tức tiêu thất, sơn son đại môn liền lập tức chặt chẽ đóng lại, ngay cả một chút khe hở đều tìm không ra.

Lại là một đạo sấm sét nhá qua.

“Uy, uy!” Lương Sam Bách cái gì cũng không để ý, xông lên lách cách gõ cửa, “Tốt xấu cũng nhượng ta tránh mưa, làm ơn! Điện thoại di động của ta không có tín hiệu, tìm không ra người giúp đỡ!”

Quản người cánh cửa gõ đến vang rung trời, bàn tay chụp được khẩu, uy nghiêm “Chúc phủ” Đại môn chính là không chút sứt mẻ, thậm chí ngay cả tiếng người hay tiếng chó sủa cũng không truyền ra.

Mưa to cuối cùng đổ xuống rồi! Áo ào ào mà cọ rửa đại địa, tiếng chấn thiên lý, sấm dậy cứu thiên!

Lương Sam Bách phần nộ mà lui cái cổ, ngồi ở dưới mái hiên “Chúc phủ”, phiền muộn tâm tình liền nảy lên, trong đầu lại lóe thời nghĩ đến một cái đáng chê cười: “Trời mưa ngày lưu khách ngày lưu người không ở lại.”

“Trời mưa ngày lưu khách ngày lưu người không ở lại.” Hắc lâu bầu, ngẩng đầu nhìn đến hai cái lồng đèn trắng bạch bị gió thổi trùng liều mạng đảo qua đảo lại, bỗng nhiên cảm thấy phá lệ thân thiết đứng lên.

Tốt xấu, tốt xấu còn có hai ngọn đèn bồi hấn không may!

“Sai rồi, hấn nên là “Ngày trời mưa, lưu khách, lưu người không lưu?”” Phía sau truyền đến thanh thanh nhuận nhuận thanh âm, Lương Sam Bách liền quay đầu lại.

“Chúc phủ “Đại môn lại một lần nữa tại lúc hấn không có tra ra tình hình thông suốt mở ra, đứng ở cửa không ai khác chính là Chúc Ánh Đài.”

4. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 3

Sắc trời hắc sắc, mưa to liều mạng đổ xuống lại có loại quyết đoán có thể xé rách tất cả. Hai đạo đèn lồng thiết lập hai bên cửa có thể vì mưa to ảnh hưởng mà bất thường, bất an nhảy lên “Bốp bốp ba ba” vài tiếng, người bên cạnh đèn lồng hát ra một tầng thủy khí, nhượng người nhìn đến có điểm hoảng hốt.

Trong mưa đêm tại cổ trạch, hai người kéo ra một chút khoảng cách.

“Thế nào, người sợ ta?” Chúc Ánh Đài vẫn.

“Không... Không có a.”

“Không có vì sao rời ta như vậy xa, không sợ ướt?” Chúc Ánh Đài cười khẽ, trong tiếng cười kia tựa hồ mang theo không phải là ác ý mà là trào phúng.

“Không muốn a.” Lương Sam Bách rất thành thật mà lầu bầu một câu.

“Vậy tiến qua đây.”

Lương Sam Bách suy nghĩ một chút, thoáng tiến đi qua một chút, lại vẫn bảo trì một chút khoảng cách, một mặt len lén mà nhìn đến Chúc Ánh Đài liếc mắt một cái.

Đôi mắt như điểm sơn, rõ ràng như nhau da thịt, ngũ quan tinh tế tỉ mỉ đến mức cùng hàng mỹ nghệ giống nhau, theo một loại chính xác nhận xét có thể sánh bằng, chính là rất đẹp, nhưng đẹp đến mức phải nhượng người cảm thấy sợ hãi, tựa như một cái nhân loại nhỏ bé đối mặt với đại nhạc núi cao mệnh mỏng mà kinh ngạc, thâm cốc âm u.

Nhưng là, nét phác thảo này bất quá ở trong lòng Lương Sam Bách hiện lên một lần như thế cảm thán: “Tiểu tử này thực sự là lớn lên không thể tự xem mình là nam nhân!”

Không sai, Chúc Ánh Đài xác thực là bạn cùng phòng với Lương Sam Sách, thế nhưng Lương Sam Bách cùng Chúc Ánh Đài cũng không có cái gì quan hệ, căn bản không tính là quen thuộc, nghiêm ngặt mà nói, thậm chí có thể xem như là không nhìn mặt nhau, nhưng là, phần lớn các sinh viên đều không muốn biết đến sự tồn tại của Chúc Ánh Đài, rồi lại không có khả năng, bởi vì Chúc Ánh Đài bản thân vốn đã rất nổi tiếng, đã thành tựu trong mắt đám sinh viên trở thành một cái truyền kì không hơn không kém!

Chúc Ánh Đài có khuôn mặt đẹp gần như là không tưởng, Chúc Ánh Đài thường xuyên có nhiều cử chỉ quái dị, thậm chí trong trường có truyền đến lời đồn Chúc Ánh Đài kì thực là GAY, và đây cũng là nguyên nhân chính mà Chúc Ánh Đài đứng đầu trong bảng xếp hạng những nhân vật nổi danh của Đại học A, Lương Sam Bách coi như là không tận lực đi hỏi thăm nhiều người, vẫn là có thể gián tiếp biết đến rất nhiều chuyện liên quan đến Chúc Ánh Đài.

Nói ví dụ, có người từng thấy Chúc Ánh Đài đêm khuya khoắt đứng lên rồi đi Đại học A theo hướng bắc 1000 mét đến nghĩa địa công cộng làm gì đó, thời điểm về ký túc xá đầy tay đều là mộ thổ (*đất mộ*); lại nói ví dụ, có người đã từng nghe được Chúc Ánh Đài ngồi ở trong phòng chứa đựng tiêu bản nói chuyện với ai đó, đi theo tiếng nói, đẩy cửa vào phòng chỉ nhìn đến hắt một người; tái thêm cái ví dụ, chỉ cần Chúc Ánh Đài ở đây, tất cả ngoạn bút thần tiên (*giống như chơi cầu cơ ý*) cái gì thần tiên mọi người đều chiêu không được; còn tỷ như thuyết...

Lời đồn về Chúc Ánh Đài thực sự rất nhiều, kết quả là kẻ liên quan như Lương Sam Bách không thể nào không làm cái nhân sĩ mà cùng nhau nổi danh.

“Con mẹ nó, cái tên chết tiệt này!” Lương Sam Bách nghĩ tới mà hận đến nghiêng răng, nhịn không được nghiêng răng nghiêng lợi mà bắt đầu tổn hơi thừa lời.

Lương Sơn Bá cùng Chúc Ánh Đài thê mỹ lãng mạn ái tình cổ sự thực không sai; quảng đại nhân dân quần chúng đối bọn họ cảm thấy vô cùng đồng tình, kỳ vọng bọn họ có thể có kiếp sau tu thành chính quả thì thật tốt; thế nhưng bởi vì âm tiết của tên khi không lại gần giống nhau nên đem hai cái sinh viên thời đại miễn cưỡng kéo đến cùng nhau, mà còn chuyện hai cái đều là nam, chuyện này thực là mười phần sai đi, Lương Sam Bách cho nên kêu “Nghĩ muốn chịu đựng, nhưng thực không thể chịu đựng!”

Thí dụ như “Sam Bách, Ánh Đài nhà người vừa có tin đồn mới nga!”

Thí dụ như “Sam Bách a, lão bà nhà người cùng một cái mặt trắng tiểu tử hồn cùng một chỗ ai ~ “

Tái thí dụ như “Sam Bách a, nhà người chừng nào thì mới chịu thú cái kia bà cốt về làm nương tử a?” Đến đây bạn thân hẳn thực sự chịu không nổi sắc mặt âm dương quái khí của hắn.

Mỗi lần đến lúc này, Lương Sam Bách chỉ có thể giả cảm vờ điếc hoặc là thẳng thắn bỏ rơi nhân sự. Đánh cũng đánh không được, mắng thì không có cách nào khác mắng, không có khả năng nhượng người nói xấu tiêu thất cũng không có khả năng cấm Chúc Ánh Đài xuất hiện, Lương Sam Bách từ khi vào đại học A liền vì nguyên nhân như vậy mà không có mấy ngày có thể sống yên ổn.

Bất quá nói còn nói trở về, coi như là bất đồng, tốt xấu cũng là tại sát vách phòng ở chung, hai năm qua,

Lương Sam Bách hầu như chẳng bao giờ cùng Chúc Ánh Đài đơn độc hỏi qua một câu hay là đối mặt hẳn, đây chính là một cái hiểm lạ. Bởi vì Lương Sam Bách thấy hoặc là Chúc Ánh Đài người này xác thực xuất quỷ nhập thần, nếu không nữa thì, chính là hẳn cũng đối với tên của hai người cảm thấy xấu hổ mà tận lực lảng tránh đi!

“Ta nghe nói phiếu điểm của người bị trả trở về, cũng liên hệ không tới, có phải hay không địa chỉ xảy ra vấn đề gì?” Lương Sam Bách tìm cách gợi chuyện. Chúc gia trang tựa hồ xem từ bên ngoài cũng không lớn đến như vậy, hai người đi trên con đường rộng khoảng bốn người đi tới gần mười phút, còn chưa thấy được nơi đến, luôn luôn bảo trì trầm mặc nhượng Lương Sam Bách cảm thấy có điểm xấu hổ.

“Địa chỉ không sai.” Chúc Ánh Đài ngắn gọn mà trả lời, chặt đứt cố gắng gợi chuyện của Lương Sam Bách.

“Điện thoại cũng đánh không thông ni?”

“Tín hiệu bất hảo.”

“Di động cũng đánh không thông.”

Chúc Ánh Đài dừng lại, nhìn về phía Lương Sam Bách: “Người đối ta có hứng thú?”

Lương Sam Bách nhú mày suy nghĩ câu này hỏi đến vì sao nhượng người cảm thấy có nơi nào không quá thích hợp. Nói đến hứng thú cái này từ, giống như nói đến Chúc Ánh Đài như vậy thần thần bí bí, tổng sẽ khiến người có lòng hiếu kỳ, có thể dùng hứng thú tới hình dung cũng không quá đáng, vậy nên, Lương Sam Bách gật đầu.

Chúc Ánh Đài con mắt nheo lại, toát ra một cổ thần sắc bất đắc dĩ, nửa ngày mới hồi đáp: “Mà thôi, nếu người muốn thì cứ tiến đến...”

“Cứ tiến đến?”

Chúc Ánh Đài không trả lời câu hỏi của Lương Sam Bách, chia chia phía trước: “Đến.”

Theo phương hướng ngón tay hẳn, một cánh cửa mở rộng xuất hiện tại cuối đường, bên trong tựa hồ là sân nhà, mơ hồ có thể thấy phía sau chính sảnh ở mái hiên trượt xuống cùng đại môn giống nhau trắng thuần hai cái đèn lồng, đem chính sảnh xinh đẹp trở nên đèn đuốc sáng trưng, trong đó chúc ánh lấp lư, tựa hồ tại cử hành cái gì nghi thức, ở giữa giống như còn có xiêm áo cùng cực đại trang sức phẩm.

“Nhà các người tại qua cái gì tiết sao?” Lương Sam Bách đột nhiên ý thức được lúc này mình đến đây tựa hồ như không đúng lúc, nhưng cũng không đường thoái lui.

Chúc Ánh Đài chỉ ném một câu: “Theo ta đi.” Liền đi qua.

Lương Sam Bách đành phải cùng đi qua. Rất nhanh liền thấy sân nhà, vốn đang có mưa to, bốn phía sân đều ngập nước là do nước mưa tụ lại, càng là thanh thế bằng bạc. Mưa rơi mạnh mẽ như một hàng liềm từ nước, đem toàn bộ sân bao phủ tại dưới đáy thác nước giống nhau, tại ở giữa sân, bày bày đặt một cái rương hình vuông, bị nước mưa cọ rửa phát sinh “Sàng sạt” “Âm hưởng”.

Không đúng, điều không phải là cái rương.

Lương Sam Bách mở lớn miệng, đó là một cái quan tài!

5. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 4

“Quan... Tài...” Lương Sam Bách nhìn cái khối hộp hình chữ nhật nằm ngoài mưa, liền khó nén cảm xúc sợ hãi.

Quan tài loại này đông tây, trên TV tuy rằng thường xuất hiện, thế nhưng tại tình huống hoả táng đã mở rộng phổ biến, sinh hoạt tại giữa thành thị như Lương Sam Bách tự nhiên là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy. Huống chi, vô duyên vô cớ nhìn thấy quan tài, thì cá nhân có bao nhiêu cảm thấy xui xẻo mà tâm sinh sợ hãi.

Lương Sam Bách tựa như vậy sững sờ ở tại chỗ, yên lặng mà nhìn cái quan tài đang được nước mưa vô tình cọ rửa.

Hắc sắc nắp quan che đây, an trí tại chính giữa sân nhà, xuyên thấu qua tứ diện mưa liềm nhìn lại, giống như bị thủ vệ tại bảo tàng, thế nhưng...

“Xin lỗi, nhà các người có đúng hay không có... Có người đã qua đời?” Lương Sam Bách cuối cùng phản ứng lại, lắp bắp hỏi, cũng không biết dưới tình huống như vậy, nên nói như thế nào mới là thích hợp nhất.

Chúc Ánh Đài nhìn hắn, từ chối cho ý kiến mà hơi hơi nhún vai xuống, ý tứ như muốn nói, xem chẳng phải sẽ biết?

Lương Sam Bách theo ánh mắt hắn nhìn về phía phòng khách, bạch sắc giấy phiến treo trắng cả sảnh đường, lúc trước hắn đã từng cho rằng là cái gì trang sức phẩm, lại là một cái vòng kết bạch hoa thật to ở giữa sảnh đường, trên đó dùng giấy trắng mực đen tự mình viết một chữ “Điện” thật to. Trong phòng, bạch sắc ngọn nến đang cháy, hương khói cũng đã lượn lờ.

Lương Sam Bách quay lại đầu, miệng trương ra, muốn nói vài lời thỉnh nén bi thương các loại, thế nhưng lời đến bên mép, không biết vì sao lại nói không nên lời.

“Ta hình như tới không đúng lúc, bằng không, người cho ta mượn cây dù, ta có thể trở về.” Lương Sam Bách

đứng dưới mái hiên, co quắp bất an.

Kỳ thực, cho dù Chúc Ánh Đài đem dù cho hắt mưa, Lương Sam Bách vẫn là như nhau ướt đầm.

Ngày mùa hè mưa to tầm tã, luôn luôn làm tắt cả đồ che mưa mất đi tác dụng, hiện tại Lương Sam Bách hình dạng hầu như cũng là ướt đầm. Khó chịu thì thật sự khó chịu, trở lại còn có thể cảm mạo, thế nhưng hắt hiện tại lại chỉ cảm thấy, cho dù phải đợi mưa trở về cũng không là cái gì, hắt thậm chí sớm một chút ly khai cái này Chúc gia trang, cái địa phương này nhượng hắt cả người cảm thấy không được tự nhiên.

“Người sợ hãi?” Chúc Ánh Đài xoay người lại vấn, trên mặt mang theo thần tình cùng chất giọng mỉa mai.

“Không... Không sợ.”

“Kia vì sao phải trở lại? chính là người muốn tới.”

“Ta là vợ tới người đưa phiếu điểm, nếu phiếu điểm người đã nhận được, ta liền không cần phải ở lại chỗ này!” Lương Sam Bách bắt đầu có chút hơi hơi nổi giận, nghe Chúc Ánh Đài nói, quả thực giống như là chính hắt không nên lãng phí chính mình, lãng phí một đoạn thời gian, tự mình đợi một thân mưa tới đưa phiếu điểm cấp quá nhân này.

“Điều không phải trời đang mưa sao?” Chúc Ánh Đài thu hồi dù, trên mặt đất run lên run xuống, vậy rơi bọt nước. Làm chuyện tình này tư thái rất đẹp, thần tình cũng rất nhân nhã, xem tại trong mắt Lương Sam Bách lại cảm thấy nôn nóng không gì sánh được.

“Người có thể cho ta mượn dù.”

“Ta nói không cho mượn ni?”

“Người!” Lương Sam Bách chán nản, “Thực sự là hảo tâm... Hảo tâm...”

“Hảo tâm coi như lòng lang dạ thú đi?” Chúc Ánh Đài cười khẽ, “Những lời này cần phải ta tới thuyết mới đúng. Người lại không sợ mình lạc đường?”

Lương Sam Bách khuôn mặt lập tức trưởng đến đỏ bừng, cũng không lo lắng tự hỏi Chúc Ánh Đài vì sao sẽ biết hắt vừa mới lạc đường, quay đầu không nói một tiếng mà rời đi, cũng không biết còn muốn chạy đi nơi nào.

“Lưu lại thì lưu lại.” Hắt buồn bực thuyết.

Chúc Ánh Đài trong mắt chớp mắt hiện lên cùng nhau quang mang, không thể ngờ lại như bầu trời nhất

đạo thiểm điện xẹt qua, chiếu ra thật sâu bên trong một đạo mê ly.

“Lưu lại, ba ngày ba đêm...” Hắc cú đầu nhẹ lẩm bẩm.

“Cái gì?” Lương Sam Bách vẫn.

“Tập tục của nhà chúng ta, kế tiếp túc trực bên linh cữu, cần thời gian ba ngày ba đêm.” Chúc Ánh Đài bất động thanh sắc mà kéo lại cánh tay Lương Sam Bách, đưa hắn đi theo phía trước linh đường kéo đi.

“Đi theo ta, ta mang ngươi đi phòng của ngươi.”

“Gian phòng của ta?” Lương Sam Bách đầy bụng nghi hoặc, không ai giải đáp.

6. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 5

Lương Sam Bách bị Chúc Ánh Đài một đường kéo đi qua đường mòn quanh co khúc khuỷu, hoa viên, kinh qua trùng trùng điệp điệp đình viện, mới đến phía trước một tiểu viện hẻo lánh. Đường mòn đá cuội đi thông qua tiểu viện bị nhất quạt hình tròn cánh cửa cắt đoạn, trên cửa còn có một thiết khóa chặn ngang đã rỉ sét. Thế mưa đã không lớn như mới vừa rồi nhưng vẫn là chơi trò không ngừng cọ rửa mặt đất, “Ồ ào” Nước mưa theo khe hở đá cuội chảy xuôi, toàn bộ mặt đường thoát nhìn giống như một dòng suối, hai người tựa phẳng phát lộ nước mà đi.

“Ngươi ở chỗ này chờ.” Chúc Ánh Đài thuyết. Tả hữu nhìn nhìn, lấy ra cây dù, đội mưa đi qua, gảy vài cái, mở ra cửa viện.

“Tiến đến.” Hắc thuyết, sau đó không đợi Lương Sam Bách tiếp lời, vừa kéo theo cánh tay hắn, giống như tự mình kéo bao quần áo như nhau đem hắn kéo đến vườn trong. Bên trong có một cái tiểu nhà trệt, Lương Sam Bách đếm một chút, có ba cái cửa.

“Một gian chủ ngọa, một gian thư phòng, còn có một gian để tạp vật.” Chúc Ánh Đài đem Lương Sam Bách kéo vào mái hiên, thu dù, tựa ở bên cạnh. Thon dài ngón tay tìm được địa phương nào, ấn xuống phía dưới, đèn lồng dưới mái hiên tựa hiện ra.

Lòng tham của người hiện đại liền ở chỗ đó, ham vẻ đẹp kiến trúc cổ truyền vừa luyến tiếc tiện lợi hiện đại, lộng đèn điện tạo hình giả đèn lồng, để cho vẹn toàn đôi bên.

“Bởi chỉ có một phòng ở, nên nhà xí cùng phòng tắm tại sân phía sau.” Chúc Ánh Đài thuyết, đẩy ra một gian cửa phòng trong đó, một cỗ đệm chần sạch sẽ liền mang theo cảm giác mát dịu từ bên trong lộ ra, còn mang theo một cỗ hương khí dễ ngửi. Hắc đi vào, đem đèn bên trong cũng mở lên.

Lương Sam Bách cố sức mà ngửi ngửi hương khí tuy nhạt mà thắm người kia, vừa mới theo vào.

Gian nhà bố trí rất đơn giản, một cái tủ quần áo, một chiếc giường khắc hoa đã giương màn, một cái chậu gỗ rửa mặt cùng vài cái chậu đồng, hé ra một cái bàn, cùng mấy cái ghế, ở trong góc có một cái chuông thật to rơi xuống đất, chứng tỏ có người thường tại nơi đây tới lui, Lương Sam Bách trông thấy con mắt đều thẳng.

“Phòng này hiện tại cấp người trụ.” Chúc Ánh Đài thuyết, “Người đem này nọ phóng một chút, ta dẫn người đi xem gian phòng khác.”

Lương Sam Bách đi qua đó, lấy tay xoa bóp giường lớn, đệm chăn rất xốp, quả thực tựa như vừa mới phơi nắng như nhau, mà càng là tới gần giường kia, mùi hương âm thầm lệnh người thư thái hương vị tựa hồ càng đậm lên.

“Một gian phòng không tệ.” Lương Sam Bách thuyết, sau đó quay đầu vấn Chúc Ánh Đài, “Kỳ thực, ta nghĩ muốn hỏi, vì sao muốn ta ở chỗ này?”

Chúc Ánh Đài nhìn hẩn một cái, bất đắc dĩ thần khí lại nổi lên.

“Người cảm thấy tự mình bây giờ còn có thể lựa chọn được sao?” Chúc Ánh Đài hỏi ngược lại. Lương Sam Bách nhìn nhìn ngoài cửa sổ liên tục mưa, tự động đem Chúc Ánh Đài ý tứ lý giải thành ngày mưa khó đi.

“Kia, vậy phiền phức người.” Lương Sam Bách không có ý tứ nói, “Có thể hay không cho ta mượn điện thoại gọi về nhà, ta muốn cùng người trong nhà nói một tiếng... Ách, điện thoại di động của ta không có tín hiệu.”

Chúc Ánh Đài lắc đầu.

“Không được?” Lương Sam Bách cảm thấy có chút kỳ quái. Nơi nào có người nguyện ý lưu người tá túc, lại không chịu cho mượn điện thoại đâu?

“Ở đây không có điện thoại.” Chúc Ánh Đài thuyết.

Lương Sam Bách “Nga “ một tiếng, bỗng nhiên vừa cảm thấy không đúng. Không có điện thoại, ban đạo nói là gọi không thông điện thoại nhà của Chúc Ánh Đài, vậy vừa rồi là chuyện gì xảy ra?

Vừa đẹp loạn tâm tình xuống phía dưới, vì vậy không tuân cùng giải thích lần thứ hai sóng gió nổi lên. Lạc đường cũng tốt, kỳ quái gặp lão nhân cũng tốt, còn có chẳng bao giờ gặp qua quan tài, tất cả nghi hoặc cùng bất an đều bởi vì gặp được cái này thậm chí không có khả năng xưng là người quen mà chợt tiêu tán, thể nhưng hiện tại xem ra, có thể cũng không phải là tiêu tán, mà là tạm thời mà dấu đi, tùy thời khả năng tiếp tục bành trướng, thẳng đến bạo tạc...

“Ở đây phương tiện đã cũ.” Chúc Ánh Đài đại khái nhìn ra nghi hoặc của Lương Sam Bách, nhàn nhạt giải thích, “Vừa mới bị sét đánh, tuyến dây bị bốc cháy, không sử dụng được..”

Nguyên lai là như vậy. Lương Sam Bách khuôn mặt đỏ hồng, cảm thấy tự mình ngày hôm nay thực sự là mất mặt, ngạc nhiên vì mình giống như một kẻ nhu nhược tự mình nhất gan sợ phiền phức.

“Thiếu gia.” Cửa đột nhiên truyền đến tiếng kêu. Xem ra là thanh âm của thiếu niên, âm âm nhu nhu, lộ ra một cổ kỳ quái áp lực, hình như không có đổi giọng duyên cớ, nghe đứng lên có vài phần mùi vị nữ hài tử.

Chúc Ánh Đài thân thể mạnh mẽ run rẩy một chút, giống như bị cái gì đó đánh sâu vào giống nhau.

Lương Sam Bách thấy trước mắt bày ra trạng thái xảo khuôn mặt, có như vậy nhất sát trở nên tái nhợt, thế nhưng nhìn thêm một chút, thì đã khôi phục thần sắc tự nhiên, không khỏi nhu nhu mắt.

“Thiếu gia, người bằng hữu đến, thế nào không thông tri Ngân Tâm một tiếng.” Thiếu niên đứng ở cửa nói, trên khuôn mặt búp bê lộ vẻ lấy lòng tươi cười.

“Sao người lại tới đây?” Chúc Ánh Đài xoay người sang chỗ khác vấn. Lương Sam Bách cảm thấy xung quanh hắt toả ra lạnh lùng khí tức. Nghĩ thầm, chuyện gì xảy ra, lẽ nào Chúc Ánh Đài rất chán ghét thiếu niên này? Mà còn, nói đến Ngân Tâm, không phải nên là trong truyền thuyết thiếp thân thị nữ của Chúc Ánh Đài sao? Nghĩ không ra tại hiện thực sinh hoạt cư nhiên thực sự có...

“Lão gia để cho ta tới thông tri thiếu gia ăn cơm. Thiếu gia, ta có thể đi vào không?” Thiếu niên tới gần một bước, tựa hồ muốn vào nhà rồi lại không dám lỗ mãng.

:Không cần. Người trước tiên lui xuống, ta dàn xếp bằng hữu xong rồi liền đến.” Chúc Ánh Đài lạnh lùng mà phát tay, ra hiệu thiếu niên kia lui xuống phía dưới. Thiếu niên lại tựa hồ lưu luyến, không chịu đi động bước chân.

“Xuống phía dưới!” Thẳng đến Chúc Ánh Đài nổi giận quát một tiếng, hấn lập tức có vẻ không vui, một bước quay đầu đã là ly khai, đi được rất xa, còn quay đầu, cấp Lương Sam Bách tươi cười một cái thật kì quái.

0)0(0

Trời lên, trời lên....

7. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 6

Ánh Đài cho ở lại, nhưng khi hắt cười, lại không biết vì sao cả người nhất thời giật mình, chính là một cái lạnh run tập qua đây.

“H – hắt xì.” Lương Sam Bách há mồm chính là một cái đại hắt xì, thói quen nhấc chân giậm một cái, chậu rửa mặt cùng chậu đồng cùng nhau rớt xuống tới, “Loảng xoảng lang đương “ Mà vang thành tiếng, trên mặt đất “Dát kéo kéo” Lăn vài vòng, thanh âm so với tiếng sét bên ngoài cũng không tính vang.

Trong phòng thoáng chốc một trận trầm mặc, nửa ngày, Chúc Ánh Đài có chút yếu ớt mở miệng: “Người đi trước tắm rửa, đem y phục thay đổi. Phòng tắm ở phía sau viện, đây là ... Cái chìa khóa.”

Vừa mới dứt lời, quay đầu đi co rút bờ vai, rõ ràng là tại cười to.

Lương Sam Bách hấp hấp mũi, thầm kín đo lường được tự mình tám phần mười là do mắc mưa, rồi bị kinh hãi, hết lần này tới lần khác xung quanh lại âm lãnh, có lẽ bắt đầu bị cảm, đối Chúc Ánh Đài cười đảo điên cũng không ngại. Dù sao tự mình cũng là đại nam nhân, điểm ấy tiểu xấu hổ còn không đến mức muốn mệnh.

“Cảm tạ.” Lương Sam Bách tiếp nhận cái chìa khóa, “Nơi nào có thể hong khô y phục, ta không mang quần áo thay.”

Chúc Ánh Đài xem thân hình hắn, gật đầu: “Mặc đồ của ta đi!, chúng ta chiều cao không sai biệt lắm, bất quá y phục của ta cũng không nhiều lắm, ngươi nhớ kỹ đừng ... để nó bị ướt, ở chỗ này muốn đem y phục lộng khô không dễ dàng.”

Lương Sam Bách kỳ quái vì sao Chúc Ánh Đài tại nhà mình còn có thể nói y phục chưa đủ, nghĩ lại một chút, đại khái là lười đem y phục đưa đến đi, tất cả đều tồn trong ký túc xá tại trường, cũng sẽ không hỏi lại xuống phía dưới.

“Tốt.” Hắn thuyết, “Người đem y phục cho ta là hảo, cái khác ta tự mình làm. Phụ mẫu người tại thúc dục người đến dùng bữa.”

“Không đi cũng không có vấn đề gì.” Chúc Ánh Đài nhàn nhạt mà thuyết, đem dù đưa cho Lương Sam Bách, “Ta đi cầm lấy y phục qua đây.”

“Người không cần dù?” Lương Sam Bách suy đoán Chúc Ánh Đài có khả năng cùng người trong nhà cãi nhau, nhưng không biết có nên hay không khuyên, cũng không biết khuyên như thế nào, đơn giản tách lấy trọng tâm câu chuyện.

“Rất gần.” Chúc Ánh Đài thuyết, lấy ngón tay tự mình chỉ đến phương hướng nào đó, “Đi qua hành lang là tới. Nhưng thật ra người...”

“Ta?”

“Người...” Chúc Ánh Đài bỗng nhiên tới gần khuôn mặt Lương Sam Bách, hai người khoảng cách tựa lại không tới mười cm, ngay cả đây đó hô hấp đều có thể thuận lợi cảm giác. Ướt át, ẩm áp khí tức từ Chúc Ánh Đài tựa như vậy mà phun lên trên mặt Lương Sam Bách, mang theo cảm giác ngứa ngáy gây rối, Lương Sam Bách đột nhiên phát hiện tự mình thật sự khó thở, trống ngực như muốn bạo tạc mà ra.

“Ta thế nào!” Lương Sam Bách vẫn, thanh âm lớn đến mức ngay cả chính hắn đều phải hù dọa chính mình, tựa dường như... Dường như vô ý thức chột dạ che giấu cái gì đó phản ứng.

Nhưng mà, che giấu cái gì ni? Có cái gì cần che giấu!

Lương Sam Bách đầu óc chuyển thành bất động, bên trong kêu loạn thành một nỗi Bát Bảo chúc, như đến mức không thể dùng.

“Người, tại thời điểm ta không ở đây, nhớ kỹ đừng cho bất luận kẻ nào, không phải, là không đáp ứng bất luận kẻ nào tiến vào gian nhà này, bao quát cả “Chúc phủ” này ngoại trừ ta ra bên ngoài mọi người không ai được vào, hiểu chưa?” Chúc Ánh Đài chậm rãi nói, từng câu nói đi theo môi mà một chút một chút khí tức phun ra, không biết vì sao nhượng Lương Sam Bách cảm thấy mang theo một chút mê hoặc ý tứ hàm xúc.

“Vì ... Vì sao?” Lương Sam Bách khó khăn tập trung tinh thần, thối lui một chút, vẫn.

Chúc Ánh Đài lắc đầu, biểu tình thoát nhìn giống như là đối một cái ngu dốt tiểu hài tử mà cảm thấy bất đắc dĩ: “Ta là chủ nhân.”

Mà người là khách nhân...

Lương Sam Bách ở trong lòng tiếp được nửa câu sau của lời này.

“Được không. Là nhà người, người nói thế nào thì là thế đó.” Nửa câu sau nói ra đã mang theo mùi vị không hài lòng

Lương Sam Bách nghĩ Chúc Ánh Đài thực sự là một cái quái nhân a, không thích thì không nên lưu người đừng chân a!

Trong phòng đột nhiên nghe thấy “Lách a lách cách” tiếng máy móc ma sát, sau đó là “Thùng thùng đồng đồng” tiếng trống cùng tiếng kêu gào, tiếp theo là một chuỗi bát âm hộp “Leng keng leng keng” Tiếng âm phù như vậy, Lương Sam Bách quay đầu đi nhìn thấy kia đồng hồ để trên bàn hình tiểu nhân cười Tiểu Mã xếp thành hàng đi ra, còn có tiểu nhân tại khua chiêng gõ trống. Kim sắc nhân mã chuyển động, lấp lánh mỹ lệ màu sắc, hắn thấy nhìn không chuyển mắt.

“Nhanh như vậy bắt đầu tức tức bên linh cữu ...” Chúc Ánh Đài nói nhỏ, lắc đầu, “Tới thời gian thật đúng...”

“Cái gì?” Lương Sam Bách luôn luôn nhìn cái kia tinh xảo đồng hồ để bàn mà ngây người, sẽ không nghe rõ Chúc Ánh Đài nói cái gì.

“Không có gì. Người đi trước đi!, đợi ta lát sẽ quay lại.” Chúc Ánh Đài đi ra cửa, đi tới phân nửa thì dừng lại, xoay người rất trịnh trọng mà thuyết, “Nhớ kỹ ta với người nói quy củ, còn có, ta lát nữa hội đưa cơm qua đây, người không cần ăn cái khác.”

Xem Lương Sam Bách lộ ra hoang mang thần sắc, Chúc Ánh Đài bổ sung: “Cũng chính là ngoại trừ ta cấp người ăn, cái khác thực vật, người cũng không được tự ý động đến.”

Lương Sam Bách gật đầu, nghĩ, mặc kệ thế nào, chỉ cần chịu đựng một đêm, đợi đến ngày mai hừng đông mưa nhỏ một chút, lập tức rời đi, không bao giờ ... nữa muốn đứng ở trong căn nhà đầy âm dương quái khí này, đối một cái quái nhân, dù cho đó là một người như vậy xinh đẹp!

8. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 7

Lương Sam Bách lần này tắm rửa rất thoải mái.

Hắn vốn cho rằng loại này lão phòng ở cùng với vấn đề kết cấu kiến trúc, muốn mở đường ống dẫn nước hay gas gì gì đó đều rất không dễ dàng, nên tất nhiên phải dùng phương pháp cũ, dùng tiểu bồn tắm rồi tự mình chăm lửa nấu nước nóng tới tấy, không nghĩ tới nước nóng là muốn thiêu, bất quá ở gian ngoài tăng thêm củi lửa, sau đó thông đến ao nhỏ trong phòng mà tắm cứ giống như là tắm đục trì.

Trong phòng ẩm áp, nước cũng ẩm rất thích hợp, Lương Sam Bách ở bên trong hơn nửa ngày thiếu chút nữa đã ngất luôn. Mãi cho đến lúc choáng váng, cuối cùng mới rời khỏi ao. Đi tới gian ngoài, phát hiện quần áo sạch sẽ đã phóng hảo, nhất kiện tuyết trắng áo sơ mi, một cái quần nâu nhạt, nội khổ thì vẫn là của hắn, bất quá đã tắm phần mười được hong khô, không biết có đúng hay không là do tự tay Chúc Ánh Đài hong khô. Nghĩ tới đây, Lương Sam Bách chỉ cảm thấy trên mặt phát sốt, vừa mới tình cảnh giống như còn tại trước mắt. Hai người mắt đối mắt, mặt đối mặt, chớp mũi Chúc Ánh Đài giống như đều phải cọ đến hần.....

“Không đúng, nhất định là do mình ngâm nước tắm lâu quá.” Bỗng nhiên tỉnh táo lại, Lương Sam Bách tự mình động thủ, làm nhiều việc cùng lúc, tự mình lau lên xuống, mái tóc run rẩy ướt sũng, sau đó mặc xong quần áo liền đi ra ngoài.

Bên ngoài trời vẫn như cũ còn đang mưa, thật là nhượng người hoài nghi trên trời từ đâu tới nhiều như vậy nước có thể liên tục không dừng mà đổ xuống, bất quá Lương Sam Bách tâm tình cũng đã chuyển biến tốt đẹp hơn mới vừa rồi không ít. Tâm lý học gia thuyết, thời điểm tâm tình bất hảo, tự mình tắm trong nước nóng có thể trợ giúp giảm bớt tâm tình, xem ra điều không phải khoa học lời lẽ sai trái.

Lương Sam Bách bước tiến nhẹ nhàng mà trở lại gian phòng, đẩy cửa vừa nhìn, Chúc Ánh Đài quả nhiên đã tại trước bàn ngồi, trên bàn còn đặt hai cái... Bánh mì.

“Tẩy xong rồi?” y hỏi.

“Tẩy xong rồi” Lương Sam Bách trả lời.

Chúc Ánh Đài nhìn hẩn hai mắt: “Qua đây ăn” Nói, rất tự nhiên mà từ hai cái bánh mì trên bàn chọn một cái đưa cho Lương Sam Bách.

“Bánh mì?” Lương Sam Bách vô ý thức mà thốt ra, nói đi ra thì liền cảm thấy tự mình hỏi như vậy tựa hồ rất không lễ phép, xem một chút liền xấu hổ đứng lên.

Chúc Ánh Đài giống như cái gì cũng chưa từng cảm giác được: “Bánh mì. Bánh mì nóng cùng bột ngô bao, người một cái ta một cái, ta nghĩ người không thích ăn thịt.”

Lương Sam Bách lặng lẽ tiếp nhận cái kia tiểu bánh mì, thâm nghĩ này Chúc Ánh Đài chính là muốn “chơi” hẩn đi, cứ nhiên bữa cơm lại giao mình ăn ổ bánh mì nhỏ như vậy, chỉ là này... Này muốn thế nào ăn?!

Ăn không được ba mươi giây, bánh mì đã lút bụng, Lương Sam Bách một chút cũng không cảm thấy trong bụng có bao nhiêu đông tây, sau khi trải qua đấu tranh tư tưởng cuối cùng đem giả vờ “Rụt rè” Phóng tới một bên, tội nghiệp vẫn: “Còn có cái khác không?”

Chúc Ánh Đài nhìn hẩn một hồi, thuyết: “Có.”

Lấy đi ra, theo lúc sau là cùng ảo thuật giống nhau móc ra non nửa túi gì đó, Lương Sam Bách tiếp nhận vừa nhìn, hai mắt khê đảo — vài miếng bánh bích quy sữa bò.

“Đây là ta bữa sáng hôm nay còn lại, không ngại, thì xin mời dùng!”

Chúc Ánh Đài nói rất hùng hồn, Lương Sam Bách tự nhìn chăm chăm kia một ... hai ... ba bốn, bốn cái bánh bích quy thẳng đến ngây người, khóe miệng co rúm, môi hơi hơi mấp máy.

“Này phụ cận có thương điểm không?” Hồi lâu, mới hỏi như thế một câu.

“Không có.” Trả lời như đinh đóng cột.

Chúc Ánh Đài xem Lương Sam Bách hầu như muốn khóc đi ra, suy nghĩ một chút, thở dài: “Cái này cấp người là được rồi.”

Đưa qua nửa bao bột ngô đang ăn còn lại.

Lương Sam Bách ở trong lòng hò hét, ngày hôm đó không có cách nào khác qua, ba ba mẹ mẹ, ta muốn về nhà!!!

Không biết có đúng hay không thần tiên trên trời nghe được hấn hò hét, luôn luôn nằm ngay đơ ở bên cạnh thâm trầm điện thoại di động cứ nhiên vang lên, Lương Sam Bách vừa nghe kia tiếng nhạc, nhất thời tỉnh thần đại chấn.

“Mẹ...”

Vừa mới hô một tiếng mẹ, kia đầu thanh âm đã truyền tới. Lương mẫu hiện tại là cái giáo sư tiểu học, vẫn là tự mình chủ nhiệm cùng lên lớp, vài thập niên như một ngày khổ cực cày cấy tại cơ dạy chiến tuyến thượng, vượt qua thử thách dưỡng thành tố chất chức nghiệp. Đơn giản sửa miệng, giọng cực đại.

“Sam Bách a, tiểu hài tử người tự mình chết ở đâu rồi, đã trẻ thế này rồi đang ở địa phương nào?”

“Mẹ, ta tại ở nông thôn.” Lương Sam Bách nhìn nhìn Chúc Ánh Đài, người sau bất động thanh sắc mà ngồi, con người đen huyền thẳng tắp nhìn bên ngoài, hình như tại xem cảnh mưa.

“Nói lớn một chút, mẹ nghe không rõ lắm!” Lương mẫu tại kia nhúc đầu kêu một tiếng, Lương Sam Bách một tay cầm điện thoại tay còn lại thì bịt chặt tai.

“Ta tại ở nông thôn, một cái địa phương kêu Chúc gia trang!” Lương sam bách đề nặng thanh âm rống lên.

“Chúc gia trang, người đi vào trong đó làm gì?”

“Cùng đồng học đưa đơn báo cáo, bắt quá ở đây xuống mưa to, cấp vậy khẩn.”

“Kia nhượng cha người lái xe tới đón người đi!, một hồi đem địa chỉ nhấn qua đây...” Lương mẫu nói còn chưa nói hết, Lương Sam Bách chỉ cảm thấy trong tay trống không, điện thoại di động đã bị Chúc Ánh Đài lấy ra rồi đi.

“Bá mẫu người khỏe, ta là đồng môn của Sam Bách, ta họ Chúc.” Chúc Ánh Đài gọi điện thoại miệng tương đối lễ phép, nghe đứng lên xác thực có loại mùi vị thiếu gia nhà giàu.

“Úc, người... Người hảo.” Lương mẫu thanh âm đề xuống một chút, tựa hồ tại nghi hoặc vì sao người trò chuyện lại đột nhiên chuyển hoá.

“Là như vậy, Sam Bách hấn lần này cố ý giúp ta đưa phiếu điểm tới, ta nghĩ hấn khó có được tới ở nông

thôn một chuyến đi.” Chúc Ánh Đài nói nhìn nhìn bên ngoài trời mưa to, “Hôm nay vừa lúc dừng tới mưa to, hướng hồ ở đây đường cũng rất là khó đi, nếu như có thể, không bằng để hấn ở lại chỗ ta đây chơi một chút, đến hết mưa rồi tái nhượng hấn về nhà, người xem thế nào?”

“Vâng, hảo, không có vấn đề. Hảo, cảm tạ bá mẫu. Hảo, như vậy, cứ như vậy, bá mẫu tái kiến.” Chúc Ánh Đài bắt tay nhất duỗi, “Điện thoại của người.”

Lương Sam Bách hơi giật mình tiếp nhận tới, đột nhiên nghĩ đến ước nguyện của mình ban đầu đã hoàn toàn bị vụn vụn, muốn nhanh lên tự mình tái gọi điện thoại về nhà, gọi vài lần cứ nhiên cũng không có thanh âm. Nhìn lại, trên màn hình vừa chỉ còn một loạt tự, 20 giờ 37 phút.

Tín hiệu, cứ nhiên lại mất!

9. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 8

Lương Sam Bách ngồi ở dưới đèn ngáy người.

Ngoài phòng truyền đến tiếng mưa rơi, khi thì tí tách nhỏ giọt, khi thì bình lách cách bành, chính là không chịu dừng lại.

“Bụng hảo đói a...” Lương Sam Bách đem chân trái gác ở trên đùi phải, kêu một tiếng.

“Thực sự hảo đói a...” Tái hoán đùi phải gác ở trên chân trái, vừa kêu một tiếng.

Ngừng một trận, đứng lên, đi phía trái vươn vai, than thở: “Hảo buồn chán a...”

Đi hai bước, lại đưa đi bên trái vươn vai, tiếp theo than thở: “Thực sự hảo buồn chán a...”

Chúc gia trong xã hội hiện tại đại khái là một cái gia tộc cổ hệ điển hình có một không hai, phòng ở cũ kĩ không nói, ngoại trừ đèn điện, cứ nhiên ngay cả một chút hiện đại thiết bị đều tìm không được, ngay cả phương tiện tiêu khiển cũng không có. Không có internet, không có TV, không có máy chơi game, ngay cả radio cũng không có.

“Đêm còn rất dài, Vô Tâm giấc ngủ a Vô Tâm giấc ngủ...” Lương Sam Bách bám tại cánh cửa khắc hoa, ai oán mà xem bên ngoài.

Bên ngoài đen sì một mảnh, ngoại trừ hành lang có đèn rọi sáng không được một thước trước mặt, căn bản xa xa cái gì đều thấy không được, cũng không biết vì sao, cứ nhiên ngay cả tiếng côn trùng kêu vang đều nghe không được.

Thực sự rất yên tĩnh, không, phải nói là tuyệt đối yên tĩnh!

Lương Sam Bách đột nhiên ý thức được điểm này. Một cái tòa nhà to như vậy, phẳng phất một chút nhân khí cũng không có, chừng không nhìn đến bóng người, liền thanh âm đều nghe không được.

Nghĩ, vùng xung quanh lông mày Lương Sam Bách dần dần mà áp sát lại.

“Chúc phủ cỡ nào giống như... Cỡ nào giống như...”

“Quý trạch!”

Lương Sam Bách giống như bị người đá cho một cước giống nhau, tại chỗ nhảy về phía trước một chút, cấp tốc rơi xuống, rút lui ba bước.

“Người người người, người chừng nào thì xuất hiện?” Lương Sam Bách ngón tay run rẩy mà chỉ vào bên ngoài. Bốn lão thái thái hiện đang đứng tại phương hướng ngón tay hắn chỉ, cùng con dơi giống nhau “Lo lắng” Treo bên ngoài cửa. Song cửa sổ vuông vức nhét đầy thiên rãnh vạn hắc nếp nhăn đại quân của nàng, đôi mắt nhỏ cùng chạng vạng gặp nhau bất đồng bây giờ ánh sáng rực rỡ đối Lương Sam Bách xem đến chuyên chú.

“Người, đã nói người, không được tiến đến!” Lương Sam Bách vô ý thức cầm đến ghế gỗ lim, giơ lên mới phát hiện cái này rất nặng, bụng vừa đói, hai cái chân thẳng run cầm cập, không có biện pháp, đành phải hấp khẩu khí kiên cường miễn cưỡng chống đỡ.

“Gọi người trở về, người còn ở ì để làm chi!” Lão thái thái tàn bạo hỏi.

“...” Lương sam bách không dám mở miệng nói, sợ chạy khí, ghế tựa bay, khuôn mặt nóng đến đỏ bừng.

Lão thái thái khinh bỉ nhìn hắn: “Người tái lưu lại đi, lưu tâm không được, hảo, chết!”

Nói xong, xoay người rời đi, đảo mắt liền tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, giống như một trận gió nhẹ thổi qua... Lương Sam Bách dựng lên cái ghế bắt đầu dụi mắt, xong rồi dụi đến mắt mê muội, xuất hiện ảo giác.

“Vị thiếu gia này.” Có tiếng la truyền tới.

Lương Sam Bách xoa mắt xoay qua xem, lúc này thấy là cái kia thiếu niên tên là Ngân Tâm. Vẫn là đứng ở ngoài cửa, kia tiêu chí trên mặt búp bê, lộ vẻ đáng tươi cười nịnh nọt so với lúc trước còn muốn đậm hơn, nhìn đến nhượng người khó chịu.

“Cái gì sự?” Lương Sam Bách vẫn.

“Ngân tâm...” Thiếu niên xem hắn, hình dạng giống như rất làm khó, “Ngân Tâm trong lòng có một chút chuyện muốn cùng thiếu gia thuyết, thiếu gia có thể nhượng Ngân Tâm tiến vào không?”

Lương Sam Bách lắc đầu. Chúc Ánh Đài dẫn hắn đương nhiên hắn nhớ kỹ, thể nhưng chân chính nhượng hắn cự tuyệt yêu cầu của Ngân Tâm nguyên nhân là do trong lòng hắn không biết vì sao đối Ngân Tâm có cảm giác chán ghét.

“Ta là làm sao vậy?” Lương Sam Bách tự vấn mình, ngay cả đối kia miệng lưỡi hung ác lão thái thái hắn còn không có như vậy chán ghét, nhưng đối một cái thiếu niên mới thấy mặt hai lần liền như vậy mâu thuẫn.

“Sợ rằng không được, Chúc Ánh Đài giao phó qua ta, không có khả năng nhượng những người khác tiến vào.” Lương Sam Bách tận lực chậm lại khẩu khí, che giấu xuống dưới tâm tình hầu như lộ ra ngoài, vẻ mặt ôn hoà nói.

Thiếu niên trên mặt lập tức xuất hiện thần sắc thất vọng. Lương Sam Bách lúc này mới phát hiện, này thiếu niên có một đôi tròn tròn hai con mắt, kia điều không phải là đôi mắt to tròn ngây thơ rực rỡ của hài đồng, mà là cùng dã thú ăn thịt giống nhau, một đôi mắt nhượng người nhìn đến tâm liền sinh ra sợ hãi.

Cái này thiếu niên, rất đáng sợ!

Lương Sam Bách trong đầu không biết vì sao có như vậy kết luận.

“Nếu như không có gì muốn nói, ta muốn ngủ.” Nói, Lương Sam Bách làm bộ đánh một cái ngáp, bụng lại lồi thời mà kêu đứng lên.

Cầu nhàu thanh âm, Lương Sam Bách thiếu chút nữa không quần được mà ngồi xổm trên mặt đất đi.

“Thiếu gia có đúng hay không chưa dùng cơm?” Ngân Tâm nóng ruột thiết hỏi, trên mặt đột nhiên thần thái toả sáng.

“Ăn thì đã ăn xong.” Lương Sam Bách lầu bầu, “Chính là không ăn no... Đương nhiên, ta điều không phải nói thiếu gia nhà các ngươi bất hảo...”

“Ngân Tâm minh bạch.” Thiếu niên vội vàng gật đầu, “Thiếu gia nhà của ta đã nhiều ngày cùng lão gia phu nhân có chút bất hòa, vậy nên khó tránh khỏi có chút đối thiếu gia ngài không chu toàn. Không bằng Ngân Tâm làm chủ, thay thiếu gia ngày đi lấy vài món ăn khuya đến thì như thế nào?”

“Cái này... Không tốt lắm đâu...” Lương Sam Bách hai mắt hầu như phóng xuất lực quang, bất quá còn nhớ rõ Chúc Ánh Đài thuyết qua nói, ngoại trừ thực vật hắn cấp, cái khác đều không thể ăn.

Bất quá đây là vì sao?

“Có đúng hay không thiếu gia nhà ta thuyết qua cái gì?” Ngân Tâm cúi đầu, tóc mai che khuất hai mắt, dẫn đến thấy không rõ cái gì biểu tình, “Thiếu gia hẳn thực sự là quá... Quá tùy hứng, cùng người nhà cãi nhau, thế nào có thể liên lụy khách nhân...”

Thời điểm ngẩng đầu lên, hai mắt đã là trong suốt lệ quang.

Lương Sam Bách vân vê huyết Thái Dương, thực đau đầu, loại này tình cảnh phải làm sao bây giờ?

“Ngân Tâm, ngươi là nam tử hán đại trượng phu, không thể như vậy.” Lương Sam Bách thuyết, xem thiếu niên càng giống như muốn khóc đi ra, không biết vì sao nói như vậy, “Được không, đồ ăn khuya cầm lấy tới, ta ăn.”

Thiếu niên ngẩng đầu lên, vẻ mặt tiểu ý: “Kia thỉnh thiếu gia ngươi chờ một lát, Ngân Tâm phân phó trừ phòng lập tức đi làm. Đến lúc đó Ngân Tâm bưng thức ăn khuya qua đây, thiếu gia cần phải nhớ kỹ nhượng Ngân Tâm chính tay bưng cho ngài nga.”

“Hảo.” Lương Sam Bách gật đầu, trong tâm lại mơ hồ bất an, tổng cảm thấy mình hình như làm sai cái gì?

Thiếu niên nghe xong hẳn trả lời, nhả ra khí, giả hoạt cười: “Như vậy, Ngân Tâm trước lui xuống.”

Nói, xoay người ly khai, lưu lại Lương Sam Bách một người khổ não.

Có thể làm sai cái gì ni? Tới cùng làm sai cái gì ni? Còn có, người trong cái nhà này, Chúc Ánh Đài, cái kia lão thái thái tới cùng là làm sao vậy?

Lương Sam Bách vừa nghĩ vừa chờ, vừa chờ vừa nghĩ, đi theo trên bàn nghĩ đến trên giường, rất nhanh mơ màng màng ngủ đi qua, chẳng biết tại sao bắt đầu nằm mơ. Ngay từ đầu, hẳn giống như tại một cái thông đạo tối như mực hành tẩu. Phán đoán nói đó là một cái thông đạo, là bởi vì vì Lương Sam Bách phát hiện tự mình ngoại trừ đi tới đi lui về trước sau, không có cái khác phương hướng có thể cho hắn lựa chọn. Địa phương kia vừa lạnh lại còn khô, còn mơ hồ mang theo một cổ hôi thối, Lương Sam Bách nhưng không có cách nào phân rõ vị hôi thối kia là cái gì sản sinh.

Đi hảo một trận, Lương Sam Bách cuối cùng mới dừng lại. Hẳn như thế nào, nghi hoặc hỏi chính mình ta đây là đang ở nơi nào a, ở nơi nào? Làm gì muốn ta nhất định đi thẳng về phía trước ni, này nhiều một a! Sau đó, hẳn đột nhiên hiểu được, nga, ta đại khái là đang nằm mơ nha, ta đây tự mình nhéo một chút xem có đau hay không. Vì vậy, chính hắn tự nhéo mình một cái, phát hiện, hắc, thực sự một chút cũng không đau. Lương Sam Bách đã nghĩ, ta cái này mơ tới thì phải làm cái gì ni? Tự mình mộng đẹp hay là tự mình gặp ác mộng ni?

Lương Sam Bách tự mình hành động, vừa nghĩ, một bên còn theo thường lệ hướng phía trước đi tiếp, một

mặt đi một mặt còn thực nghiệm xem tự mình tại trong mộng có đúng hay không vạn năng. Lương Sam Bách thuyết, ta muốn ánh sáng, trước mắt một mảnh đen kịt; hắc thuyết, ta muốn một mỹ nữ, trước mắt vẫn là một mảnh đen kịt; hắc thuyết ta muốn một cái huân hương 9 thốn rơi xuống đây, sau đó thẳng cái cổ nhìn lên trên, đợi một trận cũng không có cái gì rơi xuống đập đến hắc...

Lương Sam Bách thở dài, nằm mơ đều như thế nhược thế thực sự là có đủ suy. Tại thời điểm hắc như vậy nghĩ đến, nền dưới chân tựa hồ nghiêng ngã, đó là xu hướng rút về phía dưới. Lần này, Lương Sam Bách theo đó đi tiếp nhưng không đi quá năm mươi bước, liền đi tới một cái không gian rất rộng.

Này hình như là một cái động khổng lồ do thiên nhiên tạo nên đi!

Lương Sam Bách quan sát bốn phía, cao cao nham đỉnh triển lộ diện mạo cao chót vót, cận chỗ mặt đất nhàn rãi xơ xác, nhưng tại xa xa trên mặt đất lại giống như có chút ám vật gì đó tồn tại, mà còn ở đây.....

“Thực lạnh!” Lương Sam Bách co rúm lại.

Giống như tất cả hàn khí trong huyết động đều tụ tập tại dưới nơi mình đứng, cái loại này lạnh mang theo ảm thấp ác độc, lạnh đến thực cốt thấu tâm, giống như ngay cả hồn phách con người đều có thể đông lạnh lại.

“Ta phải đi về!” Lương Sam Bách kiên định mà nghĩ, con đường phía trước không có khả năng tái dò xét, trực giác nói cho hắc sẽ có nguy hiểm. Hắc xoay người, mạnh mẽ lui về.

Lương Sam Bách thầm mắng tự mình bất tri bất giác, hắc nghĩ vì sao mình lại tiến nhập huyết động này, tình hình lúc ấy đã cảm thấy đặc biệt kỳ lạ không đúng, bởi vì chuyện tình xảy ra không hợp với lẽ thường! Mặc dù đang một người trong mộng, vốn nên có rất nhiều tình tiết không hợp với lẽ thường, thế nhưng đi theo thông đạo hoàn toàn đen kịt đến mức có thể thấy đại bộ phận diện mạo của huyết động này, lại là bởi vì có hoàn cảnh biến hóa!

Hắc ám luôn luôn bao vây lấy Lương Sam Bách không có cải biến, ở đây trong bóng tối xuất hiện những con mắt hình tròn một chút cũng không có điểm song lục yếu ớt, mở ra tác dụng chiếu sáng, dường như với cái thiếu niên kia giống nhau như đúc. Những...sáu con mắt rậm rạp vây quanh Lương Sam Bách, vẫn không có nhúc nhích, nhưng thủy chung nhìn chằm chằm Lương Sam Bách...

Lương Sam Bách nuốt nuốt một miệng nước bọt, nghĩ, phiền phức, quả nhiên là mình gặp ác mộng! Nếu như vẫn không tỉnh lại.....

Lương Sam Bách trên mặt đất vòng quanh, muốn tìm có hay không cái gì có thể làm vũ khí, lại phát hiện ngay cả góc rờn rạ đều nhặt không được. Đã vậy, dù sao cũng là nằm mộng hắc không đến nỗi nào đi, hắc chính là nghĩ như thế, đối sáu con mắt ngoác.

“Chúng sống hoà bình có thể hay không, tương phùng cũng là duyên a!”

Sáu con mắt đổ qua đây, mang theo một cổ gió tinh quái! Lương Sam Bách vốn dự định yên tĩnh tại bên ngoài biển đi, lại không chịu nổi mà thần kinh, cứng rắn sinh ra tại một giây cuối cùng vọt đến chỗ bên cạnh. Kinh phong quát đến trên cánh tay hắn, theo đó chỗ cánh tay Lương Sam Bách nhất thời truyền đến đau đớn. Hắn kinh ngạc nhìn miệng vết thương lớn đến mấy thốn trên tay, đỏ sẫm tiên huyết đang từ trên vết thương dừng mãnh tiến ra.

Lẽ nào này điều không phải mộng!

Lương Sam Bách điên rồi, bởi vì hắn phát hiện cặp con mắt kia vừa mới tiến công hắn liền nhượng những con mắt ẩn phục bất động xung quanh đều lục đục gây rối, chúng nó đều tại hướng hắn di động qua.

“Cút ngay!” Lương Sam Bách rống.

Sáu con mắt theo từng tác thốn rút ngắn mà vây quanh đây, đưa hắn vững vàng vây ở giữa, đột nhiên trong lúc đó, thành đàn sáu con mắt giống như vì hắn mạnh mẽ mà đột nhiên áp qua đây. Lương Sam Bách chỉ cảm thấy song quyền cùng chân mình đánh tới, đá đến không ít đông tây, lại không biết nói cái này là cái gì, mà nơi hắn đánh tới chẳng những không chạy, mà còn chen chúc tiến qua đây.

Lương Sam Bách nghĩ kêu, liền phát hiện chính mình đã không có thanh âm; muốn chạy, tứ chi đều bị chế trụ! Hắn bị kéo ngã xuống đất, nhìn không thấy xung quanh, chỉ có trong mắt lục sắc, lờ lờ chiếu sáng. Áp lực trầm trọng hướng hắn kéo tới, áp lực kia giống như vĩnh viễn không dừng lại, tầng tầng lớp lớp mà áp qua đây, nương theo đau nhức, gặm cắn tứ chi hắn, thân thể hắn, một chút một chút, xé rách, nuốt tước, nuốt xuống... Lương Sam Bách từ từ ý thức liền không rõ.

“Cút cho ta!” Trong trống rỗng, có thanh âm lạnh lùng xen vào. Tuy rằng dường giọng điệu lạnh lùng, lại nhượng Lương Sam Bách cảm thấy thoải mái khó có thể nói rõ, giống như thanh âm kia vừa đến, tất cả liền do hội chuyển biến tốt đẹp.

Trong bóng tối truyền đến tiếng dã thú cúi đầu gầm gừ, lục sắc con mắt chợt tụ thành một đôi mắt to lớn, theo chỗ cao nhìn tới, càng thêm hung thần ác sát.

“Gia hỏa ngươi nghe không rõ!” Thanh âm kia nói, vừa hừ lạnh một tiếng, “Cổn!”

Trong bóng tối, bỗng nhiên một trận nổ ra, phảng phất kim thạch tấn công, sau đó dã thú cúi đầu gào thét, sáu con mắt bỗng nhiên vụn vỡ, rời khỏi rất xa rất xa, cuối cùng, tiêu thất.

“Gia hỏa ngươi tự mình cũng không cảm thấy được.” Chờ đợi con mắt kia tiêu thất đã lâu, thanh âm mới nói. Lương Sam Bách nghi hoặc, đó là tại thuyết mình sao? Mà còn thanh âm này, tựa hồ rất quen thuộc...

Là ai? Chúc Ánh Đài?!

Trong mộng Lương Sam Bách nỗ lực muốn đi nhìn rõ ràng chủ nhân thanh âm đó có hay không là cái người

kỳ quái kia, lại phát hiện tự mình không biết vì sao cái gì đều xem không thấy. Bốn phía càng đen, thế nhưng cái loại này đen, lại nhượng người cảm thấy an tâm. Một dòng nước ấm từ trên ngực Lương Sam Bách nảy lên, cấp tốc chảy về phía tứ chi cùng toàn bộ thân thể, đem lúc trước băng lãnh phân tán, phẳng phát như bị xuân phong xuy phát, Lương Sam Bách cảm thấy chính mình như đang say, rất nhanh liền nặng nề thiếp đi. Lần này, không có nằm mơ!

10. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 9

Trụ vương giết một đồng người là vì Đất Kỉ mỹ nhân, Tuần Âm u vương đùa giỡn một đồng người là vì Bao Tự mỹ nhân, Đường Huyền Tông đắc tội một đồng người là vì Ngọc Hoàn mỹ nhân... Mỹ nhân mỹ nhân mỹ nhân, con sông lịch sử dài mấy nghìn năm, anh hùng can đảm, cửu ngũ chí tôn, khó vượt qua nhất chính là một cái mỹ nhân a!

Lương Sam Bách từ trong ngủ say yếu ớt tỉnh lại, mắt nhìn đỉnh màn, suy tư một lúc lâu, cuối cùng mới nhớ tới đến chính mình đang ở phương nào. Quay đầu xuống, lại thấy một mái đầu, sưng sờ, vừa chuyển qua đây, bắt đầu suy tư.

Vì sao a vì sao?

Lương Sam Bách thì thảo tự nói, vì sao Chúc Ánh Đài, Chúc mỹ nhân hội cùng ta trên giường a?

Tái chuyển đi qua, tỉnh tể quan sát. Về mặt khi ngủ hé ra trầm tĩnh, mang theo một tia uể oải khó có thể hình dung, cho dù nằm im không cử động, vẫn như cũ xinh đẹp đến mức ép người tâm thần lay động. Long mi thật dày, theo tiểu thuyết gia thuyết chính là hình quạt; đôi mắt nhắm lại, thế nhưng khóe mắt vẫn như cũ lười biếng; mũi không có khả năng ngủ một giấc tụt thấp đi xuống; độ dày cánh môi vừa phải chặt chẽ mím, nhưng thật ra mang theo một loại kiên nghị bất đồng với lúc tỉnh...

Lương Sam Bách nhìn nhìn, hé ra khuôn mặt chậm rãi tụt tiếp cận đi qua.

Xinh đẹp thì nhìn thôi cũng đã biết rồi, bắt quá khuôn mặt Chúc mỹ nhân phóng đại nhất định sẽ đẹp hơn!

Lương Sam Bách tiến gần đến khuôn mặt Chúc Ánh Đài chỉ cách có hai cái cm, dừng lại.

“Ta đang làm cái gì?” Lương Sam Bách tự vấn mình, nằm trở lại, quấy nhiễu nhìn đến trên thân, lỏa

Lỏa.....

Lương Sam Bách thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cổ lực lượng lại không từ chối hấn đứng lên. Hấn quay đầu vừa nhìn, cử thật, Chúc mỹ nhân gối lên cánh tay hấn ngủ đến hài lòng, nhìn đến trên thân Chúc mỹ nhân. Đường cong thon gầy buộc vòng quanh nhất phó thân thể khỏe mạnh, vô luận là bờ vai vẫn là cánh tay

hay là cơ ngực, đều là kết cấu thực chặt chẽ, nhàn nhạt mà tỏa ra ánh sáng rực rỡ mê người.

Lương Sam Bách “Ừ” Nuốt miệng nước bọt.

Tại sao, Chúc mỹ nhân cũng là lỏa thể!

Lương Sam Bách dùng cái tay còn lại kia, run run rẩy rẩy mà đem chần vén lên xem. Đây là hi vọng cuối cùng, Lương Sam Bách cảm thấy mình như người duy nhất sống sót của đội thuyền đang phập phênh rủi ro trên Bắc Băng Dương với tay nứu lấy cơ hội được cứu vớt cuối cùng.

Chần bị nhấc lên, nửa ngày, Lương Sam Bách trên mặt xuất hiện phức tạp thần tình.

Quần, còn tại đây!

“Nhìn cái gì?”

“Quần.”

“Quần có cái gì đẹp? Ta xem xem!”

“Hảo. Bất hảo!” Lương Sam Bách thiếu chút nữa nhảy dựng lên, đương nhiên cuối cùng vẫn như cũ nhảy không nổi. Chúc mỹ nhân không biết từ lúc nào đã tỉnh, khả cánh tay hấn lại choàng ngang nửa đoạn thân thể, xem Lương Sam Bách dẫn theo chần xem đông tây.

Xem một chút, nhìn nhìn Lương Sam Bách.

“Dựng lên.” Hấn thuyết, trên mặt lộ vẻ trào phúng đáng tươi cười.

Lương Sam Bách đầu óc “Ầm” Một tiếng, khuôn mặt nhất thời trướng đến đỏ bừng.

“Người người người người người...”

Chúc Ánh Đài đứng dậy, cái chần tuột xuống, lộ ra nhất phó thon dài thân thể. Lương Sam Bách che mũi, muốn phun máu mũi, muốn phun máu mũi! Tên hỗn đản này như thế nào ngủ mà không mặc quần áo!

Chúc Ánh Đài nhưng thật ra lơ đãng, không chút hoang mang mà tìm được một bên quần mặc vào, tái không chút hoang mang mà đem áo sơ mi mặc vào, miễn cưỡng mà vúi vúi tóc, đem y phục ném sang cấp Lương Sam Bách.

“Đừng nằm ở nơi đó đùa giỡn ngu ngốc, trời đã sáng, nhìn xem có thể hay không đưa người trở về.”

“A? Trời đã sáng?” Lương Sam Bách ánh mắt đổi hướng ngoài cửa sổ.

Sắc trời vẫn là như nhau hắc, giọt mưa cứ thế tí tách nhỏ giọt. Đèn trên hành lang hiện ra, tản ra nhá nhem kiểu quang.

Chúc Ánh Đài đẩy ra cánh cửa khắc hoa, một cơn gió lạnh lập tức nhào vào, mang theo một chút mùi tanh của mưa, lạnh đến mức Lương Sam Bách cả người run lên.

“Thực lạnh a.” Lương Sam Bách nghĩ, “Quả thực là lạnh so cùng...”

Tâm tư ở chỗ này dừng lại, Lương Sam Bách cau mày tưởng. Lạnh được cùng cái gì như nhau? Vì sao cái từ kia chính là nghĩ không ra ni?

Tưởng tưởng, lắc đầu. Lương Sam Bách choàng y phục đứng lên.

“Di di di di?” Lương Sam Bách kêu, “Chúc Ánh Đài y phục người cho ta như thế nào nát một cái tay áo?”

Chúc Ánh Đài quay sang tới, không mẫn không nhạt mà nhìn hấn: “Bị mèo con cào hư.”

“Trong nhà người dưỡng miêu?” Lương Sam Bách mặc áo vào, đi tới cửa xem thể mưa.

“Ai nha, phiền phức, cái dạng này, sợ rằng còn cũng không thể về được!”

Bất quá có lẽ như vậy cũng không sai...

Chúc Ánh Đài lạnh lùng nói: “Không nên suy nghĩ bậy bạ.”

Lương Sam Bách bị hấn nói nghẹn trụ, nột nột không biết nói cái gì cho phải, đành phải xem mặt đất.

Trên mặt đất vẫn là như hôm qua vậy “Dòng suối” Giao thác, nước mưa nhưng không động nhiều bằng hôm qua. Này phòng ở sắp xếp hệ thống thoát nước là không sai đi!, Lương Sam Bách nghĩ, con mắt xem tới ở cửa có vài điểm nâu trên nước, nhìn kỹ là có mấy đúm lông động vật..

“Chúc Ánh Đài nhà người nguyên lai thật không dưỡng miêu.” Hấn nghĩ, không biết vì sao, lại cảm thấy có chút khủng bố. Những...sợi lông ấy, tổng cảm thấy tựa hồ dính dáng cái gì kỳ ức không tốt lắm. Lương Sam Bách trầm tư.

“Ta đi lấy thức ăn một chút, người không nên tùy tiện chạy loạn.” Chúc Ánh Đài thuyết, “Ăn cơm xong, ta mang người ly khai.”

Đang nói còn chưa xong, bên trong phòng “Leng keng thùng thùng” Một chuỗi âm điệu vang lên. Hai người cùng lúc quay đầu đi, cái chuông phi ngựa tiểu nhân lại bắt đầu quét quét mà xếp thành hàng hành động.

Lương Sam Bách nhìn chỉ cảm thấy hưng phấn, Chúc Ánh Đài lại nhíu mày tới. Hắn vẫn Lương Sam Bách: “Hiện tại mấy giờ?”

Lương Sam Bách đảo qua trở lại xem điện thoại di động của mình: “7 giờ 40.”

“Sớm.”

“Cái gì sớm?” Lương Sam Bách vẫn.

Chuông “Đương đương đương” Mà gõ sáu tiếng, Lương Sam Bách “Úc” Một tiếng, nguyên lai là nói chuông chạy không đúng.

“Không đạo lý nào lại như vậy!” Chúc Ánh Đài cầm lấy một bên dù, “Người ở chỗ này chờ ta. Không được chạy loạn, không nhượng bất luận kẻ nào tiến đến, cũng không được cùng người nói chuyện với nhau!”

“A?” Lương Sam Bách ghen hờn nhìn trần trời.

“Nói chung, không nên gây phiền toái cho ta.” Chúc Ánh Đài nói, mở ra dù.

“Ánh Đài, đồng học cùng trường của người đến như thế nào không thông tri mẫu thân một tiếng.” Tiếng nói nữ nhân mềm mại đáng yêu đột nhiên giá cả vang lên.

Bất luận là Lương Sam Bách hay là Chúc Ánh Đài đều hưng hăng lấy làm kinh hãi. Một cái ăn mặc đẹp đẽ quý giá sang trọng khoác áo choàng tơ lụa nữ tử không biết khi nào xuất hiện, xa xa đứng ở góc tường, nhìn về phía này.

Chúc Ánh Đài dừng lại, lễ phép thở dài: “Không biết Chúc phu nhân giá lâm, Ánh Đài không có từ xa tiếp đón. Vị bằng hữu này là vô ý đi ngang qua, Ánh Đài đang muốn đưa hắn rời đi.”

“Ồ xa tới tức là khách, ta sao có thể đối khách nhân như vậy vô lễ, nhượng người cười Chúc gia chúng ta không chuẩn mực?” Chúc phu nhân thiện cười khanh khách, xem ra rất là háo khách.

“Chúc phu nhân quá lo. Chúc gia hiếu khách, phương viên trăm dặm, ai không biết, chỉ là hắn trong nhà có việc gấp, hưởng hồ hôm nay là thời điểm không hảo để tiếp khách....”

“Ta không có gì việc gấp a...” Lương Sam Bách nhỏ giọng lầu bầu, bị Chúc Ánh Đài hung hăng trừng mắt liếc một cái.

“Ánh Đài người mới là nhiều lo lắng, lúc này tuy rằng phải chính trực tức trực bên linh cữu, nhưng cấp bậc lễ nghĩa nên có vẫn là không có khả năng thiếu. Bá phụ người, cũng vừa mới biết có khách đến, hôm nay ở tiền thính đã sớm bày tiệc rượu tiếp khách, ta tới thỉnh ni, người như thế nào không tiếc mà nhường chúng ta khiêng tội không đúng chuẩn mực?” Nói, hầu như là chửi – chửi khóc.

“Không được chính là không được!”

“Ánh Đài...”

“Kia... Ta đây tự... Ăn cơm xong lại đi là được rồi.” Lương Sam Bách xem nàng mẫu tử hai người vì mình trở mặt, đành phải nhảy ra làm hòa, lại xem Chúc Ánh Đài hung hăng giậm chân một cái, cứ như là tức giận.

“Thật tốt quá, vẫn là Lương công tử thái độ làm người tốt!” Chúc mẫu nín khóc mỉm cười, “Vân Tụ liền đi tiền thính chuẩn bị, Ánh Đài, người thu thập xong rồi liền mang Lương công tử qua đây, Vân Tụ đi trước cáo từ.”

Nói, xem không sai liền tự mình cổ lễ, ly khai.

“Người cái người này!” Chúc Ánh Đài cầm giận vung tay áo, thật dài mà hít khẩu khí. Khiến cho Lương Sam Bách như lạc trong năm dặm mù sương, hoàn toàn sờ không tới ý nghĩ.

11. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 10

Lương Sam Bách tại bữa tiệc ngồi xuống, ngồi bên tay trái hắn là Chúc Ánh Đài, tay phải là vừa gặp qua Chúc phu nhân, bởi vì Chúc phu nhân lần lượt đi qua phân biệt giới thiệu phụ thân Chúc Ánh Đài, bá phụ bá mẫu Chúc Ánh Đài, a di cùng dưỡng Chúc Ánh Đài, cữu cữu mợ mợ Chúc Ánh Đài, tổng cộng một bàn mười hai người, mười người đại nhân, hai cái tiểu hài tử.

Lương Sam Bách vừa rồi bị thái độ của Chúc Ánh Đài khiến cho có chút lo sợ, đặc biệt là thời điểm mới vừa vào cửa, Chúc Ánh Đài còn xanh sắc mặt hỏi hắn một câu: “Người là nam đi!” Tại sau khi Lương Sam Bách mờ mịt mà gật đầu, hắn lại hồ nghi mà nhìn hắn nửa ngày, sau đó phẩy tay áo bỏ đi, về mặt Lương Sam Bách chọc tới đáng vẽ của hắn.

Cái gì kêu “Người là nam đi!”?

Lương Sam Bách hiện tại hồi tưởng đứng lên cảm thấy những lời này rất không hưởng thụ. Chúc Ánh Đài

người cùng người trong nhà cãi nhau đích thật là chuyện của người không sai, cho dù trong đó ta không nên nhúng tay, ngây ngô mà thay mẫu tử các người điều đình, cũng không đáng cho người dùng loại này ô nhục nói tới ta đi? Mà còn, nhìn nhìn cái loại này thái độ!

“Xuy!” Lương Sam Bách tưởng, chính người mới là tức giận lớn lên bộ dáng nhất phó như nữ nhân, còn nói ta.

“Lương công tử, ăn nhiều một chút đồ ăn a.” Chúc mẫu thanh âm ôn nhu cắt đứt Lương Sam Bách tâm tư, vàng son chạm ngà chiếc đĩa kiêm một chút khiến Lương Sam Bách không nhận ra tinh xảo thức ăn từ khi nào đã phóng tới trong bát hắn.

“Cảm tạ.” Lương Sam Bách nói lời cảm tạ, chiếc đĩa lại không biết có nên hay không gấp đến những... đẹp như vậy phỏng chừng là ăn rất ngon đi.

Lại nói tiếp có điểm hoang đường, vừa mới như vậy mở miệng đáp ứng, hiện tại Lương Sam Bách đối mặt đầy bàn sơn trân hải vị rồi lại không có dũng khí di chuyển đĩa, chỉ vì hắn trong đầu còn nhớ rõ Chúc Ánh Đài thuyết qua câu nói kia: “Ngoại trừ thực vật ta đưa cho người, cái khác, cũng không được đụng đến.”

Lương Sam Bách cầm lấy chiếc đĩa đậm đậm thực vật trogn bát, nhìn nhìn lại những người khác – thân thích của Chúc Ánh Đài quả nhiên là theo hắn có huyết thống quan hệ, mỗi người đều hơn khuôn mặt tinh xảo mà cảnh đẹp ý vui, nhưng không biết vì sao, Lương Sam Bách lại cảm thấy những người đó nhìn đến đều có một chút nhượng người khó chịu. Nên nói như thế nào ni? Tuy rằng mỗi người đều là mỹ nhân không sai, cũng đều tại chuyên chú mà đang ăn cơm cùng đồ ăn, thỉnh thoảng cao đàm khoát luận hay là nói giỡn, Lương Sam Bách lại cảm thấy này tất cả đều rất... Giả.

“Rất giả?” Lương Sam Bách cả kinh, trong tay chiếc đĩa “Lạch cạch” một tiếng rơi đến trên mặt đất.

Không sai, chính là cái loại cảm giác này. Chúc phủ mỗi người, ngoại trừ Chúc Ánh Đài, mỗi người đều giống như mang mặt nạ tinh xảo, ăn mặc hoa lệ hí phục tại diễn kịch, phu thê ân ái, huynh đệ hòa thuận, thân tử thân cận, ngoài vui mừng hoà thuận trong vui vẻ... Thế nhưng xem tại những người này trong mắt, lại khắp nơi đều mang theo tận lực vết tích, Lương Sam Bách thậm chí có loại cảm giác, này hí kịch, chính là cố ý diễn cho hắn xem, mà những...dư quang trong khóe mắt thỉnh thoảng chú ý chuyển qua đây, lông mi nhỏ miết, mới là chân chân chính chính chính xác, lại chính những...ấy chân thực, nhượng Lương Sam Bách có loại cảm giác thú vật chịu bó tay, chỉ có thể đợi làm thịt điềm xấu

“Nha, Lương công tử rút đĩa, Vân Tụ cấp người đổi một đôi đi!” Chúc phu nhân nói tựa muốn đứng dậy.

Lương Sam Bách nhanh lên xua tay: “Không việc gì, không việc gì, ta nhặt lên là được.”

Nói nhanh lên liền loan hạ thân, tại dưới bàn dáng dấp làm bộ tìm kiếm chiếc đĩa, lại là len lén mà kéo kéo ống quần Chúc Ánh Đài. Đợi một hồi, Chúc Ánh Đài lại không có bất luận cái gì động tĩnh. Lương Sam Bách không hờn giận, tái kéo, Chúc Ánh Đài cư nhiên xê dịch thân thể, nhượng ra một cái khe hở.

“Người này là cố ý!” Lương Sam Bách giận, nhặt lên chiếc đĩa, đứng lên, “Chúc bá mẫu, xin hỏi nơi nào là trù phòng, ta đi tẩy đôi đĩa một chút.”

“Dùng đôi này.” Có người đưa qua một đôi đĩa, Lương Sam Bách xem qua, đó là Chúc Ánh Đài bá phụ, mang theo tiểu ý coi như rất thân thiết, nhìn hẩn.

Lương Sam Bách không dám tiếp, tuy rằng tức giận, vẫn là len lén liếc mắt một cái xem Chúc Ánh Đài, đã thấy hẩn đang chậm rãi mà ăn đồ ăn.

”Lương công tử?” Chúc Ánh Đài bá phụ vừa kêu một tiếng, Lương Sam Bách mới tâm không cam tình không muốn mà tiếp nhận, nói tiếng tạ ơn.

“Chẳng lẽ là Vân Tụ tay nghề không hợp khẩu vị Lương công tử sao? Đến bây giờ mới để ý xem Lương công tử như thế nào chưa ăn xong...” Chúc phu nhân vừa mở miệng, cùng tuổi tác không hợp thiếu nữ giống nhau dung nhan bao phủ nhàn nhạt mây đen, nhượng người nhìn đến tâm không đành lòng.

“Không... Không có...” Lương Sam Bách ngập ngừng cầm lấy chiếc đĩa, đưa tay duỗi hướng một mâm thức ăn khoảng chừng là Thịt kho tàu. Chiếc đĩa còn chưa chạm được mâm nhỏ, lại bị cản một chút.

“Ném thử món này.” Chúc Ánh Đài dùng đĩa chỉ đĩa rau cải một bên, “Là đặc sản bản địa.”

Lương Sam Bách nhanh tay dời đi mục tiêu, tự mình đều nói không ra vì sao nội tâm đang căng thẳng đột nhiên có cảm giác thả lỏng, nghĩ, còn nhịn không được âm thầm mà thở dài khẩu khí.

“Này vài đạo đồ ăn là những món Vân Tụ am hiểu nhất, Lương công tử...”

“Chúc phu nhân, hẩn không thích những thứ.....ấy.” Chúc Ánh Đài bình tĩnh mở miệng.

“Như vậy thử xem cái này...”

“Hẩn không ăn được móng heo.”

“Canh hạch đào đồng tước...”

Chúc Ánh Đài bỏ xuống đôi đĩa: “Ta no rồi, người thì sao?”

Lương Sam Bách nhanh lên cũng bỏ xuống đôi đĩa, liên tục gật đầu.

“Như vậy, các vị từ từ dùng, chúng ta trước xin lỗi không tiếp được.” Chúc Ánh Đài đứng dậy, “Ta đưa

người đi ra ngoài.”

“Loảng xoảng” Một tiếng, không biết là bát cơm của ai rơi đến trên mặt đất, toàn bộ nhà ăn chớp mắt một mảnh yên tĩnh. Trong lặng im, luôn luôn chưa phát một lời Chúc phụ loan xuống thắt lưng, chậm rãi nhặt lên những mảnh nhỏ của bát cơm trên mặt đất.

“Khó có được tới một chuyển, vì sao không trụ lại một trận?” Chúc phụ thanh âm theo dưới bàn ăn truyền đến, rầu rĩ, mang theo một chút máy móc mùi vị.

“Trong nhà hần có người chờ hần trở lại.” Chúc Ánh Đài trả lời, trong thanh âm có loại tâm tình cưỡng chế, dường như không giống trước bình tĩnh.

“Người nhất định là muốn hiện tại đưa hần đi?”

“Không cần phải kéo dài.”

Chúc phụ ngồi thẳng thân thể, đem một chồng mảnh nhỏ phóng tới trên bàn, nhìn về phía Chúc Ánh Đài, trong chốc lát, loát loát chồm râu: “Như vậy người liền đưa hần một đoạn đường, lão phu tự không tiến.”

“Lão gia!” Chúc phu nhân kêu sợ hãi.

“Đại ca!” Chúc gia những người khác cũng kêu lên, Chúc lão gia lại là phát tay.

“Đi.” Chúc Ánh Đài nhẹ giọng lại không cho phản bác địa đạo, xem Lương Sam Bách tựa hồ ngây ngẩn cả người không có phản ứng, thẳng thắn nắm lên cánh tay hần kéo ra bên ngoài.

“Ca ca ca ca, ta muốn ca ca!” tiểu hài tử của cữu cữu Chúc Ánh Đài đột nhiên đổ qua đây, ôm lấy chân trái Lương Sam Bách, cánh tay nho nhỏ, lại không biết vì sao có to lớn sức mạnh, Lương Sam Bách chỉ cảm thấy chân trái không giống như trước đây, dường như có tảng đá lớn ghèn cân chặn lên, nửa bước điều dịch chuyển không được.

“Buông tay!” Chúc Ánh Đài tức tiếng nói.

“Không buông!” Tiểu hài tử ngẩng mặt, giận đến trừng mắt nhìn Chúc Ánh Đài, trên khuôn mặt búp bê lộ ra thần tình lệnh người cực sợ, “Thiên Dịch, người cũng tới!”

“Ai!” tiểu hài tử của Adi Chúc Ánh Đài nghe kia một tiếng kêu cũng chạy qua đây, ôm trụ đùi phải Lương Sam Bách. Một cổ hàn khí cách quần theo trên đùi phải Lương Sam Bách truyền tới, nhượng hần nhẹn không được run rẩy cả người, tay tiểu hài tử này, hảo lãnh.

“Buông tay!” Chúc Ánh Đài còn nói một lần, “Chúc lão gia, hiệp nghị của ta và người lẽ nào đều là giả sao?”

Chúc lão gia lại chỉ là cười một cái, không tiếp lời.

“Nếu như vậy, cũng trách không được Chúc Ánh Đài thất lễ.” Chúc Ánh Đài lạnh giọng, một tay một cái nắm hai cái cánh tay tiểu hài tử.

“Không được đụng chúng ta!” Hai cái tiểu hài tử kêu lên, trong một cái chớp mắt, Lương Sam Bách giống như thấy hai cái tiểu hài tử lộ ra hàm răng sắc, giống như hai cái ấu thú ăn thịt.

Chúc Ánh Đài chỉ là cố sức, đem hai cái tiểu hài tử một chút một chút mà kéo ra. Theo thân thể hai cái tiểu hài tử chậm rãi bị kéo rời, Lương Sam Bách lại cảm thấy trên đùi truyền đến đau nhức càng ngày càng khó chịu được.

Tay của hai cái tiểu hài tử này phẳng phất như cùng lưỡi câu giống nhau, thật sâu mà móc vào hai chân hắn, càng là kéo rời, càng là đau đớn, đau đến Lương Sam Bách nhịn không được đau nhức thở ra tiếng.

“Câm miệng!” Chúc Ánh Đài gầm nhẹ, biểu tình trên mặt nhượng người tâm sinh sợ hãi.

Lương Sam Bách giật mình, sau đó liền quật cường mà ngậm miệng lại.

“Quá mất mặt! Một đại nam nhân lẽ nào điểm ấy đau nhức đều chịu đựng không được?!” Hắn thầm kín tự trách mình, nhịn đau, mặc cho mồ hôi lạnh càng không ngừng chảy ra chính là không bao giờ ... nữa kêu thốt ra, rất nhanh y phục hắn toàn bộ bị mồ hôi lạnh thấm ướt, mồ hôi dọc theo thân thể tí tách rơi xuống trên mặt đất. Trong tiền thính lặng im nhượng những... thanh âm tí tách ấy hầu như sánh bằng tiếng mưa rơi càng lúc càng to bên ngoài, chỉ ít tại trong tay Lương Sam Bách, chúng nó tựa giống như tiếng thác nước chấn động giống nhau, âm âm không thôi.

“Chúc lão gia!” Có người hô một tiếng, Lương Sam Bách chỉ cảm thấy đến trên đùi buốt lạnh, tại chỗ hai chân mềm nhũn, cả người thoát lực ngồi trên mặt đất, liên tục thở hổn hển.

“Mã ca ca!” Là thanh âm kinh hãi của hai cái tiểu hài tử.

“Mã công tử!” Là thanh âm Chúc phu nhân có chút xấu hổ.

“Mã Văn Tài...” Là Chúc Ánh Đài thanh âm mang theo thật sâu suy nghĩ.

Lương Sam Bách vô lực mà ngẩng đầu, trong mồ hôi sương mù nhìn được đến một cái nam tử cao ráo. Mã Văn Tài... Hắn cố sức mà nghĩ, ta tới cùng có đúng hay không tại làm một cái mộng....

12. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 11

“Trạch lâm a.....” Một thân màu đen kỳ sĩ 001 cười khổ đi tới, “Người trực tiếp đem hắc tống xuất là được rồi, làm gì còn”

“Giống như vậy mà xem, sa mạc có rất nhiều.”

013 tức giận nâng lên lông mi, giậm lên mặt đất có chút chặt chẽ. Coi như bắt máy ở trên bản ngắn gọn đánh dấu.

“Trong mục chú ý của hạng mục công việc dành cho các ngoại gia, đặc biệt cần thêm vào một hàng chữ chính là “Thỉnh ngoại gia chớ mệt nhọc bởi trò chơi, phải tránh không được ngủ trong khi chơi.””

“Nhưng là có chút người ngu ngốc như trước trải chiếu ngủ cũng không làm, bất luận hắc thân ở địa phương là dung nham địa ngục hay là trung tâm sa mạc.”

013 ngón tay nhẹ nhàng điểm, theo GM chỉ lệnh hạ xuống, vị kia nguyên không hề hay biết người lữ hành lập tức bị đá khỏi tuyến.

“Tỷ như tên này kêu Thành Tâm, mấy ngày trước đã ngủ ở trong sơn động Khắc lai mã, lúc này còn giỏi hơn, nảy sinh cái mới nằm ở trong phạm vi của sa quỷ mà bất tỉnh nhân sự, chẳng lẽ ta còn phải hảo hảo khen ngợi hắc đã làm chuyện ngu xuẩn sao?”

“Ta không phải cái kia ý tứ.....” 001 cười khổ giải thích.

Loại trò chơi này thực kiêng kỵ việc ngoại gia ngủ, bởi vì bọn họ thực có khả năng nằm mộng, một khi bị mộng yểm bỏ lên người liền dễ dàng làm cho bản thân mê đi.

Vì hỗn loạn, đồng thời sinh ra đủ loại ảo giác.

Mượn vừa rồi mà nói, cái tên lữ hành kêu Thành Tâm kia căn bản là không có gặp được gió lốc sa mạc tập kích, nhưng trải qua ảo giác.

Chiều rơi, cảm giác đau đớn khi hạt cát bị gió thổi lên trên mặt cơ hồ nhân lên hai mươi mấy lần, biến thành một hồi thổi quét có tính hủy diệt.

Nhìn hắc một người trên mặt đất vô cùng thống khổ giãy dụa đến rồi rầm, chung quanh lại gió êm sóng lặng an bình khó có được như thế..... Cho dù chính là 001, cũng không thể không theo đó mà bật cười.

“Lần sau để cho bên kỹ thuật đem hệ thống phán định giấc ngủ sửa chữa một chút, nghi ngờ một khắc dám ngủ liền lập tức đá khỏi tuyến, hiện tại thiết trí một giờ thì quá dài. GM cũng không thể hối hả ngược xuôi kiểm tra xem bọn họ có hay không ngủ có hay không gặp được nguy hiểm mới tồn tại...”

013 dùng ngữ khí không quá ôn hòa nói xong này đó, lại hỏi đồng bạn: “Hiện tại nói chính đề đi, địa phương lần trước xảy ra vấn đề là làm sao?”

“Tòa tiêu 241,52, nếu ta nhớ không lầm.” 001 trả lời, “Không chỉ một lần có ngoại gia hướng ta phản ánh, phụ cận vị trí kia căn bản không nên có Boss sa mạc cùng quái vật tồn tại, xem ra khả năng không lớn là có người cố ý dẫn đến.”

“Là sao.” 013 xoay người, hướng mục tiêu phương hướng đi đến, “Vì cái gì bọn họ chỉ hướng người báo? Việc này cũng không nằm trong phạm vi chức trách của người.”

Bởi vì bọn họ không dám tùy tiện quấy rầy người a.....001 lại cười khổ.

Trải qua thời gian dài phát triển, nay hình thức quản lý của vòng du trò chơi đã cùng nhiều năm trước khác nhau rất lớn. GM của Vô thần giới online lại bị giao cho càng nhiều chức năng, đồng thời phạm vi quản lý cũng càng ngày càng mở rộng.

Thay cách nói khác, bọn họ càng thêm bận rộn.

Trong Vô thần giới GM chia làm hai loại, thứ nhất là một thân trang phục kỵ sĩ màu đen, được ngoại gia xưng là hắc y GM chuyên quản lý giải quyết các cuộc tranh cãi đồng thời cũng là nhân viên xử lý kỹ thuật; Thứ nhì là một thân y phục giáo sĩ màu đỏ, được ngoại gia xưng là hồng y GM chuyên xử lý BUG đồng thời cũng là nhân viên xử lý kỹ thuật. GM hai bên được áp dụng bởi hắc đỏ..

Một tổ, 24 giờ thay phiên nhau xử lý công việc phương thức vì ngoại gia phục vụ, mà trước mắt hắc y 001 cùng hồng y 013 chính là một đôi GM hợp tác tối nổi danh.

Bọn họ “Danh khí”, phần lớn chỉ nguyên cho hồng y 013 một người.

Hồng y 013 sở dĩ nổi danh, cơ bản là vì hắn có cá tính độc đáo cùng tướng mạo vô cùng xinh đẹp. Các ngoại gia trong Vô thần giới cơ hồ đều biết tới trong đội ngũ GM có một người với bề ngoài hoa lệ động lòng người, nhưng một khi mở miệng làm việc liền đem hình tượng hoàn toàn hủy đi.....

Hồng y 013, trong trò chơi tối nổi tiếng là phần tử nói lời ác độc.

Từng không hề tiếp hơn trăm cái nam tính ngoại gia kháng nghị qua hồng y 013 là tên có thái độ không âm không dương, đồng thời cũng có không dưới mấy trăm cái nữ tính ngoại gia ca ngợi qua hồng y 013 là một đạo phong cảnh tối mê người trong trò chơi.

Tuyển trò chơi do hấn chủ trì tất nhiên là tuyển có nhiều người chơi tham gia nhất, hấn giải quyết các vấn đề kỹ thuật sai lầm tất nhiên là ít nhất. Hơn nữa thượng cấp chủ quản đối với hấn cũng là mắt nhắm mắt mở liền cho qua, cho nên bộ phận đồng bào nam tính cũng là nén giận đến bây giờ.

Quên đi..... Dù sao hồng y 013 không có khả năng 24 giờ chịu trách nhiệm, nếu thực xem không vừa mắt hấn, vậy thì đừng chọn thời điểm hấn đang trực tiếp quản lý mà phạm chút ít sai lầm thì tốt rồi.

—— đây là ý tưởng an ủi mà quảng đại đồng bào nam tính rất phổ biến.

Người này miệng lưỡi có điểm độc ác, tính tình cũng có điểm không xong, hành vi là có chút bạo lực..... Tâm nhân cũng không có bị phá hư, rất nhiều ngoạ gia nếu là không có hấn ở một bên thúc giục, chính mình còn không biết hội đi bao nhiêu đường vòng.

Năng lực học tập của hấn cường, ý nghĩ rõ ràng, phản ứng linh hoạt, làm việc quyết đoán lại nhanh chóng, so với thường xuyên phạm phải cũng không hấn là tệ xấu

Chính mình mà nói, hiển nhiên càng đáng giá khen ngợi.

Hắc y 001 nhìn bạn bè đi ở phía trước, lộ ra thản nhiên tươi cười.

“Không sai biệt lắm là chỗ này.”

Tái đi về phía trước, chính là di chỉ hành cung của Hải Đức Lạp Tư vương, tòa tiêu 241,52 xuất hiện vấn đề, cũng là ngay tại chung quanh di chỉ cung điện này.

Tiến lên vài bước, bọn họ nghe thấy được một ít tiếng vang.

Tựa hồ là thanh âm binh khí va chạm khi đánh nhau, mơ hồ hỗn loạn còn có tiếng nói chuyện.

Hai vị GM lẫn nhau trao đổi cái ánh mắt, rất có ăn ý đồng thời ẩn đi thân hình.

Mới vừa rồi cứu trợ cái ngoạ gia gặp khó khăn bị mộng yểm là một chuyện, giờ phút này đi xem ngoạ gia đánh nhau lại là một hồi sự khác. Căn cứ theo quy định hành vi GM của công ty RD, GM không thể cùng ngoạ gia tiến hành tiếp xúc tất yếu nào. Tuy rằng trong quy định cũng không có yêu cầu GM ở bình thường đối mặt ngoạ gia phải ẩn thân, nhưng nếu bọn họ tùy tiện xuất hiện, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến cuộc chiến của ngoạ gia trong lúc đó.

Cho nên phần lớn thời điểm bọn họ chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, hoặc là nói..... Bưng trà ở một bên xem nào nhiệt.

Tham dự đánh nhau không chỉ là hai người.

Tổng cộng có bốn, một bên là ba.

Thế lực phân bố rõ ràng không quá công bằng, nhưng ở thế giới trong trò chơi đa số thời điểm là không có công bằng, một đám người đem một người phản bội giết tới giết lui thẳng đến lúc đối phương chết hẳn, loại hành vi ác liệt này cũng không phải chỉ mới phát sinh một lần.

Thân là GM, bọn họ đã sớm học được việc nhìn quen không trách.

Trước mắt bị ba gã bán thú nhân vây quanh, là một vị nhân loại chiến sĩ có dáng người thon dài gầy yếu

Chiến sĩ thân mình xưng không được cường tráng, cùng các bán thú nhân thân hình cao lớn tráng kiện so với nhau, thậm chí có thể dùng nhu nhược để hình dung.

Nhưng là song đao trên tay hắn vung lên luôn có thể xảo diệu cản trụ đối phương công kích, động tác của hắn linh hoạt luôn có thể vừa đứng mà chặn lại vũ khí của đối phương, hắn đối mặt với ba người bao vây tiểu trừ, cũng không có chút bị vây trong hoàn cảnh xấu.

“Khi Chi Sa, người giết lão đại chúng ta, huynh đệ chúng ta hôm nay tuyệt không để cho người yên!”

“Lần trước tính như người may mắn, lúc này người liền ngoan ngoãn đem kiếm rút trở về đi.”

“Phi, người trang cái gì khóc a”

“Để cho người ngay cả muốn khóc cũng khóc không được!”

Trò chơi là luôn như vậy, oan oan tương báo không bao giờ dứt, uy hiếp vĩnh viễn là một chiêu mới, xem lâu khó tránh khỏi thị giác mệt mỏi. Bất quá cái chiến sĩ kêu Khi Chi Sa lực nhãn nại không tệ, mặc cho đối phương có bao nhiêu lời lải nhải chít chít méo mó nói ra hàng đồng lời nói có chứa tính vũ nhục, chính mình liền nửa điểm âm thanh cũng không phát ra.

013 liếc cái xem thường, dùng tư thế tán gẫu cùng 001 bên cạnh nói:

“Đi thôi, ngu ngốc đánh nhau có cái gì đẹp mặt?”

001 cũng không sợ động, hắn nói: “Trạch lâm, người nhìn kỹ hắn.”

Hắn?

Cái kia chiến sĩ?

013 quay đầu lại, lại đem ánh mắt chuyển lên trên trận đánh nhau.

Kia ba cái bán thú nhân đã nói đủ lời vô nghĩa, rốt cục bắt đầu động tay động chân, xuất ra tuyệt chiêu chính mình đặc ý nhất hướng trên đầu đối thủ đánh ra.

Mà tên chiến sĩ kia cũng nhanh chóng bày ra phòng ngự lui đến phía sau, trầm trọng chiến đấu cũng không mang đến cho hắn một chút tổn hại huyết.

“Khi Chi Sa, ngươi đi chết đi!”

Bán thú nhân cảm đầu một tiếng điên cuồng hét lên, một chiêu “Nộ chùy chấn thiên” mang theo tuyệt đối tự tin cùng với gào thét thiên địa mà đánh úp lại. Bán thú nhân tuy rằng không đủ linh hoạt, nhưng lực lượng thực tại lại cường đại kinh người, ăn một chiêu này hậu quả cũng mất đi hơn nửa cái mạng.

Nhưng ai có thể dự đoán được tốc độ của tên chiến sĩ này nhưng lại nhanh nhẹn vượt xa tưởng tượng của người bình thường, hắn né tránh nhanh giống như tia chớp vụt qua. Trong nháy mắt đã cách ra vài thước, phản thủ vung đao, sắc đao lửa đỏ tức khắc hóa thành mấy trăm đạo không khí, giống như nanh vuốt của tử thần, tàn nhẫn cắt qua cổ họng một người trong số đó.

Thi thể của người chết trận sau đó hóa thành một đạo bạch quang rồi biến mất, cực kỳ phản nộ trở về thành.

“Khi — Chi — Sa —!!”

Lấy nhiều đánh ít một phương không có chiếm được tiện nghi gì, ngược lại còn bị nhược thế nhanh chóng mất đi một người, nhất thời phát ra tiếng rít gào bất bình.

Lại lần nữa hoàn mỹ né qua lần công kích thứ hai nam chiến sĩ vững vàng đứng lại, tà mắt liếc bọn họ một cái, cũng kết thúc trầm mặc của chính mình.

“Ngươi thực xảo.”

Chỉ có ba chữ như thế đơn giản mà lạnh lùng.

Còn chưa chờ đối phương bạo tính phát tác, hắn liền lại lần nữa vung lên ngọn đao, để đao diễm xinh đẹp tùy ý thiêu đốt trở nên nhiệt liệt sắc bén, lưỡi đao triển miên đau khổ.

Song đao hỏa diễm rung động lòng người như thế, còn thêm cả sát khí trầm trọng đến tận xương.

Song chưởng hăng hái duỗi ra, hỏa diễm đầu khí tận tình nhảy lên, ở trong không khí khô nóng của sa mạc mà điên cuồng xoay tròn khởi vũ. Một khắc khi đao phong cắt nhỏ làn da nhiễm thương một màu máu tươi, đao pháp nhảy mắt trở nên tàn nhẫn đến thê thảm.....

Hảo một chiêu khí thế kinh người “Huyết sắc luân vũ”.

Cả đao cả người giống nhau đều đã muốn hóa thành hỏa diễm, không ngừng thiêu đốt, cắn nuốt.

Nhân loại chiến sĩ mặt có thể nói là nhã nhặn nho nhã, nhưng là ánh mắt hắc hiện tại, lại tràn ngập thị huyết hàn quang.

Hỏa diễm có bao nhiêu triền miên, ánh mắt đã có bao nhiêu lạnh liệt. Toàn bộ Tạp Lạp Dịch Tư sa mạc ở trong mắt hắc, nhiễm thương một mảnh màu đỏ nhan sắc.

Một cái quỷ dị chiến sĩ, một loại cảm giác quỷ dị tồn tại.....

“Thấy đi? Đây là “Khi chi sa”. 001 cảm khái thở dài.

“Người nhận thức?”

“Ai..... Chẳng lẽ người không biết?” 001 kinh ngạc.

“Ta không ấn tượng.” 013 thần nhiên nói.

“Cũng khó trách, người rất ít khi đối với chuyện tình của ngoại gia sinh ra hứng thú đi.....” 001 thoải mái cười cười, “Cái gọi là PK trời sinh vương giả chính là chỉ người như thế, nói đến Hạ nguyệt nghiệp đoàn thì lập tức nhớ đến một cái PK nổi danh Cuồng phong bộ hạ, hắc cũng có rất nhiều Fans. Bất quá, chúng ta lúc trước thật sự có gặp qua người này.”

“Là sao?”

“Khi Hoàng Cùng Giang lưu thoái ẩn hội, hắc cũng có ở đó.”

Hoàng Cùng Giang Lưu theo lời nói của 001, chính là phân biệt hai cái đại nghiệp đoàn tối nổi tiếng ở Vô thần giới online là “Vũ âm các” cùng “Hạ nguyệt”

Hai vị tiền nhiệm hội trưởng, vào thời điểm bọn họ tuyên bố rời đi vô thần giới, quan phương đã vì bọn họ tổ chức một hồi cáo biệt xem như lời cảm tạ bọn họ đối trò chơi làm ra nhiều cống hiến.

“Cái kia thời điểm, Khi Chi Sa chính là kẻ mà mọi người nghĩ se là người nối nghiệp của Hoàng Cùng Giang Lưu, bất quá sau lại không biết vì cái gì hắn tự nguyện lui về phía sau, đem vị trí hội trưởng tặng lại cho một người tên là Nhiệt Đới Phong Bạo, chính mình lại như trước làm ngoạn gia PK mỗi ngày độc lai độc vãn, công thành hay kiến thành gì đó đều cự tuyệt tham gia.”

“Hắn điểm nhanh nhẹn rất cao.”

“Hiển nhiên là thời điểm chuyển sinh buông tha cho song tu, tiếp tục luyện chức nghiệp chiến sĩ có tốc độ cao và nhanh nhẹn đi, hắn cũng thật là xuất sắc, một vòng phong đao sắc bén như thế.....Tiểu tử này giết người cũng thực lưu loát đi? Nhìn qua tựa như biến thái giống nhau thoải mái.” 001 cười đánh giá nói “Làm những người đứng xem, nhìn hắn PK cũng thực là một chuyện tình hưởng thụ.”

“Thật đúng là không thấy ra.” 013 liếc mắt nhìn hắn.

“A?”

“Người thực biến thái a.....”

“.....”

“Ta chỉ là.....”

Xem nhẹ hợp tác trạng thái quần bách, 013 mỉm cười xoay người đi xa.

Đôi con ngươi màu máu kia.....

Thật sự là, thú vị khó có được.

13. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 12

Ngoài trời còn đang mưa, Lương Sam Bách hầu như là kéo lê hai cái đùi được Chúc Ánh Đài đỡ đi, ổng quần rất nhanh liền toàn bộ ẩm ướt.

Ý nghĩ bởi vì gió lạnh, tựa hồ cũng thanh tỉnh một chút, thế nhưng lại có một loại cảm giác hoa mắt khác chiếm lấy.

Thân thể hắn phải dựa vào Chúc Ánh Đài. Bởi vì đồng dạng ướt đẫm, vật liệu may mặc từng khối từng khối dán lên da thịt hắn, mà nhiệt độ thân thể tuổi trẻ liền theo địa phương hai người dán vào cùng nhau

truyền tới, mang theo mùi tanh trong mưa cùng hương vị nhàn nhạt tươi mát trên người Chúc Ánh Đài.

Lương Sam Bách đột nhiên nhớ tới, này hương khí tựa hồ chính là từ khi mình trụ lại khách phòng trong Chúc phủ mới lái đi không được, đó là một loại vị tự nhiên của cây cỏ, nhàn nhạt lại hợp lòng người, nhượng người nghiện. Ngửi mùi vị kia, cảm nhận địa phương nơi da thịt chạm nhau mơ hồ có mạch đập vũ động, Lương Sam Bách phát hiện tự trái tim mình đang bệnh liền nhảy nhanh khỏi bệnh.

Hắn nhúu mày, tự trong ngực mình hít sâu, hi vọng có thể nương cử động này nhượng quy luật tim đập không bình thường được cải thiện, nhưng hình như căn bản là vô dụng.

“Ta đây là làm sao vậy?” Lương Sam Bách tưởng, “Vì sao ta hội đối Chúc Ánh Đài...”

Lương Sam Bách trong lòng ‘Lộp bộp’ một tiếng, hắn nghĩ tới bốn chữ — “Tâm viên ý mãn!”

Hắn, từ lúc nào, bắt đầu đối, Chúc Ánh Đài, tâm, viên, ý, mãn...

Lương Sam Bách miệng không tiếng động mở lớn, cổ họng phát sinh sùng sục sùng sục thanh âm, lại nói không ra lời.

“Người đang làm cái gì?” Chúc Ánh Đài đột nhiên hỏi ra câu, Lương Sam Bách nhanh chóng hợp lại miệng, chống chế.

“Không... Không có gì.”

Chúc Ánh Đài mắt lạnh nhìn hắn: “Chân không bị đau?”

Bị Chúc Ánh Đài như thế nói, Lương Sam Bách mới cảm giác được từ chân truyền lên hai cổ đau đớn bất đồng, lạnh lại nóng, “Ồi” một tiếng, thiếu chút đã muốn ngã ngồi trên mặt đất.

Chúc Ánh Đài vừa tức giận vừa buồn cười nhìn hắn: “Nhịn một chút nữa, đến chỗ của người rồi.”

Nói, trong khoảng không sương phòng cũng hiện ra trước mắt. Chúc Ánh Đài đẩy ra cửa phòng, đem Lương Sam Bách nâng đi vào, ngồi ở trên giường. Chúc Ánh Đài tự mình đem cái ghế kéo lại đây, ngồi vào bên giường, loan xuống thắt lưng nâng lên chân Lương Sam Bách.

“Cảm tạ người a, người... Người... Người...” Lương Sam Bách ban đầu còn không biết Chúc Ánh Đài muốn làm gì, thấy hắn thay mình đem giấy vớ bỏ đi, xem một chút.

Đây là muốn... Muốn làm gì!

“Biết mình là nam nhân cũng không cần nhiều lời vô ích như vậy!” Chúc Ánh Đài cũng không ngẩng đầu lên, ngón tay mảnh khảnh cẩn thận đụng vào mắt cá chân Lương Sam Bách. Kia hơi mát xúc cảm tự nhiên khiến Lương Sam Bách cả người sợ run, cái trán, trên lưng đều toát ra mồ hôi nóng.

“Ta muốn nhìn chân của người bị thương thế nào, nhịn xuống đau như thế!” Chúc Ánh Đài vừa nói vừa cẩn thận dục dục (*cực kì cẩn thận*) đem chân Lương Sam Bách chậm rãi từ trên mặt đất nâng lên.

Đau! Rất đau! Coi như là gãy xương cũng không đau đến thế!

Lương Sam Bách cắn chặt răng, nhẫn nại chờ cái chân kia được nâng lên phóng hảo trên đầu gối Chúc Ánh Đài, Chúc Ánh Đài hai tay cố sức kéo một cái, ống quần Lương Sam Bách báo hồng.

Lương Sam Bách đổ từng giọt mồ hôi lạnh, nhìn không ra Chúc Ánh Đài là như thế thô lỗ còn có sức lực rất lớn.

Chúc Ánh Đài lại không vô tâm vô phế như Lương Sam Bách, nhìn chân hắn, vùng xung quanh lông mày càng nhăn càng chặt. Nhìn Chúc Ánh Đài biểu tình, Lương Sam Bách cũng tự mình đi xem chân.

Trên đùi Lương Sam Bách kỳ thực nhìn không thấy bất luận vết thương gì, chỉ có mỗi bên đều có hai cái tiểu dấu tay. Một cái thanh sắc, một cái hắc sắc, làn da xung quanh thanh sắc hiện ra tái nhợt, nếp da bị uốn, giống như ở trong nước ngâm qua, xung quanh hắc sắc, da chặt lại, giống như bị lửa thiêu qua.

“Chính là hai cái vết thương này?” Lương Sam Bách không thể tin được. Chỉ là bị hai cái tiểu hài tử ôm một cái, vết thương như vậy cho dù hắn như thế nào vô tâm vô phế, cũng có thể cảm giác được không thích hợp.

Kia hai cái tiểu hài tử, chẳng lẽ... Chẳng lẽ có siêu năng lực?!

“Xin lỗi.”

Tại thời điểm Lương Sam Bách miên man suy nghĩ, trong lỗ tai lại truyền đến như thế một tiếng.

“Người vì sao phải xin lỗi?” Lương Sam Bách nhìn Chúc Ánh Đài ngây ngốc hỏi. Chúc Ánh Đài thoạt nhìn rất thành khẩn, lại nghĩ đến hắn thói quen luôn băng lãnh lại cường thế, Lương Sam Bách không thói quen hắn như bây giờ.

“Ta không nên đem người cuốn tiến đến.” Chúc Ánh Đài thuyết, “Lần này ta xác thực quá tự phụ.”

Tự phụ? Lương Sam Bách vò đầu tưởng, chân hắn bị hai cái quái lực tiểu hài tử lộng thương cùng Chúc Ánh Đài tự phụ vân vân tựa hồ một chút quan hệ cũng không có a.

“Cũng không có gì, cùng lắm thì chỉ có hai điểm ừ xanh mà thôi.” Lương Sam Bách cũng không biết như thế nào thoải mái an ủi Chúc Ánh Đài, thuận miệng nói, “Tiểu hài tử mà, trong lúc vô ý xông điểm họa cũng là bình thường. Người xem ta hiện tại đã có thể động... – Khụ.”

Lộn xộn kết quả chính là Lương Sam Bách mặt mày lui thành một đoàn, câu lưỡi thân thể cuộn tròn đứng lên, trong miệng liên tục đảo ra mấy ngụm khí lạnh.

Chúc Ánh Đài thở dài, đè lại chân Lương Sam Bách: “Không nên lộn xộn, bằng không hai cái đùi này của người tự bị ném ở chỗ này!”

Lương Sam Bách cắn môi, thuận theo mà gật đầu, đau đớn làm cho hắn cũng không công phu suy nghĩ vì sao này hai cái ôm sẽ làm hắn cả đời tàn tật.

Chúc Ánh Đài đứng dậy, nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, vừa quay đầu lại nhìn một chút kia miệng chuông. Suy tư một hồi lâu, giống như đang làm ra cái quyết đoán cực khó.

Một lát sau, hắn đi trở về bên giường, khom lưng đối Lương Sam Bách trịnh trọng một chút thời gian, tại trong khoảng thời gian ta không ở đây, người cứ ở trong phòng này không được nơi nơi chạy loạn cũng đừng cho người khác tiến đến...”

Lương Sam Bách gật đầu, ta thế nào đột nhiên cảm thấy được mình giống như Đường Tăng bị Tôn Ngộ Không tha thiết giao phó a, mà còn như bây giờ muốn chạy cũng chạy không được a. Đột nhiên nghĩ đến dân sinh đại kế, nhanh lên vấn: “Thượng nhà xí làm sao bây giờ a?”

Chúc Ánh Đài chỉ góc tường, Lương Sam Bách theo ánh mắt hắn nhìn thấy một cái đồng thau đồ vật đứng lặng ở trong góc.

Cái bô...

Lương Sam Bách mồ hôi lạnh: “Quên đi, ta chính là...”

“Không thể ra ngoài!” Chúc Ánh Đài lạnh lùng nói, khí thế kia quả thực dọa Lương Sam Bách nhảy lên, “Tuyệt đối, không thể ra ngoài!”

Bị kia khí thế đè nặng, Lương Sam Bách hầu như là vô ý thức đem đầu điểm xuống cùng con gà mổ thóc giống nhau, điểm xong trong lòng phiền muộn vô cùng, vì sao hắn tại trước mặt Chúc Ánh Đài thì ngay cả một chữ “Không” cũng nói không nên lời ni?

Chúc Ánh Đài thu được trả lời khẳng định thuyết phục, lúc này mới thoải mái đứng dậy. Không để ý Lương Sam Bách oán giận ánh mắt, đem cái ô ở góc tường cầm qua gác ở một bên giường, vừa lấy cái đệm chăn kê phía sau lưng hắn, làm cho hắn ngồi thoải mái chút. Làm xong này tất cả, hắn mới cẩn thận mà quan sát gian phòng một vòng, nói: “Lần sau trước khi chuông vang ta nhất định trở về, trong khoảng thời

gian này, người tự giải quyết cho tốt.”

Lương Sam Bách xem kia miệng chuông. Trên mặt đồng hồ chỉ vào tám giờ bốn mươi phút, còn hai mươi phút nữa sẽ gõ chuông, như thế điểm thời gian, phỏng chừng cũng sẽ không xảy ra cái gì lỗi rề, đối Chúc Ánh Đài trịnh trọng, có điểm nghi hoặc, nhưng cũng không lăm miệng hỏi ra.

Chúc Ánh Đài tái liếc hẩn một cái, thở dài, không biết là nói cho Lương Sam Bách nghe hay là lăm bằm, chỉ nói: “Họa là do ta xông, hiện tại mặc kệ thế nào cũng phải giữ được người chu toàn.”

Nói xong, đẩy ra cửa phòng đi ra ngoài, ngay cả ô cũng không cầm lấy, liền xem như không có gì đi vào màn mưa, còn lại Lương Sam Bách ngơ ngác mà nhìn cửa phòng, gió lạnh thổi, trầm suy nghĩ không cái nào được giải.

“Thế nào, hẩn rời đi?” Âm lãnh thanh âm đột ngột theo ngoài cửa truyền đến, một người thân ảnh cao lớn theo cái bóng trên hành lang đi ra, đứng ngoài cửa, nhìn Lương Sam Bách.

Lương Sam Bách hí mắt nhìn chăm chăm gương mặt anh tuấn lại nhượng người nhìn khó chịu suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nhớ tới: “Mã Văn Tài.”

Namtử vung lên một bên khốe môi, mang ra một mặt “mỉm cười” không hề khiến người nhìn thư thái.

“Hạnh ngộ.”

“Đâu có.” Lương Sam Bách tiếp lời, tự mình cũng vô cùng kinh ngạc vì sao mình đối Chúc gia những danh từ xưng hô... từ xưa lại không có mâu thuẫn mà tiếp thu cùng sử dụng. Đại khái là xem sách võ hiệp hơi nhiều đi!, hẩn trong lòng thầm nghĩ.

“Để ý ta tiến vào sao?” Mã Văn Tài vấn.

“Để ý.” Lương Sam Bách rất nhanh trả lời, rõ ràng hẩn rất là không lễ phép nói, không biết vì sao đối Mã Văn Tài nói một chút cũng không khiến hẩn cảm thấy không thích hợp.

Mã Văn Tài cười: “Nhanh như vậy liền đối ta đề phòng?”

Lương Sam Bách cũng giả cười: “Không phải cố ý, Chúc Ánh Đài dặn qua ta.”

Mã Văn Tài cười nhạt, một cước bước vào cánh cửa: “Người có đúng hay không cho rằng người không đáp ứng ta, ta thật sự không dám tiến đến?” Nói, một cước khác cũng bước tiến vào.

Lương Sam Bách bất minh sở dĩ lại bất an mà xem Mã Văn Tài, cả người tóc gáy dựng thẳng, không hiểu

sao hần cảm thấy thời điểm Mã Văn Tài bước qua cánh cửa hình như có vật gì đó bị đánh vỡ.

“Người yên tâm, tạm thời ta sẽ không động đến người.” Mã Văn Tài chậm rãi nói, “Ta chỉ là tới cầu hôn mà thôi, nhận được Ánh Đài ta sẽ đi.”

“Cầu hôn?” Lương Sam Bách giọng to, “Hướng... Chúc Ánh Đài?”

Mã Văn Tài khinh miệt nhìn hần: “Người không biết?” Lập tức cười nói: “Cũng đúng, người căn bản chính là người ngoài cuộc.”

Nói, chấp tay nói tiếng “Thất lễ”, liền rời khỏi phòng.

14. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 13

“Chờ một chút!” Lương Sam Bách kêu, trong lòng không hiểu sao vội vàng xao động! Không biết tự mình là vì câu kia “Cầu hôn” hay là câu kia “Người ngoài cuộc” Mà tức giận, có lẽ là cả hai đi?

Mã Văn Tài lại hình như nghe không được hần nói, có lẽ căn bản chính là làm bộ nghe không đến, chỉ là tự nhìn tự mình đi xa. Lương Sam Bách quýnh lên, đem vết thương trên đùi đều quên mất, theo trên giường nhảy xuống muốn đuổi theo. Vừa giẫm mặt đất, cảm giác đau đớn lập tức bài sơn đảo hải mà đổ qua đây, hai đầu gối tại chỗ chạm đất, té lăn trên đất, đau đến không đứng lên được.

“Đáng đời!” Già nua cổ quái thanh âm ở phía sau vang tới. Lương Sam Bách ôm thân thể gian nan ngẩng đầu, thấy cái kia cổ quái lão bà không biết từ khi nào thì xuất hiện trước cửa.

“Đáng đời người!” Lão quá trên mặt vẫn như cũ lộ vẻ tươi cười không có hảo ý, nếp da nhăn nheo xếp lên nhau, con ngươi trong đôi mắt nhỏ lóe ra ánh sáng hưng phấn rực rỡ, “Gọi người đi người không nghe a, đắc ý đi!”

Nói, đi vào, loan xuống thất lưng dường như rất thú vị mà nhìn chăm chăm vẻ mặt thần sắc thống khổ Lương Sam Bách.

“Thật là, hai tiểu quỷ kia thật đúng là lợi hại a!” Lão quá than thở, vươn ngón tay khô gầy, đâm đâm vết thương trên bắp đùi Lương Sam Bách. Lương Sam Bách bị nàng đâm một cái, hầu như đau đến muốn đoạn khí, ngay cả khí lực hô hấp đều nhanh mất, toàn bộ thân thể đều đỏ lên cùng trứng tôm đã luộc giống nhau.

“Kia một cái mới vừa rồi cũng đã tới có đúng hay không?” Lão quá nhìn Lương Sam Bách, trong miệng phát sinh “Khắc khắc” tiếng cười quái dị, vỗ vỗ tay, đứng lên, “Người a, nhất định không chết tử tế được!”

Nói xong những thứ này, nàng nghênh ngang mà hừ hừ chất giọng kỳ quái ly khai. Chỉ để lại Lương Sam Bách một người, đau đến cầu sinh không được, muốn chết cũng không có khả năng.

“Tôi cùng là xảy ra cái gì? Chân của ta làm sao vậy?” Lương Sam Bách ôm chân, nằm ngã trên mặt đất băng lãnh, nỗ lực muốn thần trí không rõ của mình thanh tỉnh đứng lên, “Chúc Ánh Đài vì sao còn không trở lại! Ta muốn về nhà!”

Trên mặt đất nhìn chiếc chuông tại phía trên hắc băng lãnh đứng lặng, lóe ra ánh sáng kim sắc rực rỡ, kim trên mặt đồng hồ vẫn không nhúc nhích.

Lương Sam Bách theo trong mộng mạnh mẽ tỉnh lại trên mặt vừa đổ mồ hôi lạnh, vừa hồng hộc thở gấp suyễn khí thở.

“Đây là nơi nào?” Hắc mờ mịt mà nhìn bốn phía, giường khắc hoa, chuông rơi xuống đất, còn có nhàn nhạt mùi tanh trong mưa.

“Lương công tử, người làm sao vậy?” Có thanh âm thật nhỏ vang lên gần đó, có người kéo sáng đèn. Thiếu niên choàng y phục, tiến qua xem Lương Sam Bách.

“Người là...” Lương Sơn Bá nghi hoặc mà xem khuôn mặt búp bê kia, trong lúc nhất thời trong đầu tìm không được thứ có thể liên hệ tới.

“Lương công tử, ta là Ngân Tâm a, nơi này là Chúc phủ.” Thiếu niên lo lắng mà nhìn hắc, đột nhiên nhảy dựng lên, “Ta cho ngài lấy chén nước đi! Ngài khả năng nằm thấy ác mộng.”

“Ác mộng?” Lương Sam Bách thì thào tự nói, cúi đầu xem trên người mình, cư nhiên mồ hôi lạnh ướt đầm.

“Lương công tử, uống nước.” Ly nước đưa qua, Lương Sam Bách uống một hơi cạn sạch, mới tìm trở về một chút thần trí rồi xa.

Đúng rồi, nơi này là Chúc phủ, hắc là thay thầy tới đưa cho bạn cùng phòng Chúc Ánh Đài phiếu điếm, bởi vì mưa to mà quyết định ở nhờ một đêm. Cái này thiếu niên kêu Ngân Tâm, cùng tên với nha hoàn của Chúc Ánh Đài trong truyền thuyết Lương Sơn Bá cùng Chúc Ánh Đài, là một cái thiếu niên trưởng thành hơi bị nhu nhược, được Chúc Ánh Đài phái tới hầu hạ hắc...

Chúc Ánh Đài phái Ngân Tâm qua hầu hạ hắc?

Lương Sam Bách nhú mày, tổng cảm thấy có nơi nào đó tựa hồ không được thích hợp...

“Lương công tử, người không có việc gì đi!? Có muốn hay không Ngân Tâm thay người đi nấu một ít cháo?” Trong đôi mắt to tròn của thiếu niên tràn đầy nồng đậm lo lắng, kia thân thiết thần tình nhượng Lương Sam Bách cảm thấy bồn chồn.

“Không cần, ta chỉ là làm cái ác mộng mà thôi.” Lương Sam Bách tự mình xuống giường, đi tới bên cạnh bàn, đem ly nước phóng lên, “Chân của ta...”

Hắn kỳ quái nhìn về phía chân mình: “Chân của ta không có việc gì sao?”

“Chân của ngài làm sao vậy?” Ngân tâm hỏi, vẻ mặt khấn trương, “Có đúng hay không vết thương bị ngã ban ngày lại đau?”

Ban ngày? Bị ngã?

Lương Sam Bách nhíu mày suy tư, nga, đúng rồi, bởi vì do ban ngày trời mưa, giấy bóng rở hơi trơn tính năng không tốt, đi trên đường đá của Chúc phủ lại dẫm lên rêu xanh, tự mình ngã xuống một cái, da cũng bị trầy xước.

Chỉ là trầy xước một chút da thôi sao? Rõ ràng lúc đó đau đến chết đi sống lại...

Lương Sam Bách ngồi xuống, đem ống quần vén lên xem. Quả nhiên tại đầu gối có mấy chỗ rướm máu, đã thượng nước thuốc.

Vì sao ở đây không có miệng vết thương? Lương Sam Bách xem bắp đùi mình, vì sao hắn lại nhớ trên bắp đùi mình bị thương rất nặng. Chúc Ánh Đài còn nói qua, có khả năng sẽ tàn tật...

“Chúc Ánh Đài đâu?” Lương Sam Bách nhảy dựng lên vấn, “Ta muốn tìm công tử nhà người.”

Quá không thích hợp, tổng cảm thấy có chút kỳ ức xuất hiện nhoáng qua!

“Ta... Công tử nhà ta đang ở thiên đình tiếp khách.” Ngân Tâm nơm nớp lo sợ hồi đáp, một mặt còn dò xét sắc mặt Lương Sam Bách.

“Tiếp khách?” Lương Sam Bách kỳ quái, “Đã trể thế này, tiếp cái gì khách.”

“Là... Là Mã gia thiếu gia, Mã Văn Tài.”

Mã Văn Tài! Lương Sam Bách trong lòng “Lộp bộp” Một tiếng. Cái kia Vương bát dẫn!

15. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 14

Mã Văn Tài cái kia vương bát đản!

Lương Sam Bách nghe được tên này chỉ cảm thấy một cổ tức giận đi theo đàn điền “Vịt” cái dâng lên, mặc cho như thế nào áp cũng áp không được, đẩy ra cửa phòng hướng bên ngoài đi ra, đem bắt đầu ngăn cản Ngân Tâm đụng trúng một cái lão đảo té lăn trên đất cũng không đi trông coi.

Hắn giẫm lên hạt mưa, tại Chúc phủ ảnh ảnh quang ảnh lo lắng chạy đi. Đường mòn tích nước thành từng vũng, bị hắn giẫm lên phát sinh lạch bạch âm hưởng, thân thể cùng tốc hắn rất nhanh ướt đầm, sợi tóc buông xuống, che khuất con mắt, bắt quá tiện tay lau đi, trong nháy mắt nước chảy vào, vị chất chua xót bất kham, hắn cũng chỉ là lấy mu bàn tay chùi qua.

Chúc Ánh Đài, người cái này ngu ngốc a, thế nào có thể cùng người kia đơn độc ở chung!

Lương Sam Bách trong lòng lo lắng không gì sánh được, trong mắt thấy, trong lòng nghĩ đến chỉ có cái kia đơn bạc thân ảnh!

Chúc Ánh Đài! Chúc Ánh Đài!! Chúc Ánh Đài!!!

Cái kia bề ngoài xem ra lạnh lùng, nội tâm lại như vậy tịch mịch. Lương Sam Bách mất bao nhiêu thời gian mới có thể mở ra hắn nội tâm, cùng hắn trở thành bằng hữu. Nghe hắn nói những chuyện hắn hài lòng khi còn bé, nghe hắn nói một đường đi tới từng trải qua những...gì đáng sợ giày vò, nhìn hắn nhợt nhạt cười, độ cung mỹ lệ trên mặt cũng truyền đi...

Chúc Ánh Đài bị người vu nói là đồng tính luyến ái, Chúc Ánh Đài bị người nói qua giống yêu nhân, Chúc Ánh Đài bị đồng môn cùng hệ bài xích, tất cả này, hắn cũng không có quan tâm qua, nhưng tại thời điểm nhắc tới Mã Văn Tài, hắn bao nhiêu năm tới luyện lên dùng che giấu hắn bất an lạnh lùng ngày trang đều không thể chống đỡ hắn sợ hãi.

Chúc Ánh Đài nói cho hắn, hắn từ nhỏ đã cùng Mã Văn Tài muối muối Mã Văn Giác hạ xuống hôn sự, một năm kia, Chúc phụ việc buôn bán thiếu vốn, thiếu nợ xuống từng khoảng lớn, nếu như không phải Mã phụ ra tay tương trợ, người Chúc gia chỉ sợ sớm bị người ta đòi nợ bức đến cửa nát nhà tan. Nhưng mà, người làm ăn chung quy là người làm ăn, Mã lão gia xuất thủ cũng không phải cử chỉ từ thiện gì. Mã Văn Giác trời sinh có tật, tâm trí vĩnh viễn dừng lại tại 8 tuổi hài đồng, nếu như điều không phải đính hôn tại lần này, tương lai sợ là không có người thú.

Chúc Ánh Đài vốn cũng nhận mệnh. Từ sau khi mẹ đẻ hắn mất, chủ mẫu mới vào cửa, hắn liền nhận hết trong nhà mất lạnh, hơn nữa bề ngoài quá chừng bất phàm, thậm chí đẹp hơn cả nữ tử, gia tăng đối phương thêm mầm dâm muối nhiều năm qua chẳng bao giờ đoạn qua. Hắn vốn không tưởng cùng nhiều người tính toán, chuyện phát hiện qua càng nhiều là chịu đựng, lại càng là chịu đựng, nhưng mà, một đường trải qua, hắn cũng đã không có thói quen cùng người cãi cọ, chỉ là mất lạnh đối người, không thích giao tiếp. Sở dĩ

hắn vốn cho rằng, tương lai thú một cái thê tử như vậy cũng không nếm gì bất hảo, chí ít không cần ngày ngày đối mặt củi gạo dầu muối lông gà vỏ tỏi (*chỉ những chuyện cỡ con, không đáng*) tranh cãi. Nhưng mà, đi theo Mã Văn Tài mới nhìn đến hắn kia khoảnh khắc, hắn lại bản năng cảm giác được một loại uy hiếp.

Cái này thanh niên bề ngoài tuấn lãng, xa không bằng hắn biểu hiện ra bên ngoài quang minh lỗi lạc. Hắn kế thừa Mã Phụ gia tài cùng giả dối, đồng thời càng cấp tiến mà lòng tham không đáy. Ngay cả như vậy, Chúc Ánh Đài vẫn là không có dự liệu đến hắn dĩ nhiên có hứng thú đều là nam tử, đồng thời còn tự mình động tà niệm đối muội phu của thân muội muội. Kia một hồi tiệc rượu, hầu như đưa hắn đẩy vào khăng khít luyện ngục...

Chúc Ánh Đài đã từng có một lần như vậy, nhắc qua trận này tiệc rượu, lại không có nói tỉ mỉ. Hắn chỉ là chờ dẫn mà nhìn địa phương không biết, khoe môi nhếch lên cái cười thống khổ, mảnh khảnh ngón tay chặt chẽ nắm chặt y phục của mình. Lương Sam Bách nhớ kỹ mình của cái kia thời điểm cỡ nào kích động nghĩ muốn đưa hắn kéo vào trong lòng, nói cho hắn cái gì cũng không cần sợ, hắn, Lương Sam Bách hội bảo hộ Chúc Ánh Đài. Nghĩ lại, đã có chút hoảng sợ, tự mình vì sao hội sản sinh cái này siêu việt hữu nghị ý niệm trong đầu, mà hắn làm như vậy có đúng hay không sẽ làm Chúc Ánh Đài cho rằng hắn cùng Mã Văn Tài giống nhau, tiến tới không bao giờ ... nữa để ý đến hắn? Sở dĩ, đúng là do hắn lo sợ mà thôi. Nhưng mà, đi theo cái kia thời điểm bắt đầu, Lương Sam Bách trong lòng đã hạ xuống mầm mống đối Mã Văn Tài chán ghét cùng cảnh giác.

Như vậy mưa đêm, Chúc Ánh Đài ngơ ngác cái này ngu ngốc vì sao phải đơn độc cùng Mã Văn Tài ở cùng một chỗ a!

Lương Sam Bách chặt chẽ nắm tay thành quyền, tuyệt đối không thể gặp chuyện không may a!!

Chúc phủ tiếp khách tại Lan Uyển ở thiên thính, Lương Sam Bách lúc trước cũng có đi qua vài lần, nơi đó trồng rất nhiều cây hoa Ngọc lan, mỗi lần đến mùa nở hoa bạch ngọc cánh hoa tầng tầng cô tịch, hương khí phiêu tán xung quanh, gửi đến nhượng người vui vẻ thoải mái. Nhưng mà, đêm nay, tại nơi lịch sự tao nhã đó, lại nhượng Lương Sam Bách cảm thấy hồi hộp!

Tối cùng xảy ra cái gì!

Lương Sam Bách đứng ở mặt ngoài cánh cửa, lỗ tai nghe trong phòng truyền đến đến tiếng rên rỉ yếu ớt cùng tiếng thở dốc hồng học như dã thú động dục thời điểm mới có.

Chúc Ánh Đài!

Lương Sam Bách đẩy cửa ra, đi vào. Mưa còn đang rơi, phạm vi nhìn không rõ nhất định cũng là bởi vì mưa đi!. Bằng không hắn như thế nào lại thấy tình cảnh như vậy?!

Cái kia đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, như vậy một mảnh hỗn loạn, ly bàn chén bát đều vỡ nát, Chúc Ánh Đài té trên mặt đất, mảnh khảnh bờ vai bị mảnh nhỏ cắt qua, đã chảy đầy máu, quần áo không chỉnh, mà Mã Văn Tài...

Lương Sam Bách nhẹ nhàng đi tới một bên, nhặt lên cái ghế nằm trên đất. Gỗ lim, thật nặng ghế khắc hoa, bình thường nhắc lên sợ phải có chút trắc trở, nhưng mà lúc này lại nhẹ đến có thể giơ lên như vậy.

Lương Sam Bách dẫn theo cái ghế đi tới, đang ở thì bạo Mã Văn Tài lại như thế nào có thể cảm giác được nguy hiểm đang tới gần, vẫn đang chìm đắm trong vui vẻ tình dục, thần hồn điên đảo. Lương Sam Bách đi qua, nâng lên một cước đưa hấn đá qua một bên, Mã Văn Tài ăn đau nằm trên mặt đất cuộn người lại. Còn không có phản ứng lại, cước thứ hai đã giẫm lên trên bụng hấn..

“Người muốn làm gì!” Mã Văn Tài cuối cùng tỉnh dậy qua đây, ôm bụng đau hô, “Người dám động ta!”

“Ta muốn người chết.” Lương Sam Bách lãnh đạm mà nói xong, giơ lên ghế hướng phía đầu Mã Văn Tài đập xuống.

Một tiếng giòn vang, sau đó lại một tiếng, lên xuống, ba tiếng xuống dưới, mọi nơi... Như thế nào đập đều không thể hết giận!

Lương Sam Bách cảm thấy tự mình đại khái hơi quá, nhưng hấn một chút cũng không hối hận. Thẳng đến bị Chúc Ánh Đài ở phía sau ôm lấy, trong tay hấn chỉ còn vài mảnh hài cốt của cái ghế hấn mới dừng tay lại, nhìn đến Mã Văn Tài, sớm đã bị đập đến mất đi hình người. Một khối huyết nhục không rõ, hoàn toàn thay đổi.

“Người giết hấn...” Chúc Ánh Đài ôm sau lưng Lương Sam Bách, trong thanh âm có chút run rẩy.

“Người sợ ta?” Lương Sam Bách đưa hài cốt cái ghế trong tay tiện tay ném đến bên cạnh. Tầm ván gỗ đụng vào góc tường, phát sinh “Loảng xoảng” trầm trọng âm vang. Hấn quay thân lại, xem Chúc Ánh Đài buông xuống khuôn mặt. Rõ ràng bị đánh qua trên mặt không có lệ ngân, chỉ có nồng đậm vết máu còn có nhìn thấy mà giặt mình không sạch bạch sắc.

Lương Sam Bách tự mình chặn ngang kéo qua vạt áo, dùng tinh tế tỉ mỉ hiện thời thực không nên có thay hấn chậm rãi lau khuôn mặt.

“Không phải sợ” Một bên lau một bên nhẹ giọng nhỏ nhẹ thuyết, “Ta sẽ gánh chịu tất cả. Nếu như muốn khóc cứ khóc đi ra, không nên nhịn nữa, đều không phải của người sai...”

Chúc Ánh Đài chỉ là nghiêm lại sắc mặt tái nhợt lắc đầu: “Sam Bách, người phải đi, nhất định phải chạy trốn!”

“Đi?” Lương Sam Bách cười khở, “Ta rời đi, người làm sao bây giờ? Hấn làm sao bây giờ?”

“Ta? Ta với người cùng nhau đi!” Chúc Ánh Đài đột nhiên cầm bàn tay Lương Sam Bách đang giúp hấn chà lau khuôn mặt, cổ sức, giống như muốn đem tự mình ngón tay khảm nhập vào cánh tay Lương Sam Bách, “Chúng ta cùng nhau đi!”

Lương Sam Bách vô cùng kinh ngạc, sau đó mỉm cười: “Hảo, cùng nhau đi!”

16. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 15

Tiếng thổ dốc, tiếng giẫm lên đạp lên mặt nước, tiếng chó sủa xa xa, tiếng đoàn người chửi bậy, quang trụ tại trong bóng tối mênh mang giống như Quỷ Hồn như nhau nhảy lên...

Nhất định phải chạy đi!

Nhất định phải!

Chạy đi, sau đó cùng Chúc Ánh Đài cùng nhau...

Hô hấp trầm trọng, phổi giống như muốn nổ tung, chân cũng giống như mang theo đá giống nhau càng ngày càng nặng, chạy trốn đã mất đi phương hướng ban đầu, chỉ biết là phải chạy trốn, nhất định muốn chạy trốn, không thể không chạy trốn... Lương Sam Bách không có thời gian quay đầu lại, chỉ là liên tục hướng về phía trước, máy móc giống như tượng gỗ bị người khác khống chế giống nhau, nhắc chân, chạy trốn, nhắc chân, chạy trốn, bỗng nhiên dưới truyền đến đau nhức, trời đất nghiêng...

Lương Sam Bách từ trong mộng mạnh mẽ tỉnh lại, trên mặt đầy mồ hôi lạnh, hồng học mà thẳng suyễn khí.

“Đây là nơi nào?” Hắn mờ mịt mà nhìn bốn phía, giường khắc hoa, chuông rơi xuống đất, còn có nhàn nhạt mùi tanh trong mưa.

“Lương công tử, ngươi làm sao vậy?” Có âm nhu thanh âm vang lên, có người kéo sáng đèn. Thiếu niên choàng y phục, qua đây xem Lương Sam Bách.

“Ngươi là...” Lương Sơn Bá nghi hoặc mà xem kia khuôn mặt búp bê, thần trí cuối cùng chậm rãi tỉnh lại, “Ngân Tâm... Ngươi là... Ngân Tâm...”

Giống như vì xác nhận bên người tất cả là chính xác, Lương Sam Bách lấy tay cố sức tìm mình huyết Thái Dương, một vòng một vòng, chậm rãi, thanh tỉnh cảm giác đã trở về, mộng cùng hiện thực giao giới trở nên phân minh, tiện đà tiêu thất.

“Lương công tử...”

“Ta không sao.” Lương Sam Bách đối với thiếu niên đối diện thần tình lo lắng lộ ra một cái mỉm cười, “Chỉ là tự mình gặp ác mộng.”

Một cái ác mộng đáng sợ!

Mã Văn Tài cường bạo Chúc Ánh Đài, ta giết Mã Văn Tài...

Giấc mộng thực đáng sợ!

Lương Sam Bách choàng y phục đứng dậy.

“Công tử, người muốn...”

Lương Sam Bách khoát khoát tay: “Ta tự mình tới.”

Đi tới bên cạnh bàn, từ trong bình rót ra một chén nước. Nước vẫn ấm, khoảng chừng Ngân Tâm không lâu mới vừa đổi qua nước mới.

“Công tử, người... Người không có việc gì đi!” Ngân Tâm lòng có chút sợ hãi hỏi, “Nếu như người cảm thấy vết thương đau nhất định phải nói cho Ngân Tâm a.”

“Vết thương?” Lương Sam Bách cuộn lên ống quần tự xem chân mình, trên đầu gối có mấy khối địa phương hồng hồng, tróc da vẫn còn rơm rớm máu, nhưng không lâu sau là có thể kết vảy.

“Ở đây vì sao không có miệng vết thương?” Hắn nghi hoặc mà nhìn bắp đùi mình, rõ ràng nhớ kỹ là phải có, Chúc Ánh Đài còn nói là vết thương rất nghiêm trọng...

Lương Sam Bách trầm tư, vì sao ngay cả những lời này đều cảm thấy giống như đã từng nghe qua?

“Công tử nhà người đâu?”

“Công tử hần...” Ngân Tâm gặp khó, tả hữu nhìn nhìn, cúi đầu nhẹ giọng nói, “Tại thiên đình tiếp khách.”

Lương Sam Bách “Ồ” lên: “Cùng Mã Văn Tài?”

“Mã công tử?” Ngân Tâm giật mình, liên tục xua tay, “Không đúng không đúng, Mã công tử đã lâu không đến phủ, là một vị khách nhân khác mà Ngân Tâm không nhận ra.”

Lương Sam Bách ngẩn người, cuối cùng thở dài một tiếng, ngồi xuống.

“Ta là làm sao vậy?” Lương Sam Bách tự giấu mà nghĩ, “Mộng như thế nào có khả năng biến thành sự

thực.”

“Công tử, người không có việc gì đi!?”

Lương Sam Bách gật đầu: “Không có việc gì. Không biết vì sao, sau khi đến ở chỗ này, luôn luôn thấy ác mộng, ngày hôm qua cũng là...”

Lương Sam Bách đột nhiên sửng sốt, ngày hôm qua?

“Ngày hôm qua Lương công tử mơ tới cái gì?”

Đúng vậy, mơ tới cái gì?

Lương Sam Bách cố sức suy tư.

“Là một cái đường hầm thật tối, xuống phía dưới nghiêng đến khung động, lục sắc ...”

“Lục sắc?”

“Lục sắc ...”

Lục sắc ... Con mắt!

Lương Sam Bách thấy trong ánh mắt hắc sắc của Ngân Tâm con người bỗng nhiên biến thành lục sắc, tròn tròn hình dạng cấp tốc thu nạp ngưng tụ thành dài nhỏ khe hở, phóng xuất lạnh lẽo quang mang, mũi hắn trở nên bẹp, mất đi mũi, cuối cùng chỉ còn hai cái hắc sắc lỗ thủng, khóe miệng lại hướng về phía trước nhếch lên một đường hướng má nứt ra, giống như là vết sẹo, hoa khai khuôn mặt cùng cảm, trong miệng lộ ra bén nhọn hàm răng, nước bọt một chuỗi một chuỗi chảy xuống tới...

“Lương công tử...” Hắn nói, thanh âm không tái âm nhu, mà mang theo một loại dã thú thô ráp Hắn câu lũ đứng dậy thân thể, vươn ra một cẳng tay lộ ra bạch cốt, “Người khinh người quá đáng!”

Máu loãng cùng mảnh thịt theo trên cẳng tay hắn rớt xuống dưới, hắn tham lam mà liếm cẳng tay mình, trong ánh mắt lục sắc có thị huyết hưng phấn.

“Dem thịt của ta, trả lại cho ta!”

Lương Sam Bách thảm kêu một tiếng, đi theo trong mộng mạnh mẽ tỉnh lại, gương mặt đầy mồ hôi lạnh, hồng hộc mà thẳng suyễn khí. Còn chưa kịp định ra tâm thần, sau óc liền đau nhức, lập tức ôm đầu kêu

đứng lên.

“Có chút đồng môn!” Long Khái lão sư ưu nhã thu hồi cánh tay đang vươn ra trong không, vỗ vỗ bàn tay tràn đầy bụi phấn, “Đừng tưởng rằng Long Khái khóa thị giảng bài có thể tùy tiện vắng mặt, đi muộn về sớm hay quân nhân đào ngũ...”

“Người thực bất hạnh!” Chưa được bao lâu liền xoay người lại, trào phúng mà xem Lương Sam Bách, “Ngủ còn chưa tỉnh, ai nhượng người kêu lớn tiếng như vậy!”

Lương Sam Bách theo dưới bàn bò lên trên, bàn tay run rẩy mà nâng “Hung khí” vừa chuẩn xác ném trúng mục tiêu là hắn.

“Lục lăng thể!” Hắn nước mắt lưng tròng mà nhìn đông tây trong bàn tay, “Trong truyền thuyết lục lăng thể hung khí còn gọi là phấn viết, quả nhiên danh bất hư truyền...”

“Ngu ngốc.” Lạnh như băng thanh âm truyền tới, Lương Sam Bách khuôn mặt nhất thời tụt hồng thẩu.

“Yêu, lão bà nói người lại xấu hổ nha, dám làm không dám nhận, ôi!”

Long Khái lão sư khỏe miệng rút một chút, biểu thị một cái tươi cười châm chọc, thu hồi tay, tiếp tục đi giảng. “Hung khí”—lục lăng thể có tiếng dũng mãnh lại bảo vệ môi trường, ném phấn nhất định cần có cơ bản vững chắc một chút cũng không thừa mới có thể ném chuẩn, hết khóa, hắn còn phải đem phấn viết trả lại cho Long Khái lão sư nì.

“Vừa mới kêu loạn cái gì?” Chúc Ánh Đài đem sách đẩy qua đây, “Này một tờ.”

“Ta thấy ác mộng.”

“Người hội làm ác mộng?” Chúc Ánh Đài thiêu mi, “Mơ tới cái gì?”

“Mơ tới nhà người, còn có...”

“Còn có?”

“Không... Không có gì...” Lương Sam Bách nhạ nhạ.

Mơ tới người cùng ta...

Chúc Ánh Đài khơi mào một bên lông mi, chờ nghe Lương Sam Bách trả lời.

Bốn phía phòng học bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng động lớn nháo, Lông Khái nhú nhú mảy, tựa hồ muốn phát tác.

“Bảo bối, người thật là rất ngọt...” Làm càn thanh âm vang lên, áp qua tiếng giảng bài của Lông Khái, trong đó tràn đầy ám muội thanh âm của nữ nhân.

Trong phòng học an tĩnh lại một chút, Lông Khái ho khan vài tiếng.

“Không nên, nhiều người như vậy...”

Hàm chứa nồng đậm tình dục thanh âm không chỉ không có thu liễm, trái lại tiến thêm một bước mà tăng lên, trong phòng học học sinh có chút nữ hài tử chớp mắt mặt liền đỏ, có chút nam sinh lại lộ biểu tình hưng phấn, nhìn có chút hả hê mà chờ xem kịch vui...

“Lại là Mã Văn Tài!” Thi Cửu chán ghét nói, “Ỗ trong nhà mình có tiền liền như thế làm xằng làm bậy, con mẹ nó đúng là cái cặn bã.”

Lương Sam Bách cũng gật đầu: “Không sai, khó trách ta vừa mới mơ tới tự mình giết hắn!”

Chúc Ánh Đài nhú mảy: “Người mơ tới người giết Mã Văn Tài?”

“Đúng vậy” Lương Sam Bách cười nhạt, “Ai nhượng hắn...”

“Ta thế nào?”

Xung quanh đột nhiên một mảnh hư vô, tất cả thanh âm đều bỗng nhiên tiêu thất chỉ thừa kia chặn ngang. Không có Lông Khái, không có Chúc Ánh Đài, không có Thi Cửu, cái gì cũng không có... Trong phòng học vắng vẻ, chỉ còn lại có Lương Sam Bách cùng Mã Văn Tài một đôi.

“Ta làm sao vậy?” Mã Văn Tài vẫn, từ trong lòng nữ tử ngẩng mặt lên, hé ra, vết máu loang lổ, huyết nhục không rõ khuôn mặt!

17. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 16

Lương Sam Bách trầm kêu một tiếng, đi theo trong mộng mạnh mẽ tỉnh lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống dưới, vừa thở hồng hộc vừa tại không trung hươu loạn hai tay, thành linh cổ tay bị người nắm lại — nhẹ nhàng nhưng không có chỗ rút ra.

“Loạn rống cái gì?” Chúc Ánh Đài phụng phịu hỏi, lại xem chân Lương Sam Bách, “Chân của người...”

Lương Sam Bách ngậy người nhìn Chúc Ánh Đài một hồi, đột nhiên đại hỉ, không chút do dự một tay đem Chúc Ánh Đài kéo đến trong lòng, lại cố sức mà ôm lấy, ghé vào lỗ tai hắn ôn nhu nói: “Không có việc gì, tất cả đều có ta ở đây, Mã Văn Tài đã chết rồi, người không cần sợ!”

Nói, cảnh giác mà nhìn quanh bốn phía. Ánh mắt có thể nhìn đến là giường khắc hoa, cái chậu đồng, cái chuông rơi trên đất, chính ở Chúc phủ khách phòng.

“Kỳ quái, thế nào lại ở khách phòng Chúc phủ?” Lương Sam Bách không hiểu, lại tự nhìn mình, lúc này vẫn đang ở hình dạng ngồi trên mặt đất trong khách phòng, cơ bản duy trì dáng dấp trước khi cổ quái lão nhân rời đi.

Chậm đã, cổ quái lão nhân là ai?

Lương Sam Bách suy nghĩ một hồi, bắt đầu chui đi mồ hôi lạnh trên trán, nguyên lai là... như vậy... Nguyên lai đây mới là hiện thực, vừa mới vừa rồi tất cả đều là mộng, một cái mộng trong mộng lại trong mộng trở thành tam trọng mộng!

Tưởng tượng cũng đúng, Ngân Tâm như thế nào có thể là yêu quái, Chúc Ánh Đài cũng chưa bao giờ cùng mình thân mật như vậy, mà cái này băng lãnh cường thế lại thích nói lời ác độc mỹ nhân tuyệt đối cũng sẽ không giống trong mộng cái kia nhu nhược Chúc Ánh Đài để người ta tùy tiện khi dễ. Mã Văn Tài cường bạo Chúc Ánh Đài? Chê cười, Chúc Ánh Đài không đem Mã Văn Tài ném tới trong hồ uy ngư mới là lạ!

Lương Sam Bách nghĩ tới đây, mừng rỡ đến không sao hiểu được. Thật tốt, Chúc Ánh Đài không có bị Mã Văn Tài khi dễ, thực sự tốt quá!! Không biết vì sao, trong lòng hắn chớp mắt nảy lên một cổ cảm giác thoải mái, giống như ngay cả bầu trời bị mây đen che đầy đều phút chốc đẹp hơn rất nhiều, Lương Sam Bách nhin không được đem người trong lòng ôm chặt hơn một chút, quý trọng mà hiểu rõ nhiệt độ cơ thể người kia, hắn không có bị thương tổn, thật tốt quá...

“Người muốn ôm đến lúc nào?” Lạnh như băng thanh âm lại đột nhiên vang lên, cắt đứt người nào đó lựa hoa suy nghĩ. Lương Sam Bách chỉ cảm thấy đầu bị người nào đó đổ một chậu nước lạnh, mộng tưởng hảo huyền cấp tốc đi xa, cả người run cầm cập cuối cùng nhớ tới chính mình hiện tại đang làm cái gì.

“Ta xong rồi!” Ý nghĩ trong đầu đã ngừng chuyển trên cơ bản chỉ còn lại có này một cái ý niệm. Tuy rằng, hắn vẫn chưa từ bỏ ý định mà chậm rì rì hướng xuống phía dưới xem, kỳ vọng có thể được đến một cái kết cục khác. Nhưng mà, người trong lòng một đôi con ngươi hàn băng tàn bạo mà quét qua đây, nếu không phải Chúc Ánh Đài thì là ai?

Lương Sam Bách làm “Hồi lui phản ứng” Cấp tốc buông tay, nỗ lực bảo trì bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn đỉnh giường: “Ta... Ta... Ta làm ác mộng!”

“Ta lớn lên giống mẹ ngươi, làm ác mộng thì muốn ôm ta?” Chúc Ánh Đài lạnh như băng mà hỏi ngược.

Xem đi, như vậy lời nói ác độc, Mã Văn Tài làm sao dám động đến người ta, tự mình mộng thực sự là hoang đường cực độ!

Lương Sam Bách giật giật môi, cười mỉa: “Ta nhất gan.”

“Người nhất gan?” Chúc Ánh Đài không biết vì sao không hề theo trong lòng Lương Sam Bách cố gắng đi ra, trái lại tự mình thay đổi càng thoải mái tư thế, cong lên đầu gối, dựa vào trong ngực Lương Sam Bách, vững vàng mà ngồi ở bên trong ôm ấp của hắn.

Bên ngoài tiếng mưa tí tách nhỏ giọt liên tục, giống như mất đi không chế, Lương Sam Bách cảm giác tự mình cũng sắp không khống chế được!

Có thể hay không không cần dựa vào ta như vậy gần a?

Thế nhưng thật rất muốn duy trì cái dạng này!

Có thể hay không không cần bảo trì tư thế ái muội như vậy?

Thế nhưng hảo... hảo thích!

A a a, ta muốn điên rồi!

Lương Sam Bách chỉ cảm thấy tự trong đầu mình có hai cái tiểu nhân tại kéo co, một cái so với cái còn lại cường thế hơn nhiều lắm, liên lụy đến phía dưới đã có phản ứng không nên có.

Muốn chết sao, cứng rắn như thiết!

“Ngao –” Lương Sam Bách kêu thảm thiết, “Người làm gì!”

Chúc Ánh Đài xoay tay lại: “Thử xem miệng vết thương của người có hảo không thôi!”

“Thì do chính người nói không có khả năng lộn xộn, bằng không sẽ tàn tật!” Lương Sam Bách ôm bấp đùi ủy khuất vạn phần, bầu không khí ái muội bởi vậy mà bị đánh vỡ.

“Miệng vết thương của người căn bản cũng đã hồi phục được sáu thành rồi!” Chúc Ánh Đài khinh bỉ xem Lương Sam Bách, “Sớm biết vậy thì không cần thay người đi lấy được, lãng phí thời gian cùng tinh lực.”

Lương Sam Bách lúc này mới chú ý tới Chúc Ánh Đài sắc mặt không biết vì sao so với trước tái nhợt không ít, giống như bệnh nhân vừa mất không ít máu.

“Người làm sao vậy, sắc mặt như vậy yếu ớt?” Nói, không tự giác thân thủ muốn chạm đến Chúc Ánh Đài khuôn mặt, bàn tay đến giữa không trung, lại xấu hổ mà dừng lại, “Trên tóc người có con sâu, ha ha.” Lương Sam Bách xấu hổ mà cười cười, giả dạng tại trên tóc Chúc Ánh Đài nhất thời dừng lại một chút.

Chúc Ánh Đài ngẩn người, sau đó, nhẹ nhàng mà vung lên khoe môi: “Chỉ là gió, có điểm lạnh thôi.”

Nói, đứng dậy, xoay người lại kéo theo Lương Sam Bách đứng dậy.

“Tôi, qua đây nhượng ta hảo hảo nhìn xem miệng vết thương của người.”

Lương Sam Bách ngoan ngoãn đứng lên, ngồi vào trên ghế dựa, xem Chúc Ánh Đài đưa hai chân hần giống như trước đây nhẹ nhàng mà nâng lên, phóng tới trên đầu gối mình, sau đó liền tỉ mỉ mà nhìn xem vết thương, ngón tay thon dài hơi gầy tại trên vết thương hần nhẹ nhàng dùng lực nhu ần, mềm nhẹ nhượng người tưởng cả đời đều muốn như vậy. *(Đã vậy thì chịu khó cả đời tàn phế đi >_<)*

“Thật tốt hơn vừa rồi rất nhiều.” Chúc Ánh Đài một mặt gật đầu một mặt mỉm cười, “A Hỉ bà đã tới có đúng hay không?”

“A Hỉ bà là ai?” Lương Sam Bách tỉnh ngộ, “Cái kia quái lão thái bà! Ôi — người đừng có hờ chút liền đâm vết thương của ta a!”

Chúc Ánh Đài không nói mà nhún nhún vai: “Dù sao cũng cũng không phải ta đau nhức!”

Trong miệng tuy rằng nói như vậy, lại móc ra một cái tiểu hạp. Mở ra, bên trong có thể nhìn thấy cao thể sẫm màu, cao thể tản ra nhàn nhạt thực vật hương khí, ngửi thấy liền nhượng cả người tinh thần đều hảo đứng lên.

Chúc Ánh Đài lấy ngón tay đào ra thuốc mỡ, xoa lên trên hai đùi Lương Sam Bách, sau đó lấy tay nhẹ nhàng mà vân vê thoa rộng ra. Theo động tác trên tay hần, Lương Sam Bách chỉ cảm thấy ở hai chân có hai cổ bất đồng cảm giác. Chỗ vết sẹo thanh sắc thì cảm thấy âm ảm, chỗ vết sẹo hắc sắc lại là một cổ mát lạnh băng lãnh khiến người cảm thấy thoải mái, chậm rãi, hần phát hiện trên hai chân mình, kia hai cái tiểu tiểu dấu bàn tay dần dần phai nhạt xuống phía dưới, tựa hồ chẳng còn chói mắt, mà cảm giác đau đớn trên chân cũng tiến thêm một bước tiêu giảm.

“Đây là cái gì được? Hảo thần kỳ!” Lương Sam Bách kinh hô, “Hắc ngọc đoạn tục cao?”

Chúc Ánh Đài tức giận nhìn hần: “Đúng vậy, hắc ngọc đoạn tục cao. Có muốn hay không cắt đứt tứ chi của người ... lại thoa được lên lần nữa thử xem?”

Lương Sam Bách liều mạng mà xua tay. Hần cảm thấy, Chúc Ánh Đài tuyệt đối là người nói được làm được, đặc biệt là thời điểm hần cười đến quỷ dị xem mình như vậy.

“Người a, nếu như lần này đều không phải A Hỉ bà ra tay giúp đỡ, ta xem thời điểm ta trở về này hai đời cũng không sai biệt lắm bị phế đi, thực sự là không ngờ tới...”

Chúc Ánh Đài nói đến đây, sắc mặt ngưng trọng hẳn lên, tựa hồ nghĩ tới cái gì chuyện tình thật không tốt, Lương Sam Bách lại không chú ý tới điểm ấy.

Giúp ta? Nàng rõ ràng là bỏ đá xuống giếng mới đúng, cứ nhiên lấy tay đâm vào vết thương của ta!

“Đúng rồi, Ánh Đài, cái kia A Hỉ bà tới cùng là ai a?” Lương Sam Bách cẩn cẩn dực dực mà kêu, xem Chúc Ánh Đài đối cái này vô cùng thân thiết xưng hô không có gì phản ánh, cười còn hài lòng hơn so với nhặt được 2 hạt hột xoàn.

“Một vị, tiền bối.” Chúc Ánh Đài suy tư nói, “Ta cùng nàng không quen, thế nhưng nàng sẽ không hại người.”

Nói đến đây, Chúc Ánh Đài biểu tình đột nhiên nghiêm túc đứng lên, thu liễm dáng tươi cười xem Lương Sam Bách: “Muộn nhất là ngày mai, ta nhất định sẽ đưa người đi. Người yên tâm, ta không có khả năng khiến người bị liên lụy đi vào!”

“Hảo thì hảo, thế nhưng phụ mẫu người lẽ nào có chỗ không hài lòng sao?” Lương Sam Bách vẫn, nghĩ đến Chúc lão gia bất động thanh sắc gương mặt, Chúc phu nhân mơ hồ thỉnh thoảng thoáng hiện lên tính toán, cùng ánh mắt của đám người kia khiến người cảm thấy không có hảo ý.

Lương Sam Bách tưởng, ta có đúng hay không có bị hại vọng tưởng chứng? Cứ nhiên nghi kỵ Chúc Ánh Đài phụ mẫu.

Nhưng mà, Chúc Ánh Đài lời kế tiếp lại lệnh Lương Sam Bách thất kinh: “Đừng động bọn họ, bọn họ, Chúc lão gia, Chúc phu nhân, này mỗi người trong Chúc phủ đều có thể hại người! Người cần cách bọn họ xa một chút, càng xa càng tốt!”

18. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 17

“Bọn họ đều sẽ hại người!” Chúc Ánh Đài những lời này nói ra tràn đầy khí phách, đập đến Lương Sam Bách choáng váng đầu hoa mắt ù tai không ngớt — có con cái nào hội nói như thế về phụ mẫu của mình sao, cho dù là sau khi theo chân bọn họ ăm ỉ cái gì đó?

Lương Sam Bách hé miệng, do dự không biết muốn nói cái gì, cuối cùng ngay cả chính hắn đều nghĩ không ra lại là, hắn hỏi như thế một câu: “Mỗi người, cũng bao quát... Bao quát người sao?”

Những lời này vừa mới nói ra khỏi miệng, Lương Sam Bách liền hận không thể một quyền đem chính mình

đánh cho mê muội. Tuy rằng luôn luôn cũng không tại trạng thái này, cũng làm cho hắn không rõ ràng tới cùng xảy ra chuyện gì, thế nhưng đi theo những tình huống đến xem, Chúc Ánh Đài hiển nhiên là đối mình chiếu cố có thêm, sở dĩ bản thân Lương Sam Bách cũng không rõ vì sao mình lại ở thời khắc này hỏi ra một cái vấn đề đã thương người tới vậy.

Thoạt nhìn giống như là vì xác nhận cái gì, vừa giống như có cái gì sâu xa ở ngoài sức mạnh gia tăng trên người hắn, hắn bất tri bất giác đem vấn đề này hỏi ra, nhưng người cảm thấy bất khả tư nghị chính là Lương Sam Bách phát hiện tự mình rất muốn nghe cái kia đáp án.

“Cho dù tất cả mọi người hại ta, người cũng vậy sao?”

Chúc Ánh Đài yên lặng nhìn hắn nửa ngày, cuối cùng cười khổ: “Người đã bị ta hại rất thảm.”

Cái loại này tươi cười xem tại trong mắt Lương Sam Bách, bộ phận trong ngực trái kia bất tri bất giác thắt chặt lại, quẩn quýt cùng một chỗ, thấy hắn muốn thân thủ đem người kia kéo vào trong lòng... Lương Sam Bách nghĩ vươn tay đi, tay lại dừng giữa không trung...

Tay... Không... không đủ dài... Bình sinh lần đầu tiên, Lương Sam Bách tự hận mình chân quá dài. (*anh hận mình hay khoe mình thế, chân dài...-___-*)

Chúc Ánh Đài đem chân Lương Sam Bách căng thẳng ra rồi phóng tới trên mặt đất, xoa xoa tay nâng thân dậy, quay đầu lại vừa lúc thấy Lương Sam Bách lấy loại tư thế cùng xác chết vùng dậy giống nhau điều chỉnh, tranh luận tính trẻ con mà cười rộ lên, Lương Sam Bách thấy chính là sưng sốt.

“Nhớ kỹ ta cùng người nói sao?” Chúc Ánh Đài vẫn, “Ta có khả năng tính sai một việc, chính là chuyện này nhưng ta hại người, thế nhưng ta nhất định nỗ lực bù đắp tất cả, người yên tâm, sau này vô luận phát sinh cái gì, ta đều bảo hộ người!”

Khuôn mặt Lương Sam Bách co rúm vài cái, rất muốn thuyết, ta đều không phải nũng nịu tiểu nữ sinh người còn muốn bảo hộ a, mà nói lại thì như thế nào cũng là ta bảo hộ người tương đối thích hợp đi!, lại bởi vì cảm giác âm áp dễ chịu trong lòng quá cường đại, bất tri bất giác tự nhếch môi cười rộ lên.

Này cười, Lương Sam Bách cảm thấy tự mình đầu óc so với vừa rồi càng âm đạm, nhưng hắn biết rõ lần này âm đạm là bởi vì có một loại yếu mềm lại hơi ngứa cảm giác có thể xưng là hạnh phúc, mà nguyên nhân không phải là trước đó hỗn loạn cùng đau đớn. Lương Sam Bách thấy tự mình chống đỡ đứng lên, đi tới bên người Chúc Ánh Đài. Hắn không biết tự mình muốn làm cái gì, thế nhưng trực giác cho biết hắn phải làm một cái gì đó. Hắn vươn tay, xoa ót Chúc Ánh Đài. Hắn thấy cặp mắt hắc sắc đối diện có một cái khoảng khắc trong chớp mắt hoang mang cùng hoảng hốt, sau đó liền thản nhiên mà yên ổn xuống dưới.

“Ánh Đài...” Lương Sam Bách nhẹ gọi, cảm giác đầu ngón tay chạm đến sợi tóc Chúc Ánh Đài. Chát tóc Chúc Ánh Đài không quá mềm mại, chính là cùng hắn nóng nảy quật cường tương xứng, nhưng tất cả đều thấm vào mùi hương thuộc về hắn kia. Lương Sam Bách chỉ cảm thấy chớp mũi hơi di động, quanh quẩn không đi. Dựa theo học thuyết của khoa học gia nào đó, người cùng người so sánh thu hút nhau, chính là vì mùi hợp nhau?

Chúc Ánh Đài nhẹ nhàng thở dài khẩu khí, nhắm mắt lại. Lương Sam Bách nâng lên cái ót hần, còn chưa tới kịp đem môi áp tới, một chuỗi tuyên truyền mà giác ngộ âm hưởng tại trong căn phòng yên tĩnh vang lên. (*Ta muốn đập cái đồng hồ a a a*)

“Đương đương đương đương đương đương đương – “ Giống như là phát điên, đồng hồ kim sắc để bàn liệu mạng mà đánh ra rung trời tiếng vang, cả kính trong phòng hai người đây đó nhảy lên.

Tiếng chuông trồn vang mười hai tiếng, thẳng đến kia dư âm dừng lại, Lương Sam Bách mới nghĩ đến vỗ ngực: “Chuông này sao đột nhiên reo lớn như vậy?”

Quay đầu lại xem Chúc Ánh Đài, lại càng hoảng sợ. sắc mặt Chúc Ánh Đài trước đây chưa từng thấy, tựa hồ tiếng chuông kia đối hần chẳng khác gì chuông tang.

Chuông tang?!

Lương Sam Bách bỗng nhiên sững sốt, đột nhiên cảm thấy này hai chữ không biết vì sao khiến hần cảm thấy thích hợp với cảm giác của hần khi chuông vang.

“Giả giờ tỵ...” Chúc Ánh Đài nhú mày nói, “Thời gian sai rồi, lẽ nào...”

Sắc mặt hần nhanh chóng thay đổi mấy lần, xoay người hướng bên ngoài phóng đi, đi tới cánh cửa, lại xoay người đem Lương Sam Bách khắp khiêng đi theo phía sau muốn xuất môn đẩy vào trong phòng, sắc mặt trầm túc nói, “Ta đi ra ngoài bàn bạc công việc, rất mau trở về, lần này người không chỉ không cho người tiến vào, tự mình cũng không thể đi ra, ngoài ra còn phải cẩn thận một chút!”

“Cẩn thận? Cẩn thận cái gì? Ta không có khả năng cùng người đi sao?” Lương Sam Bách chẳng biết tại sao bị Chúc Ánh Đài đẩy trở về, vẻ mặt mờ mịt không rõ ràng, lại cảm thấy một cổ nồn nóng không biết là gì, giống như Chúc Ánh Đài này vừa đi chính là phó thang đạo hỏa, khó có thể quay lại.

Chúc Ánh Đài chỉ là lắc đầu, tại trước mặt Lương Sam Bách, đem hai phiến cửa vững vàng mà đóng lại.

“Tại trước khi ta trở về, nếu như thực có chuyện gì, kêu tên A Hỉ bà, có thể nàng sẽ giúp người.” Cách cánh cửa truyền đến Chúc Ánh Đài thanh âm, “Tuy rằng, ta cũng không rõ ràng nàng có hay không giúp người lần nữa...”

19. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 18

“Vô luận như thế nào, trừ phi ta trở về, nếu không người tuyệt đối không thể ra ngoài!” Chúc Ánh Đài cuối cùng nói ra một câu này, liền vội vã đi xa.

Lương Sam Bách nhìn đến bóng lưng hần tiêu thất tại phía sau chỗ rẽ, lập tức thử đẩy đẩy cửa. Hai cánh cửa khắc hoa mở không rộng chỉ tại trước mắt hần tạo thành một cái góc nhọn, sau đó liền đẩy cũng không nhúc nhích nữa. Lương Sam Bách theo khe hở nhìn đi ra, chỗ khóa cửa đã bị chặn ngang bằng một khúc gỗ to bằng cánh tay.

“Đáng chết!” Lương Sam Bách phiền não mà xáo xáo tóc. Vì sao Chúc Ánh Đài nhất định phải đem tất cả chuyện tình đều giấu ở trong bụng, một người đi đối mặt, lại cái gì cũng không nói cho hần?!

Hần kéo theo hai chân khập khiễng, loạn chuyển khắp phòng, không biết mình có nên hay không mạnh mẽ đi khỏi khoảng không gian căn phòng này, cũng không biết sau khi đi khỏi khoảng không gian này tới cùng phải đối mặt với cái gì, càng không biết mình nếu như đi ra có thể hay không ngược lại đi phá hủy chuyện của Chúc Ánh Đài!

Cái này an tĩnh mà không bình ổn Chúc phủ, giống như ngày hôm qua đông tố hạ xuống rậm rạp bình nguyên, xem như bình tĩnh dị thường, lại tựa hồ nơi chốn đều tiềm tàng bầy rập, một cái không cẩn thận sẽ đối mặt ngập đầu tai ương.

Lương Sam Bách một quyền nện ở trên bàn học, chấn đến chén trà trên bàn “Thông” một cái nhảy lên.

“Tôi cùng có ai có thể nói cho ta biết, ở đây đến tột cùng xảy ra cái gì!”

Bốn phía im ắng, không có bất luận kẻ nào qua lại đáp hần, chỉ có tiếng mưa rơi mãi mãi bất biến hoặc nhẹ nhàng chậm chạp hoặc nhanh nhẩu mà chạm đến mặt đất, trừ chỗ đó ra, ngay cả một chút thanh âm cũng không có.

Một chút thanh âm cũng không có?!

Lương Sam Bách ngăn người, quay đầu nhìn về phía nơi đó.

Chiếc đồng hồ với vỏ ngoài màu rám nắng tứ bình bát ổn (*không nghiêng không lệch*) mà đứng lặng tại một góc, đại khái cao một thước năm vốn nên khiến nó dễ dàng gây chú ý, lại không biết vì sao nhượng người có loại cảm giác không thể cảm nhận được, giống như nó không phải là đồ vật của thế giới này.

Lương Sam Bách đi tới trước mặt đồng hồ kia, cúi đầu đến xem.

Chiếc Đồng hồ cổ xưa này tương đối là hàng ngoại nhập của Tây Dương, này đây đồng hồ hoàn toàn là tây hóa thiết kế, phía trên mặt đồng hồ nhũ bạch sắc có khắc con số La Mã I, II, III, IV..., các con số thoạt nhìn dài ngắn không sai biệt lắm, chỉ là đầu hoa văn bất đồng kim phút cùng kim giờ cố định tại trung tâm đồng hồ, lúc này hợp thành một cái thật to độ lớn; trên đỉnh đồng hồ có một cái đài cao kim sắc hình tròn, trên đó có các tiểu nhân gỗ cổ xếp thành hàng thông qua bộ phận then chốt nào đó, tại trên đài cao hoạt động, nhưng mà, những tiểu nhân này lại ngoài dự đoán mọi người mà mặc trang phục theo kiểu Trung Quốc, lương sam bách đếm một chút, tổng cộng có 1, 2, 3, 4, 5, 6... Mười cái tiểu nhân; xem xuống chút nữa chính là quả lắc đồng hồ kim sắc rất có phân lượng, trùy hình bày ra không chút sắt mẻ mà chỉ hướng

mặt đất, dường như từ thiên địa hồng hoang bắt đầu liền đã tồn tại ở nơi đó, không có bất luận sức mạnh nào có thể đơn giản lay động nó.

Lương Sam Bách ngáp ngừng một chút, gần kề mặt đồng hồ, đem cái lỗ tai dựa vào...

An tĩnh.

Nghe không được bất luận cái gì như tiếng máy móc tí tách thậm chí là thanh âm ma xát của bánh răng, kim đồng hồ lại như mây bay nước chảy lưu loát sinh động tại trên mặt đồng hồ lẳng lặng mà di động tới vị trí...

Hắn cuối cùng minh bạch nguyên nhân vì sao tại đại bộ phận thời gian đều không chú ý tới này cực đại đồng hồ. Nó như vậy an tĩnh, vừa nghe không được âm thanh chuyển động cơ giới, cũng tuyệt không nghe được... Nghe được âm thanh chuông gõ!

Lương Sam Bách bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, vội vã vọt tới bên giường, tìm được di động. Màn hình tinh thể vẫn tái nhợt như hôm qua, cột pin thật ít cùng vài con số thể hiện công dụng cuối cùng của nó.

Giờ Bắc Kinh: 14 giờ 14 phút.

Lương Sam Bách nhìn nhìn đồng hồ để bàn, nhìn nhìn màn hình điện thoại di động, đầu óc nhanh chóng mà chuyển động. Sáng sớm ngày hôm nay thời điểm hắn cùng Chúc Ánh Đài nghe được tiếng chuông, điện thoại di động biểu hiện thời gian là 7 giờ 40 phút, lúc đó Chúc Ánh Đài nói câu “Sớm”, mà lúc đó đồng hồ để bàn biểu hiện thời gian là sáu giờ, sở dĩ hắn rất tự nhiên cho rằng lúc đó theo lời Chúc Ánh Đài “Sớm” là thuyết đồng hồ để bàn thời gian trễ hơn một chút với thời gian tự nhiên. Thế nhưng nếu như chiếu này suy tính, đương thời điểm giờ tự nhiên đã đạt đến 14 giờ 14 phút, đồng hồ để bàn cần phải đứng ở vị trí 12 giờ 34 phút, này cùng hiện nay kim đồng hồ để bàn vị trí cơ bản tương xứng, nói cách khác, tái thể nào tính, bất quá chỉ vài phút trước kim đồng hồ tuyệt đối không thể vừa lúc dừng lại tại vị trí 12 giờ!

Như vậy, vì sao đồng hồ chỗ này tại vừa rồi lại vang lên, gõ lên không nhiều không ít mười hai tiếng?

Không, không chỉ có vấn đề chuông gõ sai thời gian! Lương Sam Bách tự hỏi mình, hắn đến “Chúc phủ” Sắp được một ngày một đêm, trong lúc này tới cùng nghe được mấy lần đại đồng hồ gõ vang thanh âm?

Thời điểm 6 giờ sáng hôm nay, chuông đã từng vang qua một lần, khi đó hắn mới từ trong mộng tỉnh lại, phát hiện Chúc Ánh Đài ngủ bên người, mà còn không mặc quần áo...

Nghĩ tới đây, Lương Sam Bách khuôn mặt nhin không được đỏ lên, hắn nhanh lên lắc đầu, nỗ lực đem những.. suy nghĩ hoa gấm huyền tưởng đều đuổi ra khỏi óc, tiếp tục tập trung tinh thần tự hỏi.

Tình cảnh lúc đó, Chúc Ánh Đài thuyết, ăn xong điểm tâm sẽ đưa hắn ly khai Chúc phủ, mà tại kia thời điểm, chuông vang. Đầu tiên là “lách cánh” tiếng ma sát của máy móc, sau đó là “Thùng thùng đồng” tiếng

trống cùng tiếng kêu gào, tái sau đó là bát âm hộp kiểu “Leng keng leng keng” tiếng âm nhạc, cuối cùng là tiếng đánh chuông.

Lương Sam Bách nhắm mắt lại, chìm đắm tại trong hồi tưởng về tiếng chuông.

“Đương — đương — đương — đương — đương — đương — đương...”

Lương Sam Bách tay run rẩy, đều không phải sáu tiếng chuông, là.... Mười hai tiếng!

Bởi vì buổi sáng thanh âm chuông gõ không có vang như mới vừa rồi, mà lúc đó tâm thần bất định, sợ dĩ tự mình căn bản không có chú ý tới, khi đó đồng hồ để bàn gõ vang cũng không phải là sáu tiếng, mà là mười hai tiếng.

Nếu như đem ký ức phía trước đảo một chút ni?

Đương chạng vạng ngày đầu tiên, thời điểm hấn đi tới Chúc phủ, đồng hồ để bàn cũng từng vang qua một lần. Lúc đó là mấy giờ?

Tự mình theo trong nhà đi ra vừa ăn xong bữa trưa, lúc đó khoảng chừng một giờ, thời gian chờ xe ở nhà ga tốn hao không vượt qua mười lăm phút đồng hồ, như vậy khi mình lên ô tô chắc hơn một giờ mười lăm phút một chút. Dựa theo lời người bán vé đi xe đến Chúc gia trang có chừng nửa tiếng đồng hồ, sợ dĩ hấn có thể tự tin như vậy, bởi vì đi không được bao lâu hấn liền xem đồng hồ. Sau đó ni? Xuống xe, tìm kiếm Chúc gia trang, lúc đó là ba giờ, sau đó, hấn bị Chúc Ánh Đài tiếp tiến vào trong, đường đi đại khái mười lăm hay hai mươi phút mới tới được khách phòng này, như vậy thời gian lúc đó cần nhiều hơn ba giờ một chút, mà lúc đó theo lý chỉ tại ba giờ hai mươi mấy phút đồng hồ để bàn lại không hợp với lẽ thường mà vang lên, mà lúc đó, nó vang mấy tiếng?

Hồi tưởng dần dần trở nên rõ ràng, lại khiến Lương Sam Bách hung hăng thở ra một hơi lạnh khí, mười hai tiếng, vẫn như cũ là mười hai tiếng!

Chỉ hướng 6 giờ, 12 tiếng chuông; chỉ hướng 12 giờ, vẫn như cũ 12 tiếng chuông; cho dù là chỉ hướng 3 giờ 20 phút, vẫn như cũ là 12 tiếng chuông!

Là đồng hồ ở đây bị hư, hay là, đây là cái đồng hồ để bàn tại một thời khắc quý dị nào đó tự mình gõ vang mười hai tiếng chuông?

Lương Sam Bách trầm mặc nhìn phía chiếc đồng hồ cổ to lớn kia, nó an tĩnh mà đứng lặng ở nơi đó, dường như một loại động vật có thể tùy thời di chuyển, đợi cơ hội xuất kích, về những lúc còn lại, luôn giữ nghiêm chuẩn tắc im miệng... Chỉ là, thời điểm mỗi khi nó gõ vang mười hai tiếng chuông, Chúc Ánh Đài tựa hồ như lâm đại địch!

Lương Sam Bách đột nhiên cảm thấy sau lưng một trận đau đốn, có ai, tại phía sau hấn theo dõi!

20. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 19

Là ai, ở sau lưng nhìn trộm mình?

Lương Sam Bách cảm thấy trên trán cùng trên lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Rõ ràng là chuyện tình chỉ cần chuyển thân là có thể minh bạch, căn bản hẳn lại vô pháp đi làm.

Cái loại ánh mắt chăm chú nhìn vào mình này, không đơn thuần là oán độc, dường như có thật sâu bi ai chất chứa trong đó, như bài sơn đảo hải (*Đào núi lấp biển*) áp qua đây, tắc nghẽn khiến hẳn vô pháp hô hấp, cũng không thể động đậy.

Là tuyệt vọng!

Như vậy, tuyệt vọng!

Vì sao lại bị thương như vậy, giống như tất cả trên thế gian không có gì đáng giá chờ mong lưu luyến, giống như tất cả thế gian không có nửa điểm hoạt động nhan sắc...

vì sao, không chết, quên đi?

Không có người có thể tín nhiệm, không có gì sẽ không phản bội, cho dù đã từng thân mật cỡ nào, kết quả bất quá cũng chỉ là một giấc mộng, công dã tràng!

Ấm áp dịch thể từ không trung rơi xuống, “Ba” phát sinh rất nhỏ âm hưởng đánh vào trên mu bàn tay, chảy thành một cái vết tích nhạt nhẽo. Lương Sam Bách kinh ngạc tự mình xem mu bàn tay đã bị thấm ướt, không biết từ khi nào hẳn cứ nhiên lại khóc.

Thế nhưng, vì sao phải khóc?

Thế nhưng, vì sao, nước mắt muốn ngừng nhưng lại không ngừng được!

Nước mắt một giọt lại một giọt, đi theo viền mắt tràn ra, làm ướt áo, làm ướt mu bàn tay, thế nào nhịn xuống, cũng nhịn không được.

sao không , đã chết , quên đi !

Lương Sam Bách đi tới bàn học, tìm được một cái ngăn kéo, kéo ra, nhìn đến một cây kéo. Có khắc mấy chữ “Trương Tiểu Tuyền” hắc sắc trên thân, dưới ngọn đèn lóe ra lãnh liệt quang mang, thật lâu không

tiêu tan.

Chỉ cần một cái chớp mắt, từ nay về sau không còn thống khổ nữa, cũng sẽ không – cảm giác thống khổ, chỉ cần một cái chớp mắt.....

Lương Sam Bách giơ lên cây kéo, hung hăng đâm xuống phía dưới. Thoáng chốc, huyết hoa văng khắp nơi!

Đau đớn, từ cánh tay thẳng tắp truyền vào trong óc, mê thất thần chỉ lại theo máu đang xói mòn mà trở về không ít. Lương Sam Bách thở hổn hển, nhìn đau dùng một tay xé xuống mảnh vải trên chiếc ống quần sớm bị Chúc Ánh Đài phá hư quần lên vết thương trên cánh tay. Máu loãng tự thật sâu như bị nứt mà chảy ra ngoài, trong nháy mắt liền đem mấy tầng vải thấm ướt đẫm, Lương Sam Bách phải kéo xuống một cái ống quần khác, tại trên mạch máu chỗ vết thương hung hăng quần vài vòng, lúc này mới miễn cưỡng đem tốc độ máu chảy chậm lại.

Thẳng đến tại chỗ vết thương lần thứ hai quần lên vài vòng vải, thấy máu thấm ra không như mới vừa cuộn trào mãnh liệt, Lương Sam Bách cuối cùng mới có thể rồi rãi thả ra một hơi thật dài, nhìn về phía cửa.

Ở cửa tự nhiên từ lâu không có con mắt nào rình hắt, kể cả cái loại cảm giác áp bách vừa rồi cũng đã biến mất không tung tích, ẩn nấp đến địa phương nào không ai biết.

Lương Sam Bách thở dài. Chỉ thiếu chút nữa! Nếu như không phải tại một khắc cuối cùng, bởi vì vết thương trên chân đau đớn làm cho hắn còn có một tia lý trí tồn tại, như vậy hiện tại, hắn hẳn nên ngã vào trong vũng máu đầy đất kia, lẳng lặng chờ đợi tử vong phủ xuống, tuy rằng hắn ngay cả kia tử vong từ đâu đến đều không rõ ràng lắm.

Lương Sam Bách nhắm mắt lại, trong không khí có nhàn nhạt bị thương vết tích di lưu, giống như một mặt u hồn chung quanh phiêu đảng, như có như không tái nhợt.

Cái loại này cảm giác áp bách rốt cuộc là cái gì?!

Là thuật thôi miên? Là siêu năng lực? Hay là ... Quỷ mị?!

Lương Sam Bách nuốt nước miếng một cái, lẽ nào Chúc phủ thực sự là một tòa quỷ trạch? Như vậy Chúc Ánh Đài nì, người tới cùng là người, hay quỷ?!

“Ca ca.”

Lương Sam Bách mở mắt, ngoài cửa có một cái tiểu hài tử, vúi theo khe hở của cánh cửa, hướng bên trong xem.

Lương Sam Bách cười khổ, không biết vì sao, như thế nhất nháo, bỗng nhiên hắn ngược lại giống như cái

gì cũng không sợ. Đứng dậy, đi tới trước cửa, nhẹ nhàng đẩy, cánh cửa khắc hoa không phát sinh cái gì âm hưởng, liền thuận theo thực thuận lợi mà mở ra. Lương Sam Bách nhíu mày, thấy trên một bên hành lang, có một khúc gỗ. Như vậy thô ráp mặt cắt, bị gãy lìa làm hai đoạn, giống như bị lợi khí chặt đứt.

Lương Sam Bách thu hồi ánh mắt, nhìn về phía tiểu nam hài trước mắt. Hài tử kia thoạt nhìn bất quá mười tuổi, trên y phục có chữ “Trương Tiểu Tuyền” cầm trong tay một quyển coi như là sách, cẩn thận mà đề phòng mà nhìn hắn.

“Người tìm...”

“Ta tìm Ánh Đài ca ca.” Tiểu hài tử một mặt nói một mặt hết nhìn đông tới nhìn tây, cũng rất giáo dưỡng không có hướng bên trong phòng bước một bước.

“Ánh Đài hiện không có ở nhà, người có chuyện gì sao?”

“Ta đem Ánh Đài ca ca muốn gì đó cầm đến.” Tiểu hài tử nói, cầm đồng tây trong tay đưa tới trên tay Lương Sam Bách. Đó là một quyển sách bìa xanh đóng chỉ, xem ra đã có chút thời đại, dường chỉ từ lâu đã bị bóc ra phân nửa, trên bìa cũng có viết mấy chữ nhưng thấy không rõ, hầu như khó có thể nhìn ra.

“Rõ ràng là huyền huyền chí.” Lương Sam Bách mắt vài điểm công phu mới nhận ra kia bốn chữ. Chúc Ánh Đài vì sao phải xem huyền huyền chí? Nghĩ, Lương Sam Bách liền thân thủ đi trở trang bìa.

“Không thể xem!” Tiểu hài tử lại như đinh đóng cột mà dùng bàn tay nhỏ bé vững vàng đè lại bìa thư, “Người không thể xem!”

“Vì sao?”

“Không vì sao.” Tiểu hài tử thần tình vẻ mặt nghiêm túc, nói như tự mình là tiểu đại nhân, “Nói chung, Ánh Đài ca ca nói, quyển sách này người không thể nhìn.”

Lương Sam Bách nhìn hắn trừng mắt đối mình, một bộ hình dáng thề sống chết bảo vệ tới cùng, nhất thời cảm thấy có điểm buồn cười. Dem bìa sách trong tay buông xuống, hắn đem sách tiện tay gác qua trên bàn.

“Ta đáp ứng người không xem là được, người, ách... Có muốn hay không tiến đến ngồi ngồi?” Ngay cả Lương Sam Bách tự mình đều rất kinh ngạc vì sao hắn lại như thế mời một cái tiểu hài tử hoàn toàn xa lạ vào phòng.

Có thể nghe lên có điểm hoang đường, thế nhưng hắn thật không tin tưởng, gian nhà này có lẽ có cái gì sức mạnh mà ngay cả Chúc Ánh Đài cũng chưa biết tại bảo hộ hắn, mặc dù Mã Văn Tài cùng A Hỉ bà cũng từng không thỉnh tự nhập...

“Ta mới không cần!” Ngoài người dự liệu, đối với Lương Sam Bách lời mời, tiểu hài tử lại căn bản không tiếp thụ, “Ta mới không cần chờ đợi tại nơi quý quá n...”

Tiểu hài tử mạnh mẽ che miệng lại, một bộ hình dáng hận không thể tự mình cắn rơi đầu lưỡi.

Lương Sam Bách nhin không được cười: “Quý trạch? Ai với người nói như vậy, đại nhân nhà người?”

“Người trong thôn đều nói như vậy.” Tiểu hài tử quật cường nói, “Dù sao ở đây cũng không có khả năng đợi lâu, người tốt nhất sớm một chút ly khai nơi đây, bằng không hội rất nguy hiểm!”

“Nguy hiểm?” Lương Sam Bách vấn, “Người sợ ta bị quỷ ăn sao?”

Tiểu hài tử gật đầu: “Sợ.”

“Lẽ nào người sẽ không sợ ta cũng là quỷ sao?” Lương Sam Bách vấn.

Đây là một cái vui đùa lỗi thời mà ngay cả chính hắn đều biết, nhưng hắn vẫn là nhin không được nói ra khỏi miệng, không rõ mình là muốn xác nhận cái gì.

Tiểu hài tử lắc đầu: “Người không phải. Ánh Đài ca ca nói qua, người đều không phải.” Hắn nói, nhìn nhìn sắc trời, hơi gấp gáp, “Ta nhất định phải đi, nếu không đi, ta không thể rời đi được nữa!”

Nói, tung cước hướng ra bên ngoài chạy.

“Chờ một chút, người muốn chạy đi đâu?”

“Chúc gia trang!”

“Ở đây không phải Chúc gia trang sao?”

“Đương nhiên là không phải!”

Giống như là đánh đòn cảnh cáo, Lương Sam Bách ngơ ngác xem tiểu hài tử kia một đường chạy ra đình viện, chạy xuyên qua cánh cửa, bỗng nhiên như sương mù tiêu thất trong bóng đêm.

Thế nào hội tiêu thất?

Lương Sam Bách một bước xuất môn, đang muốn xem đến tận cùng, lại cảm thấy cổ tay mát lạnh.

“Lương công tử” Chúc phu nhân Vân Tụ dùng cánh tay thon dài mang bích lục vòng ngọc vững vàng nắm cổ tay Lương Sam Bách, “Nếu như Lương công tử hiện nay rảnh rỗi, có thể hay không nể mặt cùng Vân Tụ nói chuyện!”

Sắp tới là cuộc trò chuyện “đỉnh” của truyện, ta thực thích cái kiểu suy nghĩ “đơn tể bào” của A Bách nhà ta.

21. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 20

“Chúc phu nhân.” Lương Sam Bách xem bàn tay nắm trên cổ tay mình. Bàn tay với làn da trắng muốt, ngón tay thon dài tú lệ, xem ra cảnh đẹp ý vui, lại băng lãnh đến nhường người cảm thấy bất khả tư nghị, mà lực còn lớn kinh người.

Lương Sam Bách cảm thấy mình thật sự là không may, bất quá là trong một ngày thôi, hai cái đùi đều đã bị thương, trên tay cũng bị mình đâm cho một lỗ, cứ như thế xuống dưới, tiếp theo nên là cổ tay trật khớp hoặc là gãy xương, sở dĩ...

“Chúc phu nhân, có thể hay không thỉnh người buông tay?” Lương Sam Bách trắng lá gan hỏi như vậy.

Chúc phu nhân Vân Tụ có lẽ mỉm cười: “Lương công tử, Vân Tụ muốn cùng Lương công tử nói chuyện, còn thỉnh Lương công tử chấp nhận.”

Lương Sam Bách nhú mày: “Chúc phu nhân, ta thực sự...”

“Còn thỉnh Lương công tử, làm ơn!”

Lương Sam Bách bất đắc dĩ nhìn sang nét mặt cười đến hàm súc, nhưng trên tay một chút đều không buông lỏng Chúc phu nhân, nhìn nhìn lại mình hai chân một chân còn tại bên trong cánh cửa, cái còn lại đã ở bên ngoài cửa, vừa quay đầu lại nhìn sang kia tòa đại đồng hồ, cuối cùng thở dài: “Được, ta đi theo người.”

Chúc phu nhân thoả mãn mà gật đầu cười cười, thu hồi tay, giống như gió thổi nhánh dương liễu giống nhau thướt tha xoay người, làm tư thế: “Bên này thỉnh.”

Lương Sam Bách cũng gật đầu, phiền muộn mà cầm cây dù ở một bên đuổi kịp, hai người một trước một sau hướng nơi nào đó đi.

Chúc phủ thật rất lớn, này Lương Sam Bách đã sớm biết. Chỉ là Lương Sam Bách đến đây một ngày một đêm cũng không đi qua địa phương nào, nhưng hôm nay theo Chúc phu nhân đi trên đường mòn, ghé qua

hành lang, cũng có vài phần mùi vị du ngoạn tham quan.

Ngày mưa mặt đường trơn bóng, hai người đi có chút chậm, lại như đang hảo hảo “Thưởng” cảnh sắc tinh tế tỉ mỉ một đường đi qua. Ở trong Chúc phủ, đình thai lầu các, hoa tạ thủy ố, các loại phong cảnh, không có gì không đầy đủ, thực rất có khí thế trang nghiêm của nhà giàu, khắp nơi đều lộ ra một chút lịch sự tao nhã. Nhưng mà, vô luận là hành lang khắc hoa mộc sức, hoa cảnh khoe sắc trong viện, đường mòn khác biệt được lót từ đá cuội thất sắc, hay là tiểu đình tinh xảo giữa hồ xinh đẹp lệnh người ngây ngốc, cảnh trí xem qua đều là một chút đông tây Lương Sam Bách không đi qua cũng không chút quen thuộc, nhưng giữa lúc hần hành tẩu, lại không hiểu sao cảm thấy tại trong lòng lại có loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

Giống như thật quen thuộc, cũng giống như thật xa lạ; giống như hoài niệm, cũng giống như thống hận!

Lương Sam Bách cảm thấy chuyện này có điểm kỳ hoặc, tái ngẫm nghĩ, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Là bởi vì giấc mộng kia đi! Cái kia ác mộng nhượng hần như vậy thống hận, tỉnh lại cảm thấy hoang đường không gì sánh được!

Tại trong mộng, Lương Sam Bách thành thạo tại Chúc gia đại trạch qua lại không ngừng, đơn giản mà tìm được chỗ ở Chúc Ánh Đài; tại trong mộng, Lương Sam Bách lại vô cùng quen thuộc Chúc gia đại trạch đường lớn đường nhỏ, vậy nên có thể mang theo Chúc Ánh Đài trốn tránh gia đình Chúc phủ đuổi bắt...

Lương Sam Bách có một chút nghi hoặc, tới cùng, hần là bởi vì đi tới chỗ tòa nhà này mới làm cái kia mộng, hay là bởi vì cái kia mộng quen thuộc tòa nhà này?

“Lương công tử.”

“Vâng.”

Chúc phu nhân “Xì” một tiếng, lấy tay che miệng kiều mị mà cười: “Người tự như vậy sợ ta sao?”

Lương Sam Bách lúng ta lúng túng, rất muốn nói “Đúng vậy”, nhưng lại không dám nói thẳng, hần từ trước đến nay trực tràng thẳng phẩy, cũng không quen nói sáo, cuối cùng đành phải cười cười miễn cưỡng cho qua.

Chúc phu nhân cũng không thêm để ý, tránh thân qua một bên, ra hiệu Lương Sam Bách đi vào. Lương Sam Bách lúc này mới phát hiện, không biết khi nào, hai người đã tiến vào tọa phòng mà Chúc Ánh Đài dẫn hần đến khi mới tới Chúc phủ.

Này đã là lần thứ hai Lương Sam Bách nhìn thấy tình cảnh trước mắt, nhưng hần lại vẫn như cũ vì tất cả trước mắt mà cảm thấy một loại sợ hãi không thể nói rõ ràng thành lời!

Màn mưa xung quanh bảo vệ mái hiên bốn phía, kia cực đại quan tài vẫn như trước lẳng lẳng nằm yên. Nước mưa đi theo từng phương vị rơi xuống, cọ rửa trên người quan tài, liên tục phát sinh âm thanh “tí tách”, nhưng người tâm sinh sợ hãi.

Như vậy duy trì liên tục xuống dưới, lẽ nào quan tài sẽ không bị hư sao?

Lương Sam Bách lúc này mới cảm thấy bất khả tư nghị! Vì sao, khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy quan tài này lại không nghi ngờ ni?

Cho dù sử dụng phương pháp an táng cổ ở hiện tại không thường gặp lắm, cấm kỵ đối với an táng quan tài Lương Sam Bách cũng không có khả năng rõ ràng, thế nhưng ở đâu có hộ nhân gia, lại đem quan tài chứa thi thể đặt ở chỗ rõ như ban ngày còn để mưa to cọ rửa ba ngày ba đêm?

“Chúc phu nhân, này quan tài...”

Chúc phu nhân cười lắc đầu: “Lương công tử hao tâm tổn trí, đây là tập tục gia hương, quan tài cần có nước mắt ông trời tẩy đi tà khí trần thế, giữ lại thành tựu tổ tiên để lại cho con cháu.”

Lương Sam Sách nghi hoặc: “Nếu như lúc đó trời không mưa ni?”

“Người Chúc phủ mất, trời há lại có thể không khóc a...” Chúc phu nhân giống như muốn nói lại thôi, tâm tư bay tới xa xôi địa phương, rồi lại bỗng nhiên kéo trở về, “Lương công tử, thỉnh.”

Lương Sam Bách nhìn đến nhang cúng lượn lờ trong phòng khách, cuối cùng vẫn là kiên trì tiến nhập. Vừa mới tiến vào phòng khách đi không được vài bước, lại không nghĩ đến, Chúc phu nhân tiện tay chặn lại, rồi cuộc đi theo cánh cửa đã mở bên cạnh, dẫn hắn tới một cái tiểu thiên đình bên cạnh phòng khách.

“Lương công tử, mời ngồi, Vân Tụ tạm thời đi đổi chén trà.” Chúc phu nhân nói, đi thẳng tới phương hướng che rèm, cầm lên một bộ bình trà, lắc mình đi vào.

Lương Sam Sách xem nàng thân ảnh tiêu thất, lúc này mới như trút được gánh nặng mà ngồi xuống.

Nhìn quanh bốn phía, nhưng gặp đây là một cái tiểu thiên đình, là một căn phòng hình chữ nhật chừng mấy mét vuông, có thể là chuyên dùng nghỉ ngơi. Bên trong bài biện đơn giản, có hai cái ghế từ gỗ lim, một cái bàn, có một vài cuốn trang treo tại trên tường. Lương Sam Bách thầm kín tự suy nghĩ Chúc phu nhân tới cùng tìm hắn có chuyện gì, lại như thế nào cũng nghĩ không ra được nguyên do.

“Lương công tử, thỉnh dùng trà.” Một lát công phu, Chúc phu nhân tay ngay ngắc cầm hai chén trà đi ra, để một chén đến trước mặt Lương Sam Bách, tự mình cũng ở một bên ghế dựa ngồi xuống.

Trà hương lượn lờ, trong khoảng khắc tràn ngập toàn bộ thiên đình, đáng lý phải khiến người cảm thấy

hài lòng, nhưng trong tai nghe đến tiếng mưa rơi không gián đoạn cùng tiếng mưa đánh vào quan tài phát sinh âm hưởng, lại nhượng người cảm thấy một loại quái dị vô pháp giải thích.

Trong thính phòng im ắng. Chúc phu nhân không nói lời nào, Lương Sam Bách thì cúi đầu xem chén trà, có thể rõ ràng thấy từ trong chén nổi lơ lửng một cái lá trà xanh biếc, một mảnh nhỏ xoè ra, giống như rất tự đắc, hẳn cũng không dám thân thủ đi chạm chén trà kia. Có loại cảm giác áp bách vô pháp nói rõ ra khiến hẳn không dám tự mình vọng động.

“Lương công tử.” Hảo nửa ngày, Chúc phu nhân mới mở miệng. Thanh âm vẫn như cũ kiều mị, lại phảng như già nua rất nhiều.

Lương Sam Bách nhanh ứng đáp: “Chúc phu nhân.”

Chúc phu nhân lộ vẻ sâu thâm cười, thần tình thống khổ: “Lương công tử, xem ra ngươi xác thực rất sợ Vân Tụ.” Không đợi Lương Sam Bách biện giải, tự mình liền cười rộ lên, “Là hài tử kia theo ngươi nói cái gì đi!!”

Nói đúng là câu hỏi, khẩu khí lại là khẳng định. Lương Sam Bách kinh ngạc, lẽ nào Chúc phu nhân biết rõ cái gì.

Chúc phu nhân nâng lên chén trà, tư thái ưu nhã mà bưng đến bên môi, ngón tay khẽ nhấc lên nắp trà, nhìn đến phiến lá, nhẹ nhàng mà nhấp một ngụm, giống như nhuận nhuận cổ họng, lúc này mới bỏ xuống cái chén nói: “Kỳ thực Vân Tụ minh bạch tâm tình hiện nay của Lương công tử.”

“Tâm tình của ta?”

“Rất nghi hoặc, rất mờ昧, cũng rất sợ hãi, phải không?”

Lương Sam Bách lặng lẽ, Chúc phu nhân theo như lời chính là hẳn cho tới nay nơi nơi cảm giác được trầm trọng cùng áp bách. Chúc phủ tất cả đều quái dị, bao quát cả Chúc Ánh Đài, hẳn gặp đến những ... sự tình — hai cái tiểu hài tử có quái lực, Mã Văn Tài, Ngân Tâm, A Hỉ bà, tự mình làm một cái mộng kỳ quái, đồng hồ để bàn tại thời khắc nào đó tự mình vang lên 12 tiếng, ánh mắt âm thầm nhìn mình thậm chí còn khiến tự mình hại mình, còn có vừa mới vừa rồi cái kia thuyết ở đây đều không phải Chúc gia trang tiểu hài tử ... Tất cả tất cả, đều nhượng người có loại cảm giác như nhập vào giấc mộng hắc sắc không bờ bến, cảm thấy tuyệt vọng tìm không được bất luận cái gì lối ra. Lương Sam Bách nghĩ, nếu như không phải bởi vì mình thần kinh có điều đủ lớn, có thể hẳn đã...

Không, điều không phải vì tự mình thần kinh kiên cường dẻo dai mới có thể thừa nhận này tất cả, mà là bởi vì người kia tại đây.

Khuôn mặt Chúc Ánh Đài rất tự nhiên mà hiện lên trước mắt. Con ngươi như điểm nước sơn, sợi tóc hắc sắc nhẹ nhàng khoan khoái, kia trương khuôn mặt hoàn mỹ phảng phất như khắc bằng lại hàn lãnh, nhưng một khi cười rộ lên cũng có chút bốn cột mùi vị, thậm chí mang theo vài phần đơn thuần cùng tự nhiên hài

đồng mới có, còn có kia bất đồng với bề ngoài nhu nhược, thân thể thanh niên đặc biệt khỏe mạnh mà tràn đầy sức sống...

Lương Sam Bách bỗng nhiên cảm thấy mặt mình giống như bị hỏa thiêu đứng lên, trước mắt hiện ra chính là Chúc Ánh Đài không được yếu ớt thân thể, hần nâng chung trà lên, tàn bạo mà uống xuống một hớp lớn, kỳ vọng có thể để nhiệt năng nước trà dập tắt cổ hỏa diễm vô danh không hiểu sao đang dâng lên trong lòng

“Lương công tử, người làm sao vậy?”

Chúc phu nhân thanh âm vang lên, Lương Sam Bách nhanh chóng bình tĩnh, trả lời: “Đúng vậy, ta là có điểm sợ hãi.”

Chúc phủ quái dị đích xác lệnh người sợ hãi, nhưng hần càng sợ hãi chính là tự mình không biết từ khi nào đối Chúc Ánh Đài dâng lên khát vọng!

Cái loại này khát vọng không biết từ lúc nào tại trong lòng hần rơi xuống, đâm gốc, nảy mầm, trong cơn mưa coi như vĩnh viễn sẽ không dừng lại này mà trưởng thành như điên, khỏe mạnh đến tình cảnh khiến chính hần đều sợ hãi.

Cảm giác kia giống như cho dù Chúc Ánh Đài là sát nhân hay chính là yêu là quỷ, Lương Sam Bách cũng tuyệt đối không thể bỏ xuống suy nghĩ muốn ôm hần, bảo hộ hần, chính mình khát vọng hần!

Vậy nên, hần mới có thể trong mộng giết Mã Văn Tài sao? Không chút để ý, từng chút từng chút, đập đến hần huyết nhục không rõ! Nhìn một cái sinh mệnh tiêu thất lại không chút nào phát giác ra không thích hợp, ngược lại còn có loại vui vẻ khôn kể vượt qua cả khổng chế!

Lương Sam Bách đảo hấp một hơi lãnh khí.

“Vận tỵ mình bạch.” Chúc phu nhân hình như cũng không chú ý tới Lương Sam Bách nhất thời mất tự nhiên, tiếp lời nói, “Tất cả đều bởi vì hài tử Ánh Đài kia!”

“Cái gì!” Lương Sam Bách lỡ tay lật úp chén trà, nóng hổi nước trà rót lên thân.

Chúc phu nhân, thực sự phát hiện cái gì!

“Lương công tử, người không sao chứ?” Chúc phu nhân đứng lên khỏi ghế.

Lương Sam Bách nhanh lên xua tay: “Không có việc gì không có việc gì.” Tiếp nhận Chúc phu nhân truyền đến khăn thêu, tùy ý mà xoa xoa, thấp thỏm bất an vừa tưởng ngồi vừa không dám ngồi, “Chúc phu nhân, người ý tứ là?”

“Chúc phủ tất cả mắt tự nhiên đều là bởi vì Chúc Ánh Đài.” Chúc phu nhân kiên định mà thuyết, “Đều là bởi vì hài tử kia!”

“Ánh Đài hử...”

“Hửn có bệnh không tiện nói ra.” Chúc phu nhân lạnh lùng mà cười nói, “Hửn thích nam nhân, còn có, hửn bị cái yêu ma phụ thể!”

22. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 21

“Chúc phu nhân, người nói cái gì?!” Lương Sam Bách khiếp sợ vỗ án đứng lên.

Mặc dù đối với dụng ý Chúc phu nhân kiên trì tìm mình nói chuyện tiến hành suy đoán, Lương Sam Bách tuyệt đối chưa bao giờ ngờ tới Chúc phu nhân cư nhiên đối chính mình nói ra những lời như vậy.

Hửn không nói đến chuyện Chúc Ánh Đài thích nam nhân, mà là nửa câu sau có ý nghĩa gì?!

Chúc Ánh Đài... Bị yêu ma phụ thể?!

“Chúc phu nhân, người nói có hơi quá phận! Ta nghĩ ta không có gì có thể cùng người thuyết!” Lương Sam Bách nói, liền muốn phẩy tay áo bỏ đi.

“Lương công tử, ta biết người nhất thời không có khả năng tiếp thu lời của ta.” Chúc phu nhân lại không xem tức giận dâng lên trên mặt Lương Sam Bách, đoan đoan chính chính mà ngồi thẳng thân thể nói, “Nếu như Văn Tự không đoán sai, Ánh Đài đã sớm đổi người nói không nên tin tưởng chúng ta hoặc là phải đề phòng mọi người trong Chúc phủ có đúng hay không?”

Lương sam bách tức cười.

Này đích thật là từ khi mình mới tiến Chúc phủ liền bắt đầu, Chúc Ánh Đài hết lần này đến lần khác căn dặn hửn.

Từ lúc ban đầu nhượng hửn không được cho phép những người khác tiến vào gian phòng mình, không cho phép hửn ăn cơm ngoại trừ tự mình cấp thực vật, đến rõ ràng mà nói cho hửn, toàn bộ người trong Chúc phủ đều sẽ hại hửn, tất cả tất cả đều chỉ nhượng hửn tin tưởng, tại đây trong Chúc phủ, Chúc Ánh Đài là nơi nơi kiêng kỵ mà bảo hộ hửn, mà từ nay về sau tất cả những chuyện phát sinh xung quanh mình xem ra cũng xác thực điểm này!

Từ lúc thuyết phục Chúc lão gia nhượng mình ly khai đến đem mình từ tay hai cái quái lực tiểu hài tử kia

phóng xuất cho đến sau đó lại đi lấy thuốc, nếu như nói ngay từ đầu Lương Sam Bách còn có thể cho rằng thái độ của Chúc Ánh Đài là bởi vì cùng người trong nhà cãi nhau mà bị tức giận, nhưng là sau khi trải qua một loạt quái dị sự kiện, hắn đã dần dần bắt đầu có khuynh hướng suy nghĩ theo một loại quan điểm tất cả mọi người trong Chúc phủ đều là loại tồn tại diêm xấu không thuộc về mình, nhưng mà, trong cái quan điểm này lại không bao quát Chúc Ánh Đài.

Đúng vậy, chỉ có Chúc Ánh Đài, ngoại trừ Chúc Ánh Đài!

Chúc Ánh Đài vì hắn lấy thuốc, bảo hộ hắn, chiếu cố hắn! Chúc Ánh Đài nhượng hắn cảm thấy an tâm mà tồn tại, vậy nên, dù cho nghe thấy không ít lời đồn đãi bất lợi về Chúc Ánh Đài; dù cho Chúc Ánh Đài nói, tự mình hại hắn; dù cho Chúc Ánh Đài tựa hồ có sức mạnh kỳ quái, Lương Sam Bách cũng vô ý thức lảng tránh Chúc Ánh Đài có hay không cùng những người khác trong Chúc phủ trong đầu đối mình tồn tại ý niệm xấu, tự nhiên. Có lẽ có, dù cho di chuyển ý niệm kia trong đầu, Lương Sam Bách cũng tự nói cho mình, Chúc Ánh Đài đối hắn là không đồng dạng như vậy, vậy nên, cho dù Chúc Ánh Đài là yêu cũng tốt là quái cũng tốt, đều không có việc gì...

Thế nhưng, có đúng hay không thực sự không có việc gì ni?

Lương Sam Bách tự hỏi mình, có đúng hay không thực sự một chút đều không có vấn đề gì ni? Tại trong mộng, cái loại này điên cuồng hành động, dù cho giết người cũng sẽ không tiếc, cái loại này tùy ý tình cảm cùng cái loại này không khống chế được thị huyết vui vẻ, tất cả đều không biết từ thời điểm nào bắt đầu sản sinh, cả loại ham muốn chiếm hữu đến tận cùng đối Chúc Ánh Đài, mình như vậy, như vậy xa lạ cũng mơ hồ nhượng hắn cảm thấy bất an...

Là từ lúc nào bắt đầu, vì sao, mình lại đột nhiên như vậy cường liệt mà muốn có được, muốn cướp đoạt Chúc Ánh Đài?!

“Lương công tử, ta hỏi ngươi một câu nói.” Chúc phu nhân thanh âm tứ bình bát ổn, nghe vào trong tai Lương Sam Bách lại khiến hắn không khỏi hết hồn, “Ngươi, thế nhưng thích nhà ta Ánh Đài?”

Lương Sam Bách lung lay một chút, may mà một tay còn chống đỡ cái bàn, mới không có bởi vì kinh hách vừa đến mà khiến mình biểu hiện quá mức thất thố.

“Chúc phu nhân, ngươi... Ngươi...”

“Thích phải không?” Chúc phu nhân coi như có chút tàn khốc lại có chút bất đắc dĩ mà cười nhạt, “Ta cũng thích hài tử kia, không chỉ có ta, ở đây mỗi người, thậm chí là Mã công tử, cũng đối hắn rất là thích.”

Lương Sam Bách lặng lẽ, nhất thời mơ hồ không khỏi nhớ lại giấc mộng hoang đường không gì sánh được kia, trước mắt giống như thấy lại thời điểm Mã Văn Tài chiếm hữu Chúc Ánh Đài. Cái loại này tự đắc, dáng tươi cười thỏa mãn, nhượng hắn trong ngực chớp mắt dâng lên một cổ ác ý, lại trong bất tri bất giác đem song quyền nắm chặt.

Muốn giết hần! Giết Mã Văn Tài!

Lương Sam Bách cả kinh, hung hăng hít vào mấy hơi, mới miễn cưỡng bình phục xuống suy nghĩ trong lòng trong lúc đó đầy rẫy ý giết chóc. Mình tới cùng là làm sao vậy? Vì sao lại trở nên dễ giận như vậy?

“Lương công tử.” Chúc phu nhân vừa bưng lên chén trà một bên, thưởng thức nắp trà, tựa hồ tại suy nghĩ như thế nào mở miệng mới thích hợp, “Cái gọi là ‘Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài’, Vân Tụ vốn không nên đối Lương công tử nói những thứ này, thế nhưng... A, kỳ thực ta cũng không sợ người chê cười, theo nhãn lực Lương công tử hần đã sớm nhìn ra, Vân Tụ kỳ thực cũng không phải là mẹ đẻ của Ánh Đài.”

Lương Sam Bách không rõ vì sao Chúc phu nhân lại đột nhiên đem trọng tâm câu chuyện đi đường vòng, nhưng vẫn như cũ gặt đầu.

Không sai, Chúc phu nhân Vân Tụ xem ra tương đối tuổi trẻ, trong khí chất vừa có loại thiếu nữ dưỡng thành độc hữu chính là ngây thơ, căn bản không giống như là Chúc Ánh Đài cái loại này diễm lệ lạnh như băng, như vậy giải thích, bất quá cũng hợp lý. Chỉ là cứ như vậy, lại bất tri bất giác cùng tình cảnh trong mộng rốt cuộc đề lên nhau

Lương Sam Bách nhíu mày, cúi đầu xem lá trà nghèo túng bị đổ ra nằm trên mặt bàn, không còn trước đây tươi mới quý giá hình dạng, rất có mùi vị tiêu điều.

“Kỳ thực Vân Tụ lúc trước gả nhập Chúc gia thời điểm, bất quá vừa mới hai mươi, cùng Ánh Đài gần kém một vòng.” Chúc phu nhân nói mắt nhìn viễn phương, coi như chìm đắm ở trong hồi tưởng, “Người biết, mọi người nói làm mẹ kế khó, khi đó ta tuổi còn trẻ, thời điểm mới vào phủ, không biết có bao nhiêu lo sợ bất an. Chúc gia gia nghiệp lớn, ta vừa sợ phò dong không thể trông coi, lại sợ hài tử kia không chịu tiếp thu ta... Thế nhưng, sau khi thấy dáng dấp hài tử kia, ta thực không thể nói rõ được có bao nhiêu vui mừng! Ánh Đài lớn lên xinh xắn như vậy, đối ta cũng rất hòa khí, quả thực có loại cảm giác nhượng người nhìn không được nghĩ muốn thân cận hần, mà mỗi người xung quanh cũng xác thực đều đối hần thân cận có thêm, không có bất luận một cái ngoại lệ nào. Nhưng mà, theo thời gian dần dần kéo dài, ta thông thả cảm thấy có một chút không đúng” Chúc phu nhân nói đến đây, ngừng một chút, trên mặt lại có một chút kinh khủng thần sắc trời lên.

“Lương công tử, người biết, nhân vô thập toàn, người cũng không có ai là toàn vẹn. Vô luận là người hảo như thế nào, cũng không có khả năng đòi được mọi người yêu thích, cho dù một người được người khác thích thế nào, người thích hần cũng không có khả năng bởi vậy mà không thể phân biệt được, đối trắng thay đen. Nhưng mà, Ánh Đài lại có loại này bản lĩnh, chỉ cần hần nguyện ý, hần có thể làm cho tất cả những người nhận thức hần, đều giống như đối hần khẳng khái một mực, thậm chí không tiếc vì hần làm ra chuyện điên rồ!!

Lương Sam Bách bị một câu nói cuối cùng kia như búa tạ đánh trúng ngực, nhất thời tắc nghẽn khó thở, hô hấp cũng trở nên ồ ồ đứng lên.

Chúc phu nhân cười nhạt: “Lương công tử, người cũng cảm giác được phải không? Kỳ thực, không chỉ là người một người bị hần đầu độc mà thôi. Mã công tử cũng đồng dạng bị hần đầu độc, mà ta gả nhập chúc

phủ, kết quả cư nhiên cũng bởi vì hần!”

Chúc phu nhân oán hận, hàm răng cắn môi dưới, thần sắc nhất thời phảng phất như Tu La: “Tại lúc ban đầu ta gả nhập Chúc phủ, ta chưa đối Ánh Đài sản sinh hoài nghi, chỉ cảm thấy hần ông cụ non, đối người vừa hiền lành có thêm, là cái hài tử nhượng người bớt lo. Nhưng mà, không biết vì sao, ta mơ hồ cảm thấy Chúc phủ loại này bình yên bầu không khí không hề khiến người an tâm. Ánh Đài yêu đọc sách cổ, bình thường đều chôn trong thư khố nguyên ngày không đi ra, có lúc ta đi gọi hần ăn, hần luôn luôn qua loa cầm thư tịch trong tay nhét vào trong người. Vốn đối này ta cũng cũng lơ đãng, thẳng đến có ngày ngẫu nhiên thấy nơi hần xem sách, bên trong rốt cuộc có một chút tà thuật yểm pháp nội dung lưu lại, từng cọc từng cọc đều nhượng người nhìn thấy mà giật mình. Ta trái lo phải nghĩ, tổng cảm thấy việc này không thích hợp, liền tìm một cơ hội cùng lão gia nói việc này, ai nghĩ đến hần cư nhiên bảo ta không nên đối này xen vào nhiều hơn, còn cảnh cáo ta không được đối Ánh Đài vô lễ....”

Chúc phu nhân nói đến đây, bên môi trời lên một cái oán độc tươi cười: “Ta sớm đã phát hiện không đúng. Lão gia từng nói tại hội ngắm hoa đối ta nhất kiến chung tình vậy nên mới tùy tiện qua mấy ngày liền đến nhà gõ cửa cầu hôn, kỳ thực, hần thú ta chỉ là vì Ánh Đài!”

Ta từ sau khi gả nhập Chúc gia thân thể luôn luôn có chút không thích hợp, qua lâu ngày cũng không có thai, tuy rằng cũng tìm không ít y sư, tất cả đều nói tìm không ra nguyên nhân. Sau lại có người quen giới thiệu ta một cái thầy bói đối ta nói là có thể giải tâm tật của ta. Ai biết tiên sinh sau khi đến xem ta lại quá sợ hãi, nguyên lai ta cùng Ánh Đài tuổi tác kém một vòng cũng không phải là trùng hợp, mà là tận lực an bài!

Thầy bói kia thuyết, Ánh Đài mệnh số hung hiểm, tự mình vốn là người không cát lợi, hôm nay nhìn hình dạng hần, sợ rằng đã vào yêu cảnh, nhưng bát tự của ta vừa vặn có thể đem hần hung hiểm hóa thành cát lợi, vậy nên trái lại đối Chúc gia có lợi, nhưng cứ thế mãi xuống phía dưới, ta sợ rằng ăn bữa hôm lo bữa mai...”

Chúc phu nhân nói, rồi lại đột ngột vòng vo chuyển đi trọng tâm câu chuyện, vẫn: “Lương công tử, người cũng biết. Chúng ta Chúc đã từng có qua sinh ý đại bồi, hầu như táng gia bại sản chuyện cũ?”

Lương Sam Bách gật đầu, lại bỗng nhiên nghĩ đến, hần biết là đến từ trong mộng, nhất thời cảm thấy bán mộng bán tỉnh đứng lên.

Chúc phu nhân cười nói: “Đúng rồi, hần ngay cả cái này đều đối với người nói, đủ thấy hần đối với người xác thực bất đồng. Lương công tử, kỳ thực lần đó nguy cơ là bởi vì Chúc gia nguyên phối phu nhân mất, không người có thể áp chế Ánh Đài mà khiến chuyện thành như vậy. Hần nguyên lai không chỉ là khác ta mà thôi, ngay cả chính hần mẹ đẻ rốt cuộc cũng khác đi. Bất quá, nguy cơ lần đó cuối cùng bởi vì Mã gia xuất thủ viện trợ mà có thể vượt qua, này cũng là nguyên nhân Ánh Đài cùng Mã gia tiểu thư đính hôn, ở rể Mã gia.”

“Ta đương nhiên biết lão gia không muốn Ánh Đài ly khai cái nhà này, nhưng dù sao Mã gia cùng chúng ta có ân, hưởng chi cùng Mã gia đám hỏi cũng đối Chúc gia có điều tốt nhất định, vậy nên ta lòng ta thực sự tràn đầy vui mừng mà ngóng trông hôn kỳ đến. Nhưng mà, theo hôn kỳ càng gần, ta lại càng bất an, Ánh Đài hần thể nào lại bình tĩnh như vậy? Hần thực sự nguyện ý liền như thế ly khai cái nhà này sao? Tất cả thẳng đến đám hạ nhân trong phủ không hiểu sao hoặc bệnh hoặc chết hoặc rời đi, thẳng đến ngay cả

thương yêu hẳn nhất lão phu nhân đều hại chết mới chịu sáng tỏ...”

Chúc phu nhân ngón tay dịu dàng chỉ hướng quan tài nằm ngoài mưa liên tục được cọ rửa: “Lương công tử, Ánh Đài hẳn đang đùa lộng chúng ta, cùng mèo bắt chuột giống nhau... Nay Chúc phủ giống như là một tòa lao tù, chúng ta đều mơ hồ ở trong đó, không biết khi nào sẽ nghênh đón tử vong!”

23. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 22

Không biết có phải hay không vì phụ trợ bầu không khí, gian ngoài vừa đúng phách đi qua tia sét màu tím, sau đó âm âm âm tiếng sấm, chấn đến cánh cửa “Lạch cạch” Vang lên. Điện quang xuống, Chúc phu nhân sắc mặt tái nhợt, trong hai mắt tràn đầy kinh khủng, thật là thảm người.

Lương Sam Bách nhìn nhìn ngoài cửa kia cỗ quan tài, nhìn nhìn lại Chúc phu nhân, nhú nhú mảy, rất bất đắc dĩ phát hiện đầu óc mình càng ngày càng có chút không đủ dùng. Chúc phu nhân lời nói giống như mực đen bị hóa giải trên tờ giấy trắng, tùy ý mà bay ra mặt giấy, tại trong đầu hẳn giống như con muỗi đang bay giống nhau chỉ có đập cánh. Mỗi một chữ hẳn đều nhận thức được, mỗi một chữ hẳn đều hiểu biết, ngay từ đầu cũng có thể nghe rõ ràng minh bạch, thế nhưng vì sao đương chúng nó chính thức tạo thành đội ngũ, nhảy lên long trọng vũ đạo thời điểm, Lương Sam Bách liền đột nhiên không hiểu?

Lương Sam Bách suy nghĩ, lại càng nghĩ càng hồ đồ.

Đích xác, khẳng định, bởi vì lời nói của Chúc phu nhân làm cho mọi sự tình phát sinh đến giờ đều chỉ về hướng nào đó, tự mình hoang mang cũng rất nghiêm trọng. Cái kia hoang mang mượn này chính thức gạt hái cũng làm mình trở nên phức tạp, nhưng hẳn vô luận như thế nào cũng quản không rõ manh mối. Lương Sam Bách lắc đầu, dự định trước đem cái kia hoang mang phóng tới một bên, giải quyết một cái vấn đề khác. Vì vậy, hẳn theo sát mà áp dụng con đường ngắn nhất mà mình luôn luôn sử dụng, triệt để cắt đứt đường lui, thẳng đảo phủ Hoàng Long vấn: “Chúc phu nhân, ta có thể hỏi một chút sao?”

Chúc phu nhân tự mình thu hồi cánh tay run rẩy, đoan chính ngời thẳng, rất khách khí nói: “Lương công tử mời nói.”

“Chúc phu nhân lời người nói, ta đều nghe... Nghe được” Lương Sam Bách rất chú ý mà dùng cái chữ “Được” này mà không phải “Hiểu”, “Ta đã nghĩ thỉnh giáo một chút, Chúc phu nhân, người nói cho ta biết những thứ này, tới cùng là muốn nói với ta cái gì ni?”

“Nói cái gì? Chính là...”

“Cũng chính là Ánh Đài tự mình là yêu ma quỷ quái, thích nam nhân, những thứ này nói cho ta biết, Chúc phu nhân người hi vọng ta làm cái gì và ý tứ của người là sao?” (*Hỏi rất hay *vỗ tay*, không biết là anh quá *u hay là quá thông suốt nữa*)

Chúc phu nhân sắc mặt nhanh chóng thay đổi một chút, thần sắc chớp mắt sắc bén đứng lên.

“Lương công tử, Vân Tụ không phải là nói dối cũng không phải tận lực tại sau lưng hài tử kia lộng thị phi...”

Lương Sam Bách gật đầu: “Những thứ này ta tạm thời không phán đoán cũng có thể phán đoán không dứt, thế nhưng Chúc phu nhân tổng có thể hay không nói cho ta biết, người tới cùng muốn ta làm cái gì mới đối ta nói những lời này!..”

“Lương công tử, người...” Trên mặt Chúc phu nhân, nhất thời có hồ nghi thần sắc lộ ra, lại nhanh chóng đè ép xuống dưới, “Vân tụ không rõ.”

“Người không rõ là ta a.” Lương Sam Bách thở dài, “Dựa theo tình huống của ta tới thuyết, đối người ta nói dối, ý tứ chính là muốn ăn; nói không hài lòng, ý tứ chính là muốn tìm người uống rượu nói chuyện phiếm; nếu như nói lạnh, chính là hối hận không mặc nhiều quần áo các loại. Mỗi chuyện nói đi ra, nguyên nhân luôn luôn là tự mình gây ra, cũng có kết quả tự mình hi vọng đạt được, như vậy Chúc phu nhân người nói cho ta biết việc này là muốn ta làm cái gì ni? Là..... Hi vọng ta ly khai Ánh Đài sao?”

Lương Sam Bách thăm dò hỏi, sau đó lắc đầu.

Không cần xem a, rõ ràng ngay từ lúc đầu Chúc Ánh Đài luôn luôn tại nói muốn đưa hần ly khai “Chúc phủ”, tương phản, người ngăn cản lại là bên Chúc phu nhân này.

“Vân Tụ... Vân Tụ ý tứ...” Chúc phu nhân tựa hồ chưa bao giờ đựng qua người như Lương Sam Bách loại này thẳng tắp tư duy, trong khoảng thời gian ngắn cư nhiên luống cuống tay chân, không biết nên như thế nào trả lời.

“Tiện nội ý tứ là...” Trầm thấp thanh âm truyền tới. Lương Sam Bách cùng Chúc phu nhân đồng thời quay đầu, nhìn thấy Chúc lão gia đẩy cửa tiến đến. Hần đi tới trong khoảng không gian, ngừng lại, nhìn về phía Lương Sam Bách: “Ý tứ của chúng ta, hi vọng Lương công tử người có thể lưu lại.”

※※z※※y※※z※※z※※

“Lưu lại? Đợi Chúc Ánh Đài thành thân xong rồi mới ly khai nơi này.....” Lương Sam Bách một mình hành tẩu tại màn mưa, trong đầu còn quanh quẩn những lời Chúc lão gia vừa mới nói qua.

“Ánh Đài đối với người mang ý nghĩa gì, chúng ta không hảo nói, nhưng nhìn ra được hần xác thực rất coi trọng người. Có lẽ người hội cảm thấy cái nhìn của chúng ta đều là lời nói vô căn cứ, nhưng hạ nhân trong phủ liên tiếp chết đi hoặc là ly khai lại là sự thực, bên ngoài kia cổ quan tài cũng không phải bày ra để đùa. Còn có một chút, Vân Tụ tựa hồ đã quên nói cho người, cái này ‘Chúc phủ’ Cũng không phải chỉ là một tòa lao tù vô hình mà thôi.”

“Người ý tứ là...” Lương Sam Bách đột nhiên có sở giác.

“Không sai, tòa phủ đệ này, hôm nay đã là một tòa phủ đệ không người có thể đi ra.” Chúc lão gia giống như có chút suy nghĩ nói, “Trừ phi Ánh Đài nguyện ý, nếu không không ai có thể theo tòa phủ đệ này đi ra ngoài.”

“Hắn mặc dù có năng lực làm được chuyện như vậy, nhưng không cách nào trái với hôn sự đã định xuống, vậy nên, chỉ có hôn sự với Mã gia là hắn vô pháp chống cự. Lương công tử, hôm nay Chúc mỗ hướng người cúi đầu, chỉ có lúc này đây, thỉnh cầu người, lưu lại, đợi cho ngày Ánh Đài ly khai Chúc gia, chỉ cần hai ngày hai đêm, sau khi túc trực bên linh cữu kết thúc, Ánh Đài sẽ ly khai. Có người tại nói, hắn nhất định sẽ không hướng chúng ta hạ thủ, Chúc gia từ trên xuống dưới còn lại này mười người tính mệnh, lúc này tất cả đều ở trong tay người!”

“Chỉ còn hai ngày hai đêm.” Lương Sam Bách cảm thấy trong tâm một trận phiền chán, lửa giận vô danh cháy khắp toàn thân, lại không chỗ có thể phát tiết.

Cái kia hoang mang lại tới trong hắn.

Vì sao Chúc Ánh Đài phải ở rể Mã gia?

Vì sao mình lại như vậy cường liệt muốn chiếm hữu Chúc Ánh Đài?

Vì sao mình lại trở nên dễ nổi giận như vậy?

Xét đến cùng, vì sao, bởi vì Chúc Ánh Đài, tự mình liền biến thành như vậy?!

Rõ ràng một ngày một đêm trước căn bản là hai người không nhận ra nhau, như thế nào trong lúc đó lại đột nhiên cường liệt mà muốn cùng hắn cùng một chỗ.

Loại này cảm tình tính cái gì?!

Mình như vậy thực sự bình thường sao?!

Nơi nào, nhất định có chỗ địa phương nào đó ngạnh lại, bằng không mình sẽ không cảm thấy không được tự nhiên như vậy, tựa như trong giày chơi bóng có cát, giống như có gai đâm vào trong đầu ngón tay, vô ý thức mà đi bài xích đi hoài nghi đi chống cự!

Lương Sam Bách phiền chán mà giẫm lên đạp lên vũng nước, nghĩ đến đầu đều đau, lại nghĩ không ra nguyên cố.

“Nếu có cá nhân có thể nói cho ta biết vì sao...”

Ở địa phương không xa, giống như truyền đến một trận cổ quái tiếng ca như có như không. Lương Sam Bách bất tri bất giác theo thanh âm tìm tới, lại đi tới một cái đình viện cũ nát cùng Chúc phủ không hợp nhau. Trong đình viện có gian nhà thoát nhìn tới như mực nằm chìm trong khoảng không, A Hỉ bà ngồi ở bên cạnh một đồng lửa trại, một mặt hừ hừ ca khúc, một mặt dùng nhánh cây nướng cái gì đó. Theo chỗ lửa trại truyền đến một trận hương vị kỳ dị, tựa hồ là vị thịt, rồi lại có loại kỳ quái hương khí.

“Tìm A Hỉ bà tâm sự thì như thế nào?” Lương Sam Bách trong đầu toát ra nghi vấn như vậy, giây tiếp theo, da gà lại toàn bộ nổi đứng lên, “Vẫn là quên đi.”

Mới vừa dự định ly khai, vật gì đó phía sau A Hỉ bà lại hấp dẫn ánh mắt Lương Sam Bách.

Trong không gian trong phòng kia, hình như có vật gì!

Lương Sam Bách biết mình kỳ thực căn bản thấy không rõ trong phòng kia có cái gì, bởi vì khoảng cách quá xa, mà ánh sáng lại mờ tối, thế nhưng tại nơi nào đó trong đáy lòng hắn vừa xác thực có thanh âm tại thật thật giả giả nhắc nhở hắn.

Tới cùng, nơi đó có cái gì? Nếu không đi vào xem một chút ni?

Đang do dự, A Hỉ bà không sai cũng đứng dậy, hát ca khúc đi ra. Lương Sam Bách cấp tốc quay đầu nhìn một chút, tìm được một chỗ địa phương có thể trốn, ba bước cũng chỉ hai bước lách mình đi vào. Vừa tại trong lùm cây ướt sũng ngồi xổm xuống, A Hỉ bà đã xuất hiện, nàng một tay cầm đao nhọn sắc bén, trước mắt Lương Sam Bách vui tươi hơn hử đi qua, nếp nhăn xếp thành tầng trên khuôn mặt, vô luận xem mấy lần vẫn khiến người cảm thấy có điểm khủng bố.

Nhìn A Hỉ bà như vậy, Lương Sam Bách càng vững tin quyết định không tìm nàng nói chuyện là cực kỳ chính xác, nhưng lại nhện không được cảm thấy hiếu kỳ, cái này thần bí lão bà bà, đến tốt cùng là cái gì thân phận mới có thể khiến Chúc Ánh Đài đem nàng tôn xưng là “Tiền bối”?

Mãi cho đến khi A Hỉ bà đi ra rất xa, Lương Sam Bách mới dám chậm rãi theo trong lùm cây đứng lên. Hướng về phương hướng nàng tiêu thất nhìn xung quanh một hồi, Lương Sam Bách mới cất bước hướng kia trong phòng đi đến.

Không xác định thì vô pháp hết hy vọng, nhất định phải đi nhìn một cái!

Lương Sam Bách cất bước tiến nhập tòa kia cũ nát đình viện.

A Hỉ bà đốt lên lửa trại, ở trong phòng thấp lên ánh sáng rất có chừng mực, nhưng bất minh hiện ra, ngược lại mang theo một loại lý lẽ không thể hiểu. Một vài mảnh gỗ đập thành cái bếp giản dị, bên trên quen thuộc thả một khối thịt đã được nướng chín sáu bảy phần.

Lương Sam Bách nhìn quanh bốn phía, này khoảng không gian cư nhiên không bằng bề ngoài thoát nhìn

lớn, vừa nhỏ lại vừa chật hẹp. Ở địa phương cạnh tường, có một tảng lớn mảng đen, Lương Sam Bách đi qua, lấy tay sờ sờ, mới xác định được đó là tấm ván giường nát vụn, xem ra, đây là địa phương A Hỉ bà bình thường trụ lại.

Ngoại trừ có điểm bẩn và cũ nát một chút, trong gian nhà này tựa hồ cũng không có bất luận cái gì cổ quái, thế nhưng, vì sao mình vẫn cảm thấy ở đây tựa hồ có giấu cái gì bí mật?

Lương Sam Bách đi đến trước đám lửa trại kia. Thịt trên lửa trại liên tục duy trì tản ra cái loại hương khí kỳ lạ này. Không biết đây là thịt của động vật gì, thịt bò, thịt dê, hay là món ăn thôn quê?

Lương Sam Bách nhìn tảng thịt kia ngây người, đột nhiên cảm thấy ác tâm kéo lên. Con mắt thích ứng hắc ám chậm rãi nhìn thấy trên mặt đất xung quanh có chút vết máu loang lổ, cùng một chút lông cùng loại dã thú, tiếp qua, lại là một cái khớp xương rõ ràng...

“Dem thịt của ta... Trả lại cho ta...”

Nhất thời, thanh âm tại bên tai vang lên. Lương Sam Bách sợ đến nhảy lên.

Vì sao, sao lại nghĩ đến cái kia mộng, nghĩ đến cái kia biến thành dã thú Ngân Tâm chảy đầy huyết, lộ ra cánh tay bạch cốt, uy hiếp mình?!

Lương Sam Bách cường chế cảm nhận khó chịu, giống như làm cái gì đuối lý sự giống nhau, nhanh chóng nhìn bốn phía một chút, sau đó, cẩn thận mà rời khỏi gian nhà, hướng ra phía ngoài chạy đi.

24. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 23

Một đường lao đảo mà chạy về, vết thương trên chân ảnh hưởng đến tốc độ, vết thương trên tay cũng truyền đến đau lớn lệnh người co rúm, con đường không nhận biết, thế nhưng tựa như có người ở phía trước chỉ dẫn, bất khả tư nghị (*không thể tin được*) mà thuận lợi đến cái kia duy nhất có thể tránh gió, trong cả tòa “Chúc phủ” nơi duy nhất có chỗ đứng tránh. Lương Sam Bách đẩy cửa ra, một cái chớp mắt hương hoa mai kéo tới, cả người đột nhiên đều trầm tĩnh lại, nổi lòng bình tĩnh.

Hắn cũng không biết mình tại lảng tránh cái gì, lại sợ cái gì, nhưng này tối như mực gian phòng, tựa hồ là địa phương duy nhất trong toàn bộ “Chúc phủ” làm hắn kinh hồn bạt vía! Là bởi vì miếng thịt trên đồng lửa trại, hay là bởi vì A Hỉ bà hỉ nộ vô thường cá tính, hay là chuỗi này sắc bén dao sắc? Có lẽ, hắn chỉ là thuần túy sợ hãi cái loại này tối đen?

Trong phòng cùng hắn trước khi rời đi không có quá lớn khác nhau. Đồng hồ ở góc tường vẫn như cũ lặng im ghi lại thời gian lưu chuyển, thời gian đã là chạng vạng mười bảy giờ ba mươi ba phút, đổi thành tự nhiên thời gian chính là mười chín giờ hơn. Lương Sam Bách sờ sờ bụng, nguyên ngày hôm nay ăn uống chỉ dừng lại ở một chút điểm tâm không kịp nhận thức, từ đó về sau sự tình nổi gót tới, lộn đến bây giờ, nếu

như không có nhìn đồng hồ, căn bản còn không – có cảm giác đói qua.

Mở đèn trên mặt bàn lên, ở trên còn đặt vật gì đó. Lương Sam Bách lấy qua xem, phát hiện đó là hai ổ bánh mì nóng, nhìn đến bên cạnh, trước để tại một góc Huyền huyền chỉ đã không thấy, thoát nhìn là Chúc Ánh Đài đã trở về.

Chúc Ánh Đài a...

Lương Sam Bách nhất thời có chút ngây dại ra. Chúc phu nhân nói những lời này, hẳn điều không phải hoàn toàn không tin. Nhưng muốn nói hẳn tin tưởng Chúc Ánh Đài tự mình cùng yêu ma quỷ quái hại người giống nhau thì không khỏi quá mức, Lương Sam Bách nghĩ, Chúc Ánh Đài người như vậy, thấy thế nào cũng không thể là một người bình thường, nơi nào có một người bình thường lớn lên tốt xem như vậy? Thế nhưng việc Chúc phu nhân cùng Chúc lão gia nhờ làm hộ lại nhượng hẳn cảm thấy nôn nóng không hiểu được. Mà này nôn nóng còn có thể phức tạp cùng khổng lồ như vậy, hẳn hình như có điểm nhận không rõ cái loại nôn nóng này là đơn thuần hay là có cái gì phức tạp nguồn gốc.

Nếu như một chút lại một chút phân tích, Lương Sam Bách cảm thấy tự mình vừa có chút sợ hãi ở lại “Chúc phủ”, nhưng vừa không tưởng lý khai nơi đây, vừa phản cảm Chúc Ánh Đài ở rể Mã gia, vừa không thể nói rõ được mình vì sao phải phản đối, có cái gì lập trường phản đối, mà tự mình đối Chúc Ánh Đài cái loại này khát vọng, vừa sản sinh ra lại không hiểu sao quá mức cường đại...

“Ta tới cùng là làm sao vậy?” Lương Sam Bách sàu mi khổ kiểm mà nghĩ, “Lẽ nào sống lớn như vậy, mới biết được tự mình là nhược trí sao?” (*Thật sự rất muốn, rất muốn đập anh một cái cho anh nhược trí luôn.*)

Nghi hoặc cũng không phải dựa vào nghĩ là có thể giải quyết, Lương Sam Bách nằm ở trên giường nghĩ đến mơ mơ màng màng rồi ngủ luôn, lại vẫn như cũ không có rõ ràng bất luận manh mối nào.

Trong bóng tối, tiếng mưa rơi tí tách lọt vào tai, có vẻ càng rõ ràng. Lương Sam Bách trở mình, trong tai lại nghe được cánh cửa phát sinh “Chi dát” Một tiếng, một cổ ẩm ướt khí tức liền nhào vào chóp mũi.

Đã trễ thế này, còn có ai tới trong phòng mình?

Lương Sam Bách thần kinh toàn thân căng thẳng, vận sức chờ phát động. Mặc kệ có bao nhiêu nỗi băn khoăn chờ đợi giải quyết, mặc kệ tâm tình cỡ nào phức tạp, bảo trụ mạng nhỏ là đệ nhất điều kiện được đặt trước tiên.

Tiếng bước chân rất nhỏ truyền tới, nương theo tới chính là một cổ hương khí thắm người nhượng Lương Sam Bách như vậy quen thuộc.

“Chúc Ánh Đài?” Lương Sam Bách vừa định đứng dậy bắt chuyện với đối phương, lại lại đột nhiên sửa lại chủ ý.

Là Chúc Ánh Đài sao?

Kia hương khí tuyệt không thể sai, thể nhưng chưa từng có một lần, dù là thời điểm Chúc Ánh Đài đã từng trong lòng hắn, lại tản mát ra mùi thơm ngào ngạt mà dày đặc hương vị như vậy. Kia hương vị quả thực như bị áp súc qua vài lần vị, dễ ngửi thì dễ ngửi, nhưng lại nhượng người cảm thấy khủng bố, giống như hoa tươi trước khi điều linh liệu mạng nổ rộ ra cuối cùng một khoảnh khắc, tất cả sinh mệnh lực đều bị phóng xuất ra ngoài.

Lương Sam Bách nhất thời không biết nên như thế nào hảo, trong khoảng khắc do dự, đối phương cũng đã đến trước giường. Lương Sam Bách hí mắt, thấy trước mặt quả nhiên là cái kia quen thuộc thân ảnh, nhưng lại không biết vì sao không hề tự nguyện đứng dậy.

Đối phương vươn tay, thời điểm ngón tay băng lãnh chạm được cái trán Lương Sam Bách, Lương Sam Bách co rúm lại một chút, hầu như vô ý thức mà tránh thoát.

Kia không phải nhiệt độ nhân loại nên có! Lương Sam Bách lý trí nói cho hắn như thế, không tay ai lại như vậy băng lãnh!

Chúc Ánh Đài dùng ngón tay tinh tế hữu lực nhẹ nhàng mà tỉ mỉ tại trên mặt Lương Sam Bách dao động, no đủ cái trán, đóng lại con mắt, cao cao mũi, cuối cùng vô hạn không muốn xa rời mà dừng lại trên cánh môi hắn. Ngón tay giống như hồ điệp giống nhau, nhẹ nhàng mà chần chờ, mềm mại mà dẩy vũ, an ủi đụng chạm, lưu luyến...

“Sam bách...” Chúc Ánh Đài nhẹ nhàng mà thốt ra, cảm xúc trong thanh âm toàn bộ đã không có cường thể cùng băng lãnh khuynh hướng, ngược lại mang theo một loại nói không rõ bất minh ái muội cùng tươi đẹp, giống như dưới ánh trăng nổ rộ dạ lai hương, vô thanh vô tức công thành đoạt đất, không đánh mà thắng lại thi hoành khắp nơi.

Lương Sam Bách đảo hấp một hơi lãnh khí, chỉ cảm thấy cả người run rẩy.

“Sam bách...” Chúc Ánh Đài vừa gọi, giống như tiến thân tới, Lương Sam Bách nỗ lực đem đầu chôn hướng gối đầu, kia băng lãnh hương khí lại một mạch truyền tới, thẳng tắp mà hướng trong lồng ngực hắn, nhẹ nhàng chạm chạm lại không cho người cự tuyệt mà mở ra.

“Chúc Ánh Đài... Đây là Chúc Ánh Đài?” Lương Sam Bách chỉ cảm thấy toàn thân, vô nhất không có cảnh báo tại râm rĩ kêu. Đi theo từng khí quan đến từng tế bào, đầy rẫy cảm thấy nguy cơ không ý thức, nhưng hắn căn bản lại vô pháp nhúc nhích.

Tới cùng là vô pháp nhúc nhích? Vẫn là không muốn nhúc nhích?

Còn chưa chờ Lương Sam Bách hiểu rõ vấn đề này, trên môi lại cảm thấy một cỗ lạnh lẽo xúc cảm. Mùi thơm ngào ngạt hương khí cùng mềm mại khuynh hướng cảm xúc cùng lúc áp bách qua đây, nhắc nhở Lương Sam Bách xảy ra cái gì, một cái, hôn!

Băng lãnh bờ môi bắt đầu bao phủ, nhẹ nhàng, lại mang theo trạng thái không cho cứu vãn, trần trọc mà hút, ngậm chặt, buông ra, lại ngậm chặt, dường như đang đùa giỡn giống nhau, vươn lưỡi, dùng hơi mát đầu lưỡi như gần như xa mà vẽ lên bề ngoài tuyến môi Lương Sam Bách, đi theo này... vừa đến kia... vừa đảo lại, tái nhẹ nhàng mà gặm vào...

Lương Sam Bách chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn độn, toàn bộ người đều bị vớt lên chín tầng mây, vô luận lý trí có bao nhiêu cường liệt tại nhắc nhở hần sắp gặp chuyện không may, nhưng không cách nào tỉnh dậy được.

“Sam Bách, Sam Bách, người vì sao không tới tìm ta, người biết ta chờ người bao lâu...” Kia kêu một tiếng lại một tiếng, trong ngôn từ, đầy ẩn tình nghĩa, từ ngữ linh hoạt, hết sức khiêu khích.

Lương Sam Bách trong tâm chia ra lo sợ không yên, ba phân hoang mang, còn lại bảy phân, là tình dục tràn ngập....

Thân thể sắp gãy khỏi lý trí ràng buộc, quy điều, thành kiến, ánh mắt thế tục, tất cả bắt quá chỉ là của thế giới, cùng mình có gì tương quan!

Lương Sam Bách giơ tay lên, vết thương trên tay bị cơ thể dính dáng, truyền lại vài phần đau đớn, bắt quá nhàn nhạt mà thôi. Thân thủ ôm hần, người kia chỉ cách hần mấy thốn, tức thì có thể chạm đến, bắt lấy hần, hung hăng mà ôm, chiếm hữu!

Sương mù thần trí, bỗng nhiên truyền đến tê tâm liệt phế “Đỉnh đương...” tiếng vang. Giống như chấn động tại bên tai giống nhau, rõ ràng là đồng hồ gõ chuông, một tiếng hai tiếng ba tiếng bốn tiếng năm tiếng sáu tiếng bảy tiếng tám tiếng.....

Mười hai tiếng!

Nồng nhiệt tình dục giống như bị đao nhọn đâm xuyên, mạnh mẽ mà chân thật đáng tin xé mở thật to lỗ hổng. Băng lãnh bờ môi cấp tốc rời xa, kinh khủng cùng cảm giác phần hận áp bách cấp tốc tràn ngập. Lương Sam Bách cảm thấy nhiệt độ không khí kịch liệt hạ xuống, so sánh với trước đó băng lãnh cuồng nhiệt, hiện giờ đã chân chân chính chính đưa ham muốn khắp người hần vào chỗ chết.

Hương khí cấp tốc thối lui, không đến bao lâu, cánh cửa nhẹ nhàng phát sinh một tiếng, gió mát thổi nhập, hương khí trừ khử vô tung. Lương Sam Bách lại nằm một trận, cuối cùng bình phục tâm tình, chậm rãi đứng dậy. Ngón tay chạm được mình cánh môi, chỉ cảm thấy giấc mộng bừng tỉnh, lại sờ cái trán, lại là.....mồ hôi lạnh.

Vừa mới vừa rồi cái kia tới cùng có phải hay không Chúc Ánh Đài, nếu là hần, mới vừa rồi cử chỉ, là vì sao?

Lương Sam Bách đứng lên, chuyện cho tới bây giờ, còn hơn suy đoán, không bằng trực tiếp đối mặt hỏi!

Cánh cửa khép hờ, chứng minh xác thực có người tiến đến qua. Lương Sam Bách đi ra ngoài, trong bóng đêm, các nơi trong Chúc phủ, ngọn đèn dầu cô tịch lóe ra, giống như núi hoang dã phần một mảnh ma trời, đông một chút, tây một chút. Không trung lại có quen thuộc hương khí truyền đến, Lương Sam Bách nhứ mây, hương hoa lan!

Đường mòn trước mắt bỗng nhiên trở nên phân minh, lối rẽ cũng không phải cái gì nan đề, theo này đi về phía trước, quẹo trái, đi qua hành lang, đến cùng, quẹo phải...

Lương Sam Bách nhìn trước mắt viết “Lan uyển” Bảng hiệu ngây người, không biết khi nào đã đi tới nơi này, cái vò chứa đựng đầy viên bạch sắc tại trong mưa ngạo ngễ, nặng nề đặt ở nhánh đầu, hầu như đem cảnh kia đều phải ngồi tháp. Hương khí tập người, đặc như ngọn lửa.

Này đến tốt cùng là mộng? Hay là hiện thực?

Là mộng biến thành hiện thực?

Hoặc là hiện thực, vốn chính là giấc mộng?

Lương Sam Bách cất bước đi qua, trong lòng run sợ, đẩy ra cánh cửa, đã thấy ngọn đèn dầu sáng qua đây. Đèn lồng treo ở cao cao, cánh cửa khắc hoa mở lớn, hai người bên trong, lại là Chúc Ánh Đài cùng Mã Văn Tài.

Nhẹ nhàng mà bước xuống giai duyên, Lương Sam Bách hướng bên kia đi qua, tiếng nói chuyện rõ ràng từng chữ truyền tới trong tai.

“Ta không có khả năng lý giải, ngươi vì sao lại xuất hiện.” Là Chúc Ánh Đài thanh âm, mang theo khuynh hướng lãnh đạm cảm xúc vẫn như mọi ngày cự nhân ở ngoài thiên lý, lại giống như nhiều thêm một tia hoang mang.

“Ta tới, tự nhiên là vì gặp ngươi.” Mã Văn Tài thanh âm, không chút nào do dự mà trả lời, ngữ điệu, khẩu khí khắp nơi đều lộ ra một loại cảm giác ưu việt mà sinh ra cường chế, “Ngươi cần phải biết, Mã Văn Tài cho tới bây giờ chỉ biết vì Chúc Ánh Đài làm một chút chuyện vốn không nên làm.”

“Ta chỉ sợ ngươi tìm sai đối tượng rồi.” Chúc Ánh Đài lạnh giọng, “Người ngươi muốn tìm, đều không phải ta, là hắn.”

Lương Sam Bách dừng lại, Chúc Ánh Đài trong miệng thuyết cái kia hắn, là ai?

Mã Văn Tài coi như sững sốt, sau đó lại cười nói: “Tính sai người là người, ta sẽ không lầm, theo ngay từ đầu, ta muốn tìm chính là ngươi!”

Chúc Ánh Đài lại lui về phía sau hai bước, giọng nói: “Mã Văn Tài, người hãy nghe cho kỹ, ta tìm người là muốn nói chuyện chính sự, cũng không hy vọng nảy sinh chi tiết gì. Người cần phải biết, ta không hề muốn cùng người chính diện tranh chấp... Buông tay!”

Tiến lên một bước tại thấy Mã Văn Tài vững vàng chiếm trụ Chúc Ánh Đài cổ tay, đưa hấn kéo đến trước người liền không tái chậm chạp.

“Buông hấn ra!” Không chút nào do dự mà hét lớn, nhảy vào. Tất cả đều như vậy tự nhiên, quen thuộc, đi qua, đẩy ra Mã Văn Tài, tiếp theo nắm lên cái ghế gỗ lim một bên, hung hăng mà đạp đi qua!

Dường như tập luyện qua một trăm lần.

Tức giận đề lên suy nghĩ trong lòng, Lương Sam Bách hoàn toàn không kể hậu quả là gì chỉ hướng về phía thân thể té trên mặt đất kia đập tới, một chút một chút một chút... Coi như tại trong mộng giống nhau!

Đã phân không rõ là mộng hoặc là hiện thực...

Có lẽ, có đúng hay không mộng hay không mộng đã không có gì quan hệ!

Chỉ là không có khả năng nhượng Chúc Ánh Đài, nhượng cái kia tự mình như vậy khát cầu, mong được bảo hộ, thật sâu yêu thương chịu bất luận cái gì thương tổn, cho dù vì thế, tự mình đem nỗ lực suốt đời ra trả giá!

Lương Sam Bách trên tay không có ngừng, ký ức trong đầu lại như xe lửa chệch đường ray tùy ý rong ruổi hướng năm tháng đi qua.....

Lương Sam Bách, hai mươi tuổi, chính trực thanh xuân lên men đẹp nhất hảo tiết. Mỗi tình đầu thâm mến lão sư âm nhạc mỹ lệ ở tiểu học, sau đó giao qua hai cái bạn gái.

Người bạn gái thứ nhất là tự truy mình, thời hạn: nửa năm. Hai người cùng nhau đến trường, tan học, tính tình mê mê mà trải qua học kỳ cuối, nửa cuộc đời không quen mà hướng đó cống hiến nộ hôn đầu tiên, vì kiểm tra tính biệt ly cao trung, lúc đó, có ai chưa từng nhiệt tình. Kia cùng với nói là ái tình, không bằng nói là mọi nhà uống rượu giống nhau luyện tập trò chơi “Yêu”.

Người thứ hai là bạn học cùng tiểu học từ trước đến nay cùng mình cùng lớp có thể xem như thanh mai trúc mã, là quản lý đội bóng rổ, thời hạn: hơn 1 năm. Vẫn như cũ là đối phương truy mình. Được người quan tâm, chiếu cố, nói từ nhỏ đã bắt đầu đối mình có ý nghĩ – yêu thương, Lương Sam Bách có thể xem là hài lòng, cảm thấy có loại tự hào chỉ nam nhân mới có, cũng hiểu được đoạn cảm tình kia thật sự rất tốt đẹp, thẳng đến phát hiện cái kia nữ hài quay lưng lại cùng cái khác nam sinh cùng một chỗ, lại không có cảm giác đau nhức, chỉ có điểm không cam lòng khi bị lừa dối. Đối phương lại nỉ non nói, hấn căn bản không hiểu được yêu, không có một người nam nhân nào có thể dễ dàng tha thứ cho nữ nhân đã phản bội mình.

Sau đó, trải dài đến hai năm nhàn rỗi ngồi không, cho tới bây giờ.

Lương Sam Bách ách nhiên thất tiểu.

Tự mình hoang mang đông tây cư nhiên lại là chuyện tình đơn giản như vậy, chính là “Yêu” mà thôi.

Đột nhiên yêu thương Chúc Ánh Đài, yêu thương một người nam nhân, điều này không phải chuyện tình nhượng hấn hoang mang nhất! Hấn hoang mang, là tự mình vì sao lại đột nhiên muốn sống muốn chết mà yêu thương Chúc Ánh Đài như vậy!

Bởi vì chưa từng chủ động yêu, vậy nên không biết “Yêu” vốn chính là một loại đông tây không có ăn khớp đáng nói, rất khó đi phân rõ vị trí khởi điểm cùng động cơ gây ra, mà càng làm cho mình luống cuống đầu traten tuyến, cảm thấy không cam lòng lại là Chúc phu nhân lời nói.

Chúc Ánh Đài, có năng lực mị hoặc người!

Những lời này mới là chân chính nhượng hấn cảm thấy không cam lòng! Bởi vì tự mình đi yêu, lại bởi người sử dụng thủ đoạn mị hoặc mà đi yêu, là hai chủng đông tây hoàn toàn bất đồng. Nhưng với hấn mà nói, cùng với nói không cam tâm mình lại như vậy điên cuồng thoát ly nhất quán trì độn đi yêu thương một người là bởi vì bị Chúc Ánh Đài cùng cái gì thủ đoạn, chẳng nói là lo lắng, sợ hãi, sợ hãi quả thật như vậy, bởi vì như vậy, như vậy đương có một ngày, thời điểm Chúc Ánh Đài không dùng thủ đoạn này nữa, tự mình có thể hay không sẽ bị hấn vứt bỏ!

Nguyên lai, chính là một chuyện đơn giản như vậy thôi!

Là sợ, mất đi Chúc Ánh Đài, mà thôi.

“Lương Sam Bách, người dừng tay cho ta!” Cổ tay bị người vững vàng nắm lấy, vừa chuyển đầu lại liền thấy người kia, trong đôi mắt hắc sắc băng lãnh mang theo cảm giận quang mang, lại ẩn dấu không được trong đó nồng đậm lo lắng, “Người có biết hay không mình đang làm cái gì!”

Lương Sam Bách lại nở nụ cười, vứt hài cốt cái ghế trong tay, một tay lấy người kia ôm đến trong lòng: “Ta đương nhiên biết. Người nhớ kỹ, ta đã nói phải bảo vệ người! Hiện tại, ta quyết định truy cầu người!”

Thân thể trong lòng mạnh mẽ run rẩy một chút.

Lương Sam Bách mỉm cười xem qua, dưới ngọn đèn dầu hé ra khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc. Ngũ quan quen thuộc xinh đẹp, thần tình xa lạ, khiếp sợ, hơi hơi hoang mang, còn mang theo điểm khác cảm giác, là xấu hổ sao?

Thể xác và tinh thần đều bị vui sướng lấp đầy, không có gì khả hoài nghi, cũng không hề ngập ngừng.

Lương Sam Bách hung hăng mà đem môi mình áp đến trên môi người kia, kể cả kia bởi vì kinh ngạc mà phát sinh một tiếng hấp khí cũng nhất tịnh nuốt hết vào trong tâm tình đang cuộn trào mãnh liệt.

Trần trọc mót vào, quấy rầy, dùng hết khí lực toàn thân đầu nhập vào cái kia hôn môi, ôn nhu, cẩn cẩn dục dục, khiêu mở hàm răng, cùng lưỡi người kia dây dưa, trước hết không dám quá mức tàn sát bờ môi, chỉ là nhẹ nhàng gây xích mích, cố ý như gần như xa quét qua hàng răng, chậm rãi, thế tiến công nhanh hơn, cảm thụ được đối phương bên kia bị động, cùng với đồng dạng ngốc, trúc trắc phản ứng.

Tim đập đại khái đã vượt lên trên tốc độ ánh sáng đi!, nếu như có thể như vậy dây dưa cả đời, thế nhưng không thể...

Lưu luyến mà kết thúc cái này hôn, Lương Sam Bách nặng nề mà đem đầu Chúc Ánh Đài áp hướng trong ngực mình: “Theo ta đi, chúng ta cùng nhau!”

Người trong lòng ngẩn đầu, từ trước đến nay trắng nõn làn da giờ lại bao phủ một tầng đỏ ửng hơi mỏng, giống như bầu trời ráng đỏ buổi chiều kia một mặt mỹ lệ, nhưng người nhìn không được muốn đụng vào, hôn lên.

Hít sâu, bình phục tâm tình, Lương Sam Bách chặt chẽ mà nắm lấy tay Chúc Ánh Đài.

“Không... Không cần đi...”

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân lộn xộn, có thanh âm người truyền tới.

“Xảy ra chuyện gì, thiếu gia, Mã thiếu gia!”

Là thanh âm nam nhân xa lạ chưa từng nghe qua, dựa theo khẩu khí tới phán đoán tựa hồ là gia đình Chúc phủ.

“Nếu không đi liền không kịp rồi!”

Chúc Ánh Đài nhíu mày: “Không đạo lý, lẽ nào bọn họ đồng ý đơn giản thả người...”

“Đi trước nói sau!” Lương Sam Bách kéo dậy bàn tay Chúc Ánh Đài bỏ chạy, “Đi theo cửa sau Lan uyển ra ngoài, cái đường đi Quan Nguyệt lâu kia!”

Không kịp tự hỏi vì sao mình lại đột nhiên đối Chúc phủ đường đi như vậy quen thuộc, hai chân đã nhanh chóng địa chấn đứng lên, ngay cả vết thương trước đó cũng không có chút cảm giác. Đường chạy trốn không nên vui vẻ, nhưng Lương Sam Bách lại cảm thấy tảng đá lớn trong lòng đã bị bỏ xuống, con đường phía trước không gì sánh được thẳng thắn vô tư, chỉ cần có thể cùng Chúc Ánh Đài cùng một chỗ, tất cả đều có thể giải quyết!

Đèn kịt con đường tại dưới chân kéo dài, mỗi lần chạy tới một chút, đằng trước liền có đèn hiện lên, nhẹ nhàng rơi xuống mưa bụi dưới ngọn đèn đường như liềm màn kim sắc dày đặc, một đường dẹt đi qua. Địa phương xa xôi phía sau, có tiếng bước chân cùng tiếng hô quát, một nữ nhân tại thét chói tai, khoảng chừng là Chúc phu nhân thanh âm, bọn gia đình phóng xuất cầu ra, trong không khí loạng choạng bất an phân tử, chỉ có tại hai người trên đường chạy trốn, thu hoạch lớn là vui sướng cùng thỏa mãn không bình thường...

“Sam Bách, dừng lại, chuyện này không thích hợp!” Chúc Ánh Đài kêu.

Lương Sam Bách lại nghe không được, chạy trốn, chạy trốn, trong đầu hẳn chỉ có một chuyện này. Trước mắt chính là Chúc phủ đại môn, chạy đi, sau này trời cao biển rộng, tự do bay lượn!

Nhảy lên cầu thang, không đợi vươn tay, đèn kịt đại môn tại trước mắt hai người ầm ầm mở ra. Lương Sam Bách mạnh mẽ nhắm mắt lại.

Đây là cái gì?

Mãnh liệt tia sáng bắn vào, nhượng hai người không tự giác nhắm lại hai mắt. Khô ráo mà nóng rực không khí tìm được đường ra, như ong vỡ tổ mà dũng mãnh tiến đến, ve phát ra âm thanh, điếu kêu, khí tức bùn đất cùng với không có tiếng người.....

Lương Sam Bách quay đầu lại, phía sau vẫn như cũ là ám trầm đêm tối cùng vô biên màn mưa, trước mắt lại là đồng cỏ tươi mát xanh lá cùng long lanh ngày hè phong cảnh.

“Tối cùng là... Chuyện gì xảy ra...”

Tự hỏi đến đây liền gián đoạn, phía sau gáy bất ngờ bị đánh, Lương Sam Bách mất đi ý thức, chìm vào bóng tối vô biên

25. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 24

Giống như một cước đạp vào hư không, từ chỗ cao mang theo gió thổi lạnh thấu xương chớp mắt ngã xuống, Lương Sam Bách đột nhiên cả kinh, mở to hai tròng mắt

Nơi này là... Nơi nào.....

Đạp vào mắt có thể nhìn đến là đỉnh màn cao cao, nhật quang lãnh lẽo sáng sớm theo bên ngoài chiếu vào, tại bên ngoài có một cái đồ án phức tạp vòng quanh, giống như một bức họa không ai để ý...

Là Chúc gia khách phòng.

Nguyên lai lại là mộng!

Lương Sam Bách thở phào một cái, muốn chuyển động đầu, từ sau gáy lại truyền đến một trận đau nhức, giống như từng bị vật nặng đánh qua.

Vươn bàn tay vuốt tới sau gáy, tay tại trong không trung chốc lát dừng lại.

“Chúc Ánh Đài!”

Ký ức tại điện quang hỏa thạch vỡ toang, trong nháy mắt đột nhiên hiện trở về, vốn khuôn mặt có chút tái nhợt huyết sắc toàn bộ kém đi xuống, Lương Sam Bách không để ý đau xót theo địa phương đang nằm nhảy dựng lên, ngay cả giấy vó cũng không đến mang vào, chân trần dẫm lên những hòn đá băng lãnh trên mặt đất.

Kia đều không phải mộng!

Giết chết Mã Văn Tài, hôn môi Chúc Ánh Đài, hai người cùng nhau chạy trốn, cảnh trí trước sau không đồng nhất, còn có cuối cùng kia bị đánh một đòn nghiêm trọng!

Chúc Ánh Đài! Chúc Ánh Đài hiện tại ở nơi nào?

Lương Sam Bách lao ra cửa phòng, chân trần tại trong Chúc phủ to như vậy bồn tẩu.

Hành lang, hoa viên, phòng khách, đình nghỉ mát, tiểu lâu, hiên hành lang... Chúc phủ to lớn lại yên tĩnh, vô luận như thế nào hò hét cũng không có bất luận kẻ nào đáp lại hắn, chỉ có vắng vẻ cũng nhật quang trong trẻo nhưng lạnh lùng bao trùm, cả tòa phủ đệ, phẳng phất như một tòa thành trống!

Tại sao có thể như vậy!

Trong đầu Lương Sam Bách nghĩ vẩn quanh quần hàng vạn hàng nghìn lần, lo nghĩ không chịu nổi, lại không có một người chịu tới giải đáp cho hắn. Không có Chúc Ánh Đài, không có Chúc lão gia, không có Chúc phu nhân, không có hai cái quái lực tiểu hài tử, càng không có buổi chiều hôm qua không biết từ chỗ nào toát ra vô số gia đình, đình thai lầu các, một mảnh tiêu điều trống vắng, trọng lâu thâm tỏa, mạng nhện kết tầng, dường như đã nhiều năm không có người tới...

Chạy đến mệt mỏi, bấp chân cũng vì hàn lãnh mà co rúm, cuối cùng hai chân Lương Sam Bách đều mềm nhũn, té ngã trên mặt đất.

“Đáng chết! Đáng chết đáng chết đáng chết!” Không cam lòng mà dấm từng quyền lên mặt đất, không chút nào để ý vết thương trên cánh tay lần thứ hai nứt ra, máu loãng theo miệng vết thương chảy ra, tại mạch sắc (*màu lúa mạch, làn da a Bách rất khỏe mạnh*) cánh tay họa xuất một cái đường cong xinh đẹp, Lương Sam Bách chỉ là tùy ý tâm tình bạo phát.

Ai tới nói cho hắn, Chúc Ánh Đài tới cùng đi nơi nào! Tất cả mọi người đi nơi nào! Lẽ nào tất cả đau nhức, tất cả vết thương, tất cả đau lòng cảm hoài, bất quá là giấc mộng Nam Kha, khi bình minh đến thì không còn lưu lại?!

“Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!” Lương Sam Bách thật sâu hấp khí. Cảm giác ôm Chúc Ánh Đài tại trong đầu vẫn như cũ rõ ràng, thời điểm hôn môi người kia cảm nhận tim đập nhanh nhất tịnh nhớ kỹ, tất cả đây đó khoảng không từng giọt từng giọt, bất quá một ngày hai đêm, giọt nước tích trong lòng cũng đã trở thành cái hồ thật sâu, đến chết đều không thể quên!

Nhất định phải tìm được Chúc Ánh Đài!

Lương Sam Bách theo trên mặt đất đứng lên, nhìn chung quanh. Dưới ánh mặt trời, bốn phía một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, trên kiến trúc sơn son bong ra từng mảng điêu linh, trong hàng ngói, cỏ dại sum xuê mạnh mẽ, Chúc phủ lúc này liền coi như một tòa phế tích.

Là núi hoang ngộ hồ? Là nghỉ đêm ở quỷ trạch?

Lương Sam Bách khề cần môi dưới, bất luận là loại chuyện gì, chỉ có Chúc Ánh Đài là hắn không có khả năng buông tay! Trông mong hắn là người hay là yêu quỷ, dùng hết mọi phương pháp, đều muốn đưa hắn tìm về!

Bên tai dường như truyền đến một trận cổ quái tiếng ca, giống như đã từng quen biết, câu lũ thân ảnh ở ngoài tường đi qua, khiêng một cái chổi thật dài.

A Hỉ bà!

Lương Sam Bách trong lòng vui vẻ, đang muốn lên tiếng hò hét, rồi lại không có lên tiếng. Phóng nhẹ cước bộ, tận lực không phát sinh thanh âm theo sát mục tiêu phía trước, Lương Sam Bách theo lão nhân đi tới rách nát đình viện ngày đó từng đến qua.

Đem thân thể ẩn dấu trong đám cây cỏ cao hơn nửa người, nhìn nàng đi vào, tại một góc phòng bỏ xuống cái chổi, dùng que cời lửa nhóm lửa, một côn trên giá gỗ vẫn như trong trí nhớ giống nhau, ở trên có một khối thịt thối ăn còn thừa lại một ít. A Hỉ bà chà xát tay, cầm lấy một côn, ngửi ngửi khối thịt kia, sau đó “Xuy” một tiếng, tiện tay đem khối thịt ném ra ngoài.

Khối thịt giống như còn sống giống nhau, mang theo co giãn bất khả tư nghị, tại trong đình viện nhảy về phía trước vài cái, cuộn đến trước mặt Lương Sam Bách. Nâu đậm sắc thịt, mặt trên có mấy giọt máu cùng một tầng dầu ngưng trệ, trên lớp da có một tầng lông động vật hơi mỏng, đó là lớp lông có màu rậm

năng, rốt cuộc nhượng hấn cảm thấy có chút như đã từng thấy qua.

“Lương công tử, đem thịt của ta trả lại cho ta...” Bên tai giống như có lời người nhỏ nhẹ giống nhau, nhẹ giọng lại không cho người cự tuyệt mà đem ngôn ngữ truyền vào trong đầu, Lương Sam Bách nhất thời chỉ cảm thấy một trận ác tâm, trong dạ dày chua xót cuộn cuộn đứng lên, hầu như muốn ở giữa sân nôn ra.

Ngân Tâm, đây là Ngân Tâm!

Lý trí cảm thấy đây là kết luận hoang đường không kèm chế được, nhưng trực giác lại nói cho hắn đây là phán đoán chân thật đáng tin. Lương Sam Bách vừa vô pháp di động thân thể, cũng không có thể nhắm mắt lại. Trước mặt khối thịt kia lại giống như có sinh mệnh, trong đó hầu như truyền đến “Tránh ra ... Tránh ra ...” tiếng trái tim nhảy lên, vẫn thật nhìn như con mắt, một đôi con mắt không có mí mắt, gắt gao mà nhìn thẳng hắn.

Thời điểm tinh thần hầu như muốn vỡ tan, một tiếng đóng cửa vang lên đánh thức Lương Sam Bách. A Hỉ bà xuất môn.

Lương Sam Bách nhìn bóng người ngoài cửa sổ tiêu thất, mới đứng dậy, thật sâu hút mấy hơi, vượt qua khối thịt khối kia, hướng trong phòng đi đến.

Gian nhà vẫn như hôm qua sở kiến đen kịt như vậy, cứ như ánh mặt trời ban ngày cũng không thể đem nơi này rọi sáng. Lương Sam Bách tại vách tường trong phòng lục lọi một trận, cư nhiên mò được một cái chốt mở, cố sức mà ấn xuống dưới, toàn bộ gian nhà trở nên sáng ngời.

Hé ra một cái giường, một đồng lửa trại, một cái bàn ăn hiện ra tại trước mắt, gian nhà giống như lúc trước suy đoán hẹp dài nhỏ chật.

Lương Sam Bách nhíu nhíu đầu mày, lui ra ngoài. Về ngoài gian nhà dưới ánh mặt trời rõ ràng hiện ra, tuy rằng đã cũ nát bất kham, nhưng hình dạng trước kia mơ hồ vẫn có thể phân biệt, hành lang trụ tám góc, mái cong đầu củng, trang nghiêm khí phái.

Nội dung kiến trúc nơi này không nên có một chút như vậy!

Lương Sam Bách vừa đi vào trong phòng, chung quanh lục lọi. Hắn cũng không biết tự mình muốn tìm cái gì, chỉ là nơi nơi lục lọi. Bức tường, bàn ăn, thậm chí trên mặt đất, cũng không có bỏ qua.

Chẳng lẽ là tìm không được?

Ánh mắt thay đổi đến chỗ giường chiếu bày ra cùng rơm rạ, Lương Sam Bách nhạy cảm nhận ra một bên đệm giường có chút không giống bình thường. Kéo lên sợi bông, tại trên ván giường phát hiện một sợi dây, Lương Sam Bách một tắc lại một tắc thu hồi sợi dây, dây thường nơi tay buộc lại nhiều chốt, vừa mới cảm thấy một cổ lực kiềm lại. Lương Sam Bách nhẹ nhàng lôi kéo, bên tai truyền đến tiếng “Ken két” rất nhỏ,

hông tường bên cạnh bàn ăn hơi nghiêng, nửa mặt tường toàn bộ cuốn, lộ ra một cái lỗ hổng.

Không tính đặc biệt kinh ngạc, cũng có thể là kinh ngạc quá độ, Lương Sam Bách đem sợi dây ấn theo nguyên dạng thả lại, che đầy hảo đem chắn, đi tới trước cái lỗ hổng kia, ngừng lại, dứt khoát mà kiên quyết cất bước đi vào.

Người vừa đi vào, bức tường ở phía sau không một tiếng động hợp lại, trước mắt lại là tối sầm, sau đó lập tức sáng ngời. Lương Sam Bách chớp mắt hảo một trận, mới dần dần thích ứng ánh sáng trong này. Kiến trúc phía sau so với lúc trước mở ra muốn rộng hơn nhiều lắm, hiển nhiên càng phù hợp với vẻ ngoài nguyên trạng đồng kiến trúc bên ngoài.

Cao cao trên nóc nhà, xà ngang giao thác, bên ngoài dây thừng buông xuống mấy ngọn đèn, trên đèn khoảng chừng có dầu thấp, hỏa diễm tại đang thiêu đốt, giống như ánh sáng của ngọc, rọi sáng toàn bộ gian nhà.

Lương Sam Bách chưa bao giờ gặp qua tình cảnh như vậy, cảm thấy kinh ngạc không gì sánh được. Nhìn đến xung quanh, lại là cả người chấn động. Chính diện đối mặt mình có một cái bàn, bên trên có một vài cái đĩa, chứa đựng hoa quả, ở giữa có một cái lư hương, ba cây nhang mùi thơm ngát xuyên vào trong đó, hỏa quang rõ ràng chưa diệt, có thể thấy được làn khói lượn lờ xung quanh. Mà ở bên cạnh nó, theo này hơi nghiêng đến kia hơi nghiêng, đồng thời mà sắp thành hai hàng quan tài lớn nhỏ không đồng nhất

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu.....”

Lương Sam Bách nỗ lực ổn định tâm thần, đi theo từ trái đến phải, trở lại đi theo từ phải đến trái mà đếm một lần, nhúu mày, tái đếm một lần, lại đếm một lần...

Đếm đến mười bảy mười tám lần, vẫn như cũ không thể cải biến cái kia con số.

Mười hai cổ quan tài, hai cổ nhỏ, mười cổ lớn, cùng số người trong Chúc phủ ăn khớp, mà trong đó cũng bao quát chính hắn một phần tử!

26. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 25

Lương Sam Bách cảm thấy rõ đầu rõ đuôi bị người đổ xuống một thùng nước lạnh, cả người chấn nản, thẳng chỗ trái tim.

Có đúng hay không có chỗ nào nghĩ sai rồi?

Hắn ổn định tâm thần, hướng kia hiển nhiên là bàn thờ đi qua. Trên bàn, nhang xuyên trong lư hương tản mát ra mùi thơm ngát dễ ngửi, mùi thơm cực kỳ ngào ngạt, khiến hắn không khỏi nhớ tới buổi chiều hôm

qua cái kia đến tìm hần, cũng trần trọc hôn môi hần Chúc Ánh Đài.....

Lương Sam Bách hút hấp mũi, vờ vệt ký ức, tiến thêm một bước xác nhận khoảng cách của hai bên. Đích thật là khuynh hướng cảm xúc hương khí tương đồng, tuy rằng còn có khác biệt nhất định, mà này hai loại hương vị cùng sớm nhất tại trên người Chúc Ánh Đài ngửi được hương khí nhất định có bộ phận trùng hợp nhất định.

Đây là một loại mâu thuẫn kỳ quái. Hương khí trên người Chúc Ánh Đài, là mang theo khí tức cây cỏ nhân nhật tươi mát, mà... sau đó lại nồng đậm để lại ấn tượng thật sâu, nhưng tại đó cảm giác bắt đầu nói, như vậy mới là nhất trí. Lương Sam Bách đối này bất lực, tựa hồ tại đây “Chúc phủ”, tất cả lý luận phân tích đều xa xa không bằng trực giác càng thêm chuẩn xác.

Lương Sam Bách nhìn quét qua hương án. Hoa quả trong đĩa hiển nhiên là đồ cứng, mà dựa theo bề ngoài bóng loáng tới phán đoán, đều là cực kỳ tươi mới, hần là vừa phóng tới không lâu đi, bởi vậy có thể thấy được người bày đồ cứng rất dụng tâm. Nhưng tương phản chính là, toàn bộ hương án lại thiếu khuyết một cái bộ phận tối trọng yếu — linh bài!

Này không khỏi nhượng người cảm thấy bất khả tư nghị đi! Vô luận như thế nào tới thuyết, đối với một cái địa phương cùng loại với từ đường, linh bài loại này đông tây là nhất định không thể thiếu, trừ phi người trong quan tài kia là thân mang tội, không đảm đương nổi bài vị cùng tế, nhưng nếu là như vậy, đèn nhang cũng cố phẩm trên bàn thờ có hơi quá đột ngột, mà kia mười hai cổ quan tài, có đúng hay không thực sự là dành cho mỗi người trong Chúc phủ, thậm chí bao quát chính hần cũng có nhất ứng quan hệ?

Lương Sam Bách quay thân lại, yên lặng nhìn chằm chằm kia mười hai cổ quan tài. Nếu như phải muốn biết đáp án, phương thức trực tiếp nhất chính là tự mình tới!

Lương Sam Bách đưa tay phóng tới cổ quan tài gần nhất — khai quan khám nghiệm tử thi!

Tỉ mỉ kiểm tra rồi một vòng xung quanh, kinh ngạc phát hiện cổ quan tài gần nhất này cư nhiên không hề bị đóng đinh, Lương Sam Bách không khỏi càng sâu lâm vào nghi hoặc.

Cổ quan tài lại không có linh bài, tạm thời lại chưa phong quan, nên có hai loại khả năng. Lý Tính giải thích là do người liệm mới chuẩn bị táng mà thôi, mà không giải thích theo lý tính lại hơi khiến người bị sợ hãi.

Ở thế kỷ trước, nhà văn Bram Stocker có sáng tác quyển sách Bá tước Dracula, mà trong đó có tình tiết thời điểm tiến nhập tầng hầm ngầm kiểm tra thì đối mặt với một cổ quan tài không bị phong bế, mà nằm ở nơi đó ngủ say chính là đại danh lừng lẫy quỷ hút máu bá tước Dracula!

Lẽ nào nói, chủ nhân mười hai cổ quan tài này cùng bá tước Dracula giống nhau, chỉ tại một khoảng thời gian nào đó đi ra ngoài hoạt động, mà thời gian còn lại đều ngủ say trong quan tài?

Lương Sam Bách nhất thời cảm thấy có chút muốn cười rộ lên, tuy rằng hiện tại cười đến thực có chút

miễn cưỡng.

Làm tốt kiến thiết tâm lý, hít sâu một hơi, cổ sức đem nắp quan hướng một bên đẩy ra. Cực đại nắp quan tại hân cổ sức, ma sát phát sinh “Chi dất” âm thanh, lúc bắt đầu cần tốn rất lớn khí lực mới có thể di động mỗi tắc, nhưng đến vị trí nào đó, di động lại đột nhiên trở nên đơn giản, thế cho nên nắp quan che đậy tại lực lượng tác dụng xuống, một chút cổ sức liền rơi hướng mặt đất, phát sinh âm thanh đình tai nhức óc.

Lương Sam Bách bị chấn trụ, hảo một trận mới hồi phục lại tinh thần, phản ứng đầu tiên là chạy đến bộ phận then chốt trên tường, cẩn thận nghe ngóng một trận, vững tin gian ngoài không có bất luận cái gì âm thanh cho thấy A Hỉ bà hoặc là người khác tại nơi đó, cuối cùng mới yên lòng. Mà đương nhìn đến miệng quan tài hôm nay không bị che đậy bên kia, vừa có chút do dự đứng lên.

Nếu quả thực cho hân thấy trong quan tài hình ảnh sống động, người Chúc gia môi sắc đỏ tươi dị dạng, hân nên làm cái gì? Lương Sam Bách tưởng, nếu như là những người khác, như vậy, có thể chạy trốn rất xa liền rất xa, nếu như là Chúc Ánh Đài, liền... Hôn hân tỉnh lại!... (*tâm tưởng cổ tích thời đại Hoàng tử x Hoàng tử >__<*)

Đối với kết quả của loại tự hỏi này, chính hân cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Luôn luôn bị người nói trì độn mà không hiểu phong tình như hân, cư nhiên có một ngày lại đối một cái đồng tính trùng độc đến tình cảnh như vậy, tuy rằng thần nhiên tiếp thu, lại cũng hiểu được có bao nhiêu bất khả tư nghị, có thể đây là cái gọi là duyên phận đi!!

Lương Sam Bách nghĩ bước đi qua, gì đó trong quan tài rất nhanh tại trước mặt hân hiện ra rõ ràng. Ngoài dự đoán mọi người chính là, trong quan tài cũng không có như hân dự tính xuất hiện cái gì đó tồn tại mất tự nhiên, tương phản, lại là phi thường bình thường thu liễm một bộ bạch cốt.

“Bình thường” Bạch cốt lại tại trong quan tài trình ra “Không bình thường” tư thái vặn vẹo, cho dù Lương Sam Bách không học y, hân cũng rất nhanh nhận ra nguyên nhân vì sao bộ bạch cốt này tư thái lại không bình thường, nguyên nhân ở chỗ xương cổ bạch cốt bị chặt đứt, nói cách khác, chủ nhân của bộ bạch cốt này, sinh tiền đầu từng bị người chặt bỏ, ngoài ra tay chân cũng có nhiều chỗ có dấu hiệu bị bẻ gãy.

Lương Sam Bách biết vậy nên cả người cực sợ. Tử trạng thê thảm như vậy, hầu như có thể nói là bị chết một cách tàn bạo, ngoại trừ trên tiết mục Discovery TV đã từng xem qua phim ảnh xử lý tù binh có cùng loại hài cốt xuất hiện đi ra, hân còn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày tự mình lại chân thực đối diện cảnh trạng như vậy.

Chủ nhân bộ bạch cốt này rốt cuộc là ai?

Lương Sam Bách không dám đi nghỉ, vừa nhanh chóng bắt tay vào mở ra cổ quan tài thứ hai. Đồng dạng như không bị phong kín, thời điểm hân mở ra lần này rất chú ý, nắp quan tiến tới vị trí nhất định liền giảm bớt độ mạnh yếu, nhẹ nhàng mà đem nó dịch chuyển.

Ngủ say trong quan tài vẫn như cũ là một bộ bạch cốt, nhưng đi theo hình thể so sánh với bộ bạch cốt lúc trước thì phải nhỏ hơn rất nhiều. Lương Sam Bách đi theo xương chậu tới phán đoán, nếu nói bộ xương

cốt kia là của nam nhân, thì bộ này rất có thể là nữ nhân.

Bộ bạch cốt này vẫn như cũ nhưng người cảm thấy sợ hãi. Tuy rằng nàng không hề như bộ bạch cốt mới vừa rồi giống nhau, cả người nhiều chỗ gãy xương, thậm chí đầu bị chặt bỏ mà chết, nhưng trên xương sườn trước ngực kia có mấy vết tích sâu tới mức thâm nhập xương cốt hiển nhiên chứng minh chủ nhân tại sinh tiền bị người chém chết.

Quan tài dưới tay hắn từng bộ từng bộ được mở ra, bạch cốt cũng ở trước mắt hắn nhất nhất hiện ra. Vạn vẻ hình thái, bị phân giải, mỗi một bộ cốt hài hầu như đều đau nhức hiện lên một đoạn huyết lệ, mà bên trong kia hai cỗ quan tài loại nhỏ là cốt hài so sánh đặc thù, một bộ cốt hài thì được bảo tồn hoàn chỉnh, khiến hắn đoán không ra là như thế nào chết, mà một bộ khác lại giống như bị khói lửa xông qua giống nhau, hiện ra cháy đen nhan sắc không đồng nhất.

Lương Sam Bách thần sắc ngưng trọng mà đóng lại mười cỗ quan tài. Bất luận chủ nhân những bộ quan tài này có hay không cùng người Chúc gia nhất nhất đối ứng, nhưng dựa vào tử trạng đến xem, đều nhưng người không thẳng thắn thức, hơi bị bi phần.

Lương Sam Bách đi tới trước hai cỗ quan tài cuối cùng. Hai cỗ quan tài cuối cùng này có hay không có Chúc Ánh Đài? Sẽ hay không, có chính hắn?

Lương Sam Bách tự cười mình lúc này còn có tâm tình muốn nói: Cho dù đốt thành tro hắn đều nhận ra. Đúng vậy, cho dù biến thành bạch cốt hắn cũng có thể nhận được, mới vừa rồi kia mười bộ bạch cốt không có Chúc Ánh Đài!

Nắp quan ở trước mặt hắn chậm rãi được mở ra, Lương Sam Bách tâm tình cũng dần dần khẩn trương, đương nắp quan hoàn toàn mở ra, khoảng khắc đông tây chứa đựng bên trong bị công bố, con người Lương Sam Bách không khỏi nói rộng ra.

Quan tài, trống không!

Vì sao lại có một cái quan tài hoàn toàn trống? Lương Sam Bách vội vàng đi tới trước cỗ quan tài cuối cùng, không khỏi nhìn cẩn cẩn dục dục, cố sức đẩy ra nắp quan, hiện ra trước mắt chính là hoàn toàn trống rỗng!

Mười hai cỗ quan tài, mười cỗ chứa đựng xương cốt tử vong không bình thường, mà hai cỗ còn lại, lại là trống rỗng.

Lương Sam Bách trầm suy nghĩ lại không có lời giải, cho dù là trên đường trở về cũng vẫn như cũ liên tục tự hỏi vấn đề này. Hai cỗ quan tài trống, chứ không phải là chuẩn bị vì hắn cùng Chúc Ánh Đài đi?

Bất tri bất giác trở về Chúc gia khách phòng, dọc theo đường đi vẫn như cũ không gặp mặt nữa cái nhân ảnh, thật giống như tất cả mọi người trong Chúc phủ đều tan vào không khí. Thời điểm đẩy cửa ra, Lương Sam Bách nhìn không được ngừng lại, ôm tia hi vọng, khát cầu trong chớp mắt cánh cửa mở ra, hội thấy được thân ảnh người kia, thế nhưng hiện thực luôn tàn khốc ...

Không, hiện thực có thể cũng không tàn khốc như vậy.

Lương Sam Bách bước nhanh đi tới trước bàn học, có người đặt một quyển sách tại trên bàn, Lương Sam Bách cầm lấy đến xem, là Huyền huyện chí .

“Đây là Ánh Đài ca ca muốn!”

Lương Sam Bách hồi tưởng đến cái kia đưa sách tiểu hài tử, thời điểm đó cũng không cảm thấy gì, hiện tại hồi tưởng lại, liền có loại cảm giác trước sau được xâu chuỗi.

Kia mấy bộ bạch cốt cũng tốt, Chúc phủ đại phòng cũng tốt, mỗi một dạng đều có vết tích không thể xóa nhòa qua năm tháng. Mà đi theo những... bộ bạch cốt đến xem, nếu như chủ nhân sinh tiền xác thực bị người sát hại, chỉ là mười bộ hài cốt, cũng đủ cấu thành một đại án kinh thiên, như vậy, tại trong Huyền huyện chí tất nhiên sẽ có chỗ ghi chép.

Lương Sam Bách cấp tốc mở ra trang sách, thoạt nhìn đọc nhanh như gió. Mới bắt đầu chỉ có một chút địa lý, phong thổ cùng ghi chép bình thường của quan viên tiền nhiệm, đơn giản nói một chút chuyện linh tinh các loại, nhưng đến một tờ nào đó, lại xuất hiện hai chữ “Chúc phủ”.

Lương Sam Bách trước mắt sáng ngời, tỉ mỉ đọc mấy chữ kia.

“Dân quốc năm mươi một (năm nhâm tuất) ngày bảy tháng sáu đến ngày chín tháng sáu, là ba ngày mưa xối xả ở khắp huyện.....”

Lương Sam Bách xem đến nơi đây không khỏi sửng sốt một chút, vô ý thức lấy điện thoại di động ra, trở mình đến xem lịch năm, đã thấy công lịch biểu hiện nông lịch một loạt, vừa vặn là ngày chín tháng sáu. Nếu như là nói vừa khớp, này cũng không tránh khỏi quá mức khiến người cảm thấy kinh ngạc!

Lương Sam Bách thở sâu, tiếp tục hướng trang sách nhìn lại.

“Tháng sáu ngày mười, hương nhân đến báo Chúc phủ huyết án. Căn cứ tra, Chúc gia hết thấy người nhà cùng phó dong tổng cộng bảy mươi ba mạng, tất cả đều bị giết. Duy con trai độc nhất của Chúc gia Chúc Ánh Đài vẫn còn lẩn trốn, nghi ngờ là nhân chứng”

Từ đó về sau đều là ngôn từ thay chính phủ giải vây, nói này án kiện từ khi kiến quốc tới giờ hiếm thấy, nhưng cảnh cục trên dưới, đều xuất ra toàn lực đuổi bắt, ban xuống dưới công văn các loại, nhưng cuối cùng lại theo “Sơn phi nhập phòng” nói đến để kết án, đến nỗi cuối cùng, Chúc Ánh Đài vẫn như cũ bị truy bắt mời ra làm chứng.

“Chúc gia con trai độc nhất Chúc Ánh Đài lẩn trốn...”

Lương Sam Bách nhiều lần đọc lại những từ kia, chỉ cảm thấy những chữ này tối nghĩa không gì sánh được, khó có thể lý giải. Nếu như nói nằm trong mười bộ quan tài kia xác thực là người Chúc gia, như vậy có thể hay không bọn họ thực sự là Chúc Ánh Đài giết chết, mà Chúc Ánh Đài cũng đúng như lời Chúc phu nhân nói, chính là hạng yêu ma hại người, không già không chết, còn sống đến ngày nay? Nhưng vô luận như thế nào, người mà hắn đã nhiều ngày sở kiến, rốt cuộc có thể hay không là một người còn trên đời này.....

Lương Sam Bách không khỏi lần thứ hai cười khổ. Trong tai bỗng nhiên truyền đến tiếng vật liệu may mặc ma sát “Xàn xạt”, Lương Sam Bách “Ồ” một tiếng đứng dậy.

“Ánh Đài, có đúng hay không người?”

Ở cửa truyền đến thanh âm đình chỉ, một lát sau, có thanh âm vang lên.

“Lương Sam Bách, có đúng là tiểu tử ngươi hay không?”

Lương Sam Bách sững sốt, bước nhanh đi tới trước cửa đình viện, mở ra cánh cửa.

“Tiểu tử ngươi như thế nào đến đây?!” Lương Sam Bách một quyền đâm lên thân thể người đứng ngoài cửa.

Vô luận là thế nào Lương Sam Bách cũng không nghĩ đến, hàng xóm bên cạnh hắn Thi Cửu cư nhiên hôm nay lại xuất hiện tại đây trong Chúc phủ ngoại trừ hắn cùng A Hỉ bà ra cũng không còn một bóng người!

27. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 26

“Oa — này quả thực là phòng ở siêu cấp phú hào nha!” Thi Cửu giống như Lưu ngoại mẫu vào lồng lấy hoa viên giống nhau, khoa trương mà kêu, thân thủ sờ sờ cái này rồi lại sờ sờ cái kia, trong miệng liên tục phát sinh tiếng “Tầm tắc” tán thán, “Lương Sam Bách tiểu tử ngươi được a, tìm lão bà đều như vậy tinh mắt, không ngờ Chúc Ánh Đài lại là siêu cấp đại thiếu gia a! Ai ai, ta như thế nào lại không có phúc khí tốt như vậy!”

“Đúng vậy, ước ao chết người đi! Ai giống như ngươi không lương tâm, phát đạt cũng chỉ tự nhìn mình!”

Lương Sam Bách đứng ở cửa, nhìn Thi Cửu, trong miệng tâm tình trêu ghẹo nhưng không hề thoải mái. Vừa mới rồi là kích động, nhưng đầu óc một khi tỉnh táo lại, liền phát hiện đến vấn đề. Vào lúc này, địa điểm này, Thi Cửu xuất hiện thì hắn coi như là người bất thiện với nghi kỵ cũng sẽ cảm thấy không bình thường.

Lương Sam Bách, Chúc Ánh Đài, Mã Văn Tài, Ngân Tâm, hơn nữa Thi Cửu, những thứ này hết thấy tại trong Lương Chúc đều là nhân vật có thể nói là then chốt, nếu như thường ngày trên đường cái tương phùng đã có thể xem như là trùng khớp khó lường, hôm nay lại xuất hiện tại trường hợp này, khả năng sẽ

làm cho người ta cảm thấy phía sau còn có đại huyền cơ!

“Một đồng chuyện...” Lương Sam Bách nhẹ giọng nói, “Có đúng hay không cuối cùng người cũng sẽ chuyện gì?”

“Cái gì?” Thi Cửu xoay người.

“Không, không có gì.” Lương Sam Bách cười cười, “Ngồi.”

“Người rất kỳ quái a!” Thi Cửu nghi hoặc mà xem hai mắt Lương Sam Bách, vỗ vỗ cái mông, ngồi xuống, vừa ngồi xuống liền bắt đầu hô to gọi nhỏ, “Nga nga, ghế gỗ lim cứng quá a! A? Là ghế gỗ lim đúng không!”

Lương Sam Bách gật đầu, tự mình cũng ngồi xuống, bất động thanh sắc mà nhìn trước mặt cái kia không thể nào quen thuộc hơn. Thi Cửu, từ lúc hắn học sơ trung bắt đầu luôn luôn là hàng xóm của hắn, tính cách sang sảng, cùng mình cực kỳ ngư tử tầm ngư, mã tầm mã, ngoại trừ có chút thời gian làm giả nhả nhận, hai người hầu như là từ một cái khung áp ra, ngay cả phụ mẫu hai nhà đều không khỏi cảm thán, này hai người quả thực cùng thân huynh đệ giống nhau!

“A nha, ta nói người, đừng dùng cái loại ánh mắt này xem ta!” Thi Cửu chú ý tới ánh mắt Lương Sam Bách quan sát hắn, có chút xấu hổ khêu khêu cái ót nói, “Ta cũng biết lần trước quả thực nên xin lỗi người, không nên đối với người thả bò câu, bắt quá người xem, ta cuối cùng cũng đem nạng đập với người cùng một chỗ? Sở dĩ nói, nữ nhân như y phục, huynh đệ mới là tay chân a, nói đến vẫn là huynh đệ đáng tin cậy!” Nói, rất buồn nôn mà hướng Lương Sam Bách trát trát nhãn tình.

Lương Sam Bách thở dài một hơi, Thi Cửu biết chuyện cũ năm đó, xem ra là chính hắn, như vậy...

“A Cửu, người thế nào lại tới nơi này?”

Nói chưa dứt lời, chỉ thấy Thi Cửu vừa nghe những lời này, ngay tức khắc vỗ đùi, làm lên trạng thái khóc rống chảy nước mắt ôm lấy Lương Sam Bách liền bắt đầu hô: “A Bách, ta tìm người hảo cực khổ a...”

Rất có mùi vị Tần Hương Liên nước mắt nước mũi tràn lan trạng cáo kinh thành. Lương Sam Bách rất ra sức đem tay rút ra, đem này “Oán phụ” Không chút lưu tình dùng một tay đẩy ra khỏi người, cùng lúc đó vô thức tâm hư nhìn ra cửa một chút, rất sợ tình cảnh này sẽ bị người nào đó gặp được, nhưng mà, ở cửa trống vắng, không có một người.

Trong đáy lòng một góc nào đó, nặng nề mà hít một hơi.

“Thành thật nói rõ cho ta, người tới nơi này để làm gì?” Lương Sam Bách thu liễm tâm thần, vẫn. Nếu như Thi Cửu là Thi Cửu đó, như vậy, hắn không thể đem hắn liên lụy kéo vào trong ao nước đục này, hồi ngọn nguồn rõ ràng, nhượng hắn nhanh nhanh rời đi là quyết định tốt nhất.

“Người còn nói ta!” Thi Cửu thu hồi hình dáng ủy khuất, thở dài nói, “Ai nhượng người chạy một hơi liền không thấy trở về? Người liên hệ nhiều một chút cũng được a, điện thoại di động gọi có một lần, sau đó hoàn toàn gọi không thông, lão mục người đều nhanh lo lắng muốn chết, vừa lúc nhượng ta cái này huynh đệ xuất mã tìm người. Sớm biết người là say mê ôn hương uyển nhu!, ta mới không cần chạy đến đây một chuyến, người có biết hay không, ta thể nhưng tìm trọn một cái buổi sáng mới có thể tìm đến nơi đây nha!”

Thi Cửu nói, cầm lấy trang giấy trắng lay động: “Nhìn nhìn, bản đồ ban đạo các người cấp, này là cái gì a, dọc theo kia tìm, căn bản là tìm không được, đúng rồi, lại nói tiếp còn có cái lão đầu, con mẹ nó thực phá hư, nói chỉ đường cho ta, kết quả khiến cho ta ngay cả bóng người đều tìm không ra!”

“Lão đầu?” Lương Sam Bách kinh ngạc hỏi ngược, trong chớp mắt điện quang hỏa thạch đánh một cái, có một bộ phận ký ức bị quên đi cũng bắt đầu hiện lên.

Đó là tại hai ngày trước, đương thời điểm Lương Sam Bách tìm kiếm Chúc gia trang không có kết quả, đồng dạng cũng có một lão đầu qua đường chỉ hấn, mà kết quả lại khiến mình bước vào một mảnh bình nguyên rậm rạp bình sinh chưa từng gặp, mất đi phương hướng.

“Lão nhân kia có đúng hay không thân cao chỉ đến vai người, mặc áo lót rõ ràng, quần soóc màu lam, đỉnh đầu còn mang mũ rơm?”

“Đúng vậy, trên mặt hấn còn có một đạo...”

“Giống nhau sao!”

Lương Sam Bách cùng Thi Cửu cùng lúc ngậy ngẩn cả người. Cùng một cái lão đầu, tại hai ngày trước cùng hai ngày sau, đồng dạng mà chỉ điểm qua hai người đường đi đến “Chúc gia trang”, cùng lúc lại đem hai người hướng dẫn đến lạc đường. Có thể đối Thi Cửu tới nói, cuối cùng tìm được này “Chúc gia trang” thực có thể khiến người cảm thấy được an ủi, nhưng Lương Sam Bách thì không!

Bởi vì, cái kia tiểu hài tử từng nói qua, nơi đây đều không phải Chúc gia trang!

Lương Sam Bách nâng cái trán. Nói như vậy, tự mình theo ngay từ đầu nguyên lai đã bị người tính kế? Nếu như nói chính là vì đối phương chỉ đường, mới có thể khiến mình đi tới cái nơi không phải là “Chúc gia trang” này, như vậy mục đích của đối phương là cái gì? Nếu như giả thiết xác thực còn tồn tại một cái “Chúc gia trang” khác, như vậy, địa chỉ gia đình điền tại “Chúc gia trang” Chúc Ánh Đài như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này? Mà ở đây, tới cùng là địa phương nào?

Lương Sam Bách cảm thấy mình như vậy vô lực, đối mặt nghi hoặc như núi, lại không tìm được cách giải quyết.

“A Hỉ bà...” Này ba chữ tựa hồ là tự nhiên mà lưu loát đi ra khỏi miệng, lại nhượng Lương Sam Bách càng thêm hoảng sợ.

Quả thật, Chúc Ánh Đài xác thực đã từng nói qua, nếu như xảy ra cái gì, hẳn có thể kêu tên A Hỉ bà, có thể, nàng sẽ giúp hẳn một lần! Thế nhưng.....

Lương Sam Bách trầm tư, có đúng hay không, thực cần đi tìm cái kia cổ quái lão nhân? Trong cả tòa đại trạch này, hôm nay duy nhất còn tại, đối tượng duy nhất có thể hỏi. Trong đầu không sai vừa hiện lên tình ảnh A Hỉ bà cầm trường đao cắt thịt, bên tai cũng bắt đầu quanh quẩn một câu kia nhượng người hết hồn “Người đã định trước không thể chết tử tế được”, còn có cùng mười hai cổ quan tài sinh hoạt làm bạn...

Lương Sam Bách trùng trùng điệp điệp hít khẩu khí, quên đi, tạm thời vẫn là không nên tìm nàng, xấu hổ mà nói, mình quả nhiên vẫn có điểm sợ cái kia lão quá a...

“Ừ, cái đồng hồ này cũng rất lợi hại a!”

Thi Cửu nói cắt đứt Lương Sam Bách tự hỏi, ngẩng đầu, Lương Sam Bách liền thấy Thi Cửu đang miêu thất lừng, dán tại cực đại đồng hồ trong góc phòng kia hứng thú mà quan sát.

“Đây cũng rất nhiều năm đi!, thợ khéo thực sự là khảo cứu a!” Thi Cửu tán thán, thân thủ đi gảy tiểu nhân trên đài cao phía dưới, “Ai, thủ công nghệ phẩm chính là tinh xảo a, những tiểu nhân này, một cái so với một cái trông rất sống động.”

“Ân, bất quá tương đối kỳ quái chính là, mười tiểu nhân kia y phục tuy rằng làm rất tinh xảo, nhưng tất cả khuôn mặt đều rất mơ hồ, không biết là cái gì dụng ý.”

Thi Cửu kỳ quái mà “Di” một tiếng, xoay người: “Làm cái gì, rõ ràng làm rất tinh xảo a, mà còn, đều không phải mười tiểu nhân, là mười hai mới đúng.”

Lương Sam Bách tâm mạnh mẽ nhảy một cái.

“Là mười người, không có khả năng sai!” Khẩu khí lại không được kiên định, có ý nghĩ nào đó đang nhanh chóng tại trong đầu hẳn thành hình.

Thi Cửu ngoắc: “Chính người qua đây xem.”

Nói vừa mới nói xong, Lương Sam Bách đã tại bên cạnh hẳn. Ngồi xổm thân xuống, dung mạo tiểu nhân tại trước mặt, có nam có nữ, có đại nhân cũng có tiểu hài tử....

“Một, hai, ba, bốn..... Người xem, là mười hai người đi!” Thi Cửu ở một bên đếm cho hẳn nghe, Lương Sam Bách chỉ cảm thấy mỗi lần đếm đến một cái tiểu nhân, tâm hẳn liền trầm xuống vài phần.

“Ai, cái này tiểu nhân lớn lên có điểm giống như người... A...”

Lương Sam Bách nắm chặt cánh tay Thi Cửu hướng ra bên ngoài kéo.

“Người người người muốn làm gì?” Thi Cửu một mặt vùng vẫy một mặt kêu, “Làm gì, người điên rồi!”

“Người đi cho ta!” Lương Sam Bách trong miệng nói, dưới chân lại đi liên tục, “Hiện tại lập tức ly khai cho ta, ở đây không chào đón người!”

“Cái gì?!” Thi Cửu phát mộng, vừa cố gắng giãy ra vừa rống, “Người mẹ nó có ý gì a!”

“Không có ý gì!” Lương Sam Bách duỗi tay, liền bị Thi Cửu kéo ra. Bỗng nhiên hắn dừng lại chỉ vào ngoài cửa nói: “Ta mặc kệ người dùng phương pháp gì, tới như thế nào thì đi như thế, hiện tại liền đi, càng nhanh càng tốt!”

“Người có đúng hay không điên rồi, a?” Thi Cửu hiển nhiên sinh khí điên rồi, trên mặt xanh một trận hồng một trận, thở dốc như ngư, “Mẹ nó ta...”

Theo cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng trống “Thùng thùng” trầm đục, sau đó là bát âm hộp kiểu “Leng keng leng keng” âm thanh cắt đứt hai người đối thoại.

“Đây là cái gì thanh âm?” Thi Cửu vấn, “Uy, sắc mặt người như thế nào lại tệ như vậy...”

Thi Cửu âm cuối cùng tại tiếng vang của đồng hồ quả lắc bao phủ, kia bình thường yên tĩnh không tiếng động, chỉ tại thời khắc gõ lên mười hai tiếng đồng hồ để bàn lúc này giống như người nào đó hưng phấn không bình thường, dất giọng không có gián đoạn mà liên mạng rầm rĩ, dường như tại tuyên cáo cái gì đó giống nhau.

“Uy uy!” Thi Cửu bưng lỗ tai ngồi chồm hổm trên mặt đất, thẳng tiếng kêu, “Mau nghĩ biện pháp!”

Lương Sam Bách lại ngẩng đầu nhìn hướng bầu trời, sắc mặt ngưng trọng. Từ khi tới nơi đây tới nay một ngày hai đêm, trước đó trời thủy chung mưa to, mà sáng hôm nay bầu trời không hiểu sao lại trong lành, nhưng mà hiện tại.....

Thái dương cấp tốc mất đi quang huy, đám mây ám sắc cùng sóng triều giống nhau tại trên bầu trời cấp tốc tụ tập đứng lên, hình thành một tấm màn vừa rộng vừa nặng, gió to thổi lên, trong mây phía xa xa, mơ hồ truyền đến ù ù tiếng sấm, bỗng nhiên một đạo thiểm điện phách xuống, chiếu ra điên cuồng vũ động hình ảnh...

“Ngoài trời tối đen ...” Lương Sam Bách nói nhỏ. Nếu như thực có thể nhắm mắt lại, không xem không tưởng, còn có thể nhượng người cảm thấy tâm an, thế nhưng điểm này, hắn hiển nhiên làm không được!

28. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 27

Mây đen theo bốn phương tám hướng hội tụ đến, bắt quá chỉ trong nháy mắt đã đem toàn bộ bầu trời che kín, dưới màn đêm đen kịt, Tiếng gió cuốn qua lá cây gào thét lên xuống, bốn phương tám hướng âm thanh “Tất tất lộp lộp” của nhánh cây bị bẻ gãy cùng tiếng ngói rơi xuống đất vỡ vụn không dứt bên tai, tiếng vang dần dần tăng lên, đến nỗi hô ứng thành vùng, từ nơi xa xôi tiếng sấm rền “Ừ ừ”, bức bách càng lúc càng gần, thoáng cái liền đến trước mắt...

Tại trong tất cả thanh âm, cái thứ điên cuồng nhất, vẫn như cũ là mười hai tiểu nhân trong khách phòng Chúc gia, đại đồng hồ màu xám tro!

Lương Sam Bách đứng ở trong gió, mái tóc ngắn theo gió vung lên, thần sắc vẻ mặt bất định. Này tiếng chuông, giống như khúc nhạc dạo run rẩy cho ác ma huyền thượng, biểu thị tất cả đã bắt đầu!

“Dân quốc năm mươi một từ ngày bảy tháng sáu đến ngày chín tháng sáu, cả huyện trải qua ba ngày mưa xối xả...”

Lương Sam Bách nhẹ giọng nhớ kỹ, Thi Cửu đã lão đảo chạy tới nắm lên cánh tay hắn, gió quá lớn, coi như mình là nam tử thành niên, vẫn như cũ bị gió thổi khiến không đứng thẳng thân được.

“A Bách, tới cùng ngươi làm sao vậy? A Bách? A Bách!”

Lương Sam Bách bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần, ngẩn người, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, lập tức rống to lên: “Ngươi mau vào đi! Nhanh lên một chút đi vào!”

“Vào? Vào chỗ nào?! Ngươi dừng... Dừng đây ta!” Thi Cửu bị Lương Sam Bách đẩy mạnh bị động đi ở phía trước, một mặt che cái lỗ tai một mặt cao giọng rống, “Ngươi thế nào đem ta hướng cái đồng hồ cổ quái đó đẩy tới, ta đều nhanh bị điếc!”

“Nhấn nài một chút! Tái... Nhấn nài một chút...” Lương Sam Bách nghĩ, hiện tại, chỉ có cái kia tiểu cảnh mới có thể tránh gió, phạm vi được Chúc Ánh Đài dùng sức mạnh không biết từ đâu tới bao trùm lên, chỉ có nơi đó mới có thể bảo trụ Thi Cửu an toàn.

“Nhấn nài? Vì sao phải nhấn nài! Uy, ngươi đi đâu?” Thi Cửu thân thủ nắm được Lương Sam Bách đang xoay người muốn ly khai, “Tới cùng là xảy ra chuyện gì!”

“Ngươi ở tại chỗ này, ta đi tìm người giúp đỡ!” Lương Sam Bách quay đầu, “Nhớ kỹ, một bước cũng không được ra khỏi nơi đây!”

Những lời này phun ra khỏi môi, trong lòng liền nổi lên một mảnh đau khổ. Vốn là lời người kia đối hắn nói, hôm nay lại từ trong miệng hắn nói ra, Lương Sam Bách không khỏi cười khổ.

Ánh Đài, người hiện tại tới cùng là ở nơi nào!

“Vì sao!” Thi Cửu không chịu buông tay, gắt gao nắm Lương Sam Bách, “Người nhưng nói thật cho ta, tới cùng xảy ra cái gì! A Bách! A...”

Thành linh lại yên tĩnh lạnh lùng đột ngột như vậy giống như lưỡi đao sắc bén chặn ngang hai người trong lúc đó, màng tai vẫn như cũ “Ong ong” rung động, tiếng chuông cũng không sai biệt lắm ngừng lại, vừa mới vừa rồi giống như là một giấc mộng giống nhau.

Thi Cửu bất an hỏi: “A Bách, này tòa nhà tới cùng là thế nào...”

Lời còn chưa dứt, tiếng sấm cùng lúc đột nhiên nổ vang trên bầu trời, tia lửa văng khắp nơi, cánh cửa sổ bị chấn động run rẩy mấy cái, một cổ trầm mặc khó nhin tại hai người trong lúc đó tràn ngập mở rộng.....

“Người... Có hay không nghe được cái gì...” Thi Cửu vẫn, trên mặt lần đầu tiên hiện ra thần sắc kinh hoàng.

Lương Sam Bách trầm tức nghiêm lại sắc mặt, nhìn phía viễn phương. Bên cạnh người gió thổi không thôi, mang đến không an ổn khí tức cùng dày đặc ... Mùi máu tươi.....

Dường như toàn bộ đã được ước định hảo, lại giống như có một bàn tay ẩn hình ở sau lưng điều khiển, tại trước mắt hai người, đi theo từ đường mòn bắt đầu, ngọn đèn thành chuỗi tại trong nháy mắt được châm lên, ánh đèn theo một tuyến đường lan tràn mà đi, dường như trong đêm tối cấp tốc được gió châm lửa, rất nhanh hai hàng đèn đã được mở rộng, mở rộng, cho đến nơi xa xôi không thể đuổi kịp thì thôi...

Yên tĩnh!

Giống như ngay cả tiếng tim đập đều phải yên tĩnh cứng lại. Trong không khí hầu như không an phận tràn ra mùi máu tươi càng lúc càng nồng, hầu như lệnh người buồn nôn...

“A – “ Tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế theo một loại phương thức khác trong đêm tối hăng hái... truyền qua tấm màn kín không kẽ hở, trong chốc lát đọng lại, dường như nhận được tín hiệu giống nhau, mưa to theo sát sau đó khuynh đảo, cùng với khí thế vạn người không thể chống đỡ – cố gắng ra sức khai thông tẩy rửa vạn vật trên đại địa, trong gió lạnh quanh quẩn mang theo khí tức lạnh lẽo tử vong, khí tức dây dưa, bốc lên, dần vật ý chí hai người.....

“Lương Sam Bách, kia tới cùng là cái gì! Người nói lời nói thật cho ta!” Thi Cửu khẩn trương chân tay luống cuống, liên tục tả hữu nhìn quanh, tựa hồ bất luận một góc hắc ám nào bên người đều che giấu yêu ma quỷ quái lệnh người sợ hãi.

“Ngày mười tháng sáu, Chúc phủ bảy mươi ba người, tất cả đều bị giết...”

Giấy trắng mực đen, ở trong đầu nhất nhất hiện lên.

Lương Sam Bách thu hồi tâm thần: “A Cửu, đừng hỏi ta vì sao, người ở chỗ này liền hảo, nơi nào cũng không được đi, chờ ta trở lại!”

Nói xong, không đợi Thi Cửu phản ứng, liền chạy ào vào trong màn mưa

“Lương Sam Bách! Lương Sam Bách!”

Thanh âm Thi Cửu ở sau đầu, rất nhanh đã bị tiếng mưa to nơi nơi che lấp.

Mưa to lạnh lẽo, bên miệng nhiệt khí thổi ra, giống như sương mù.

A Hỉ bà... Chỉ có A Hỉ bà mới có thể giúp đỡ ...

“A Hỉ bà!” Lương Sam Bách tại trong mưa rống to hơn, “A Hỉ bà người ở nơi nào!”

Mưa to tích thành từng vũng, hạt mưa trong lúc chạm đất phát sinh “rào rào” âm hưởng, hình như phía sau có vô số người đang đuổi theo. Lương Sam Bách tại trong mưa chạy trốn, phân không rõ trên mặt chảy xuống chính là mồ hôi, hay là mưa...

Kia tòa lỵ bại tiểu đình viện ở nơi nào! A Hỉ bà tới cùng ở nơi nào!!

Lương Sam Bách chung quanh hốt hoảng, thiên địa mù mịt, chỉ có một màu, nơi nào cũng tìm không thấy lỵ bại đình viện đã đến vào ban ngày!

“A – “ Tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân tại bên cạnh vang lên, còn chưa kịp làm ra phản ứng, một cái mảnh khảnh thân ảnh từ bên cạnh lão đảo chạy qua, sau đó trong gió truyền đến “Vù Vù” tiếng xé gió, thân ảnh hét lên rồi ngã gục, đại lượng dịch thể trong thân thể ngã xuống tuôn đi ra. Lương Sam Bách hoảng sợ mở to hai mắt, dưới ngọn đèn, một thanh binh khí tuyết trắng thẳng tắp xuyên vào lưng nữ nhân huyết hoa cùng nước bắn ra nhiều đóa, dường như là cảnh trong mơ, lại băng lãnh đến đáng sợ...

Lương Sam Bách bàn tay run rẩy, muốn thân thủ đi đụng vào kia không nên chân thực lại tồn tại chân thực như vậy! Vừa vươn tay, phía sau đầu lại cảm thấy tiếng gió thổi tới gần, thân kinh vận động vô ý thức thúc đẩy thân thể hướng phía trước lách đi, cuộn thành một đoàn, trên mặt đất lăn mấy vòng, quay đầu lại xem, trên mặt đất đã bị cắm thật sâu một thanh dao sắc, bị người nắm lấy lay động không ngừng, phát sinh rất nhỏ âm hưởng. Vai phải một trận đau đớn, thân thủ sờ soạn, niêm trừ dịch thể dính ướt một tay.

Này không phải là mộng!

Nguy hiểm vừa bức bách đến, Lương Sam Bách ngay tại chỗ nhảy đi, chật vật tránh ra, trong nháy mắt bò lên, thấy một đôi con mắt tựa hồ quen thuộc. Nam nhân kia, trong ánh mắt biểu lộ âm vụ cùng điên cuồng, trong tay cầm một thanh khảm đao thật dài vắt trên vai, quanh thân bao phủ đằng đằng sát khí!

Là ai?!

Không kịp nghĩ nhiều, trước hết cần phải thoát thân!

Lương Sam Bách cố gắng đứng vững, chẳng bao giờ nghĩ tới tốc độ vốn được gọi “Thiểm điện tiên phong” của hắn ngày hôm nay lại được dùng dưới tình thế như vậy. Phòng ốc, đình viện, hoa viên ở phía sau nhất nhất hiện lên, đoàn người ven đường càng nhiều, thi thể càng nhiều!

Nam, nữ, lão, ấu, chưa bao giờ nhìn qua Chúc phủ nhiều người như vậy, giống như trong một cái chớp mắt tất cả thủy triều dũng mãnh tiến ra, bọn họ kêu khóc, hô lớn, dưới loạn đao ngã xuống đất, hoặc bị chém làm hai đoạn, hoặc bị té vì bùn đất, máu loãng chảy đầy đất, giống như một dòng sông đỏ.....

“Chúc phủ bảy mươi ba người, tất cả đều bị giết.....”

Từng câu từng chữ, như vậy chân thực tại trước mắt tái hiện!

“A Hỉ bà, A Hỉ bà!” Lương Sam Bách rống to hơn, vừa lúc tránh đi một đao bổ tới trước mắt, một cước đá ra người hành hung, đoạt qua đao, lung tung rời đi nơi mình vừa bị tập kích, vừa kêu, “Ánh Đài, người ở nơi nào! Người ở nơi nào!”

Trong lồng ngực tim đập như sấm, tử vong không gây cho hắn sợ hãi, sợ hãi chính là người kia sẽ bị thương tổn!

“Chúc gia con trai độc nhất Chúc Ánh Đài lẩn trốn...”

“Chó má!” Lương Sam Bách nhảy dựng lên, một đao bổ về phía người đang chém đến, lưỡi dao nhập thịt, phảng phất như nhập vào cuổi khô, người kia phát sinh “Cùm cụp” một tiếng, chặn ngang cắt đoạn, ngã vào trước mặt hắn, đúng là một bộ bạch cốt, trong giây lát liền hóa thành một bãi bụi đen.

Nói ai chạy trốn đều có khả năng, nhưng con người cô đơn kia sẽ không! Người kia tuyệt đối sẽ không!

Vậy nên.....

“Ánh Đài, người tuyệt đối không thể xảy ra chuyện”

Vừa khảm vừa phách, tinh lực mỗi một, trên mặt Lương Sam Bách nhiễm đầy mồ hôi. Bắn vào phản xạ

thần kinh chật vật né tránh sang bên trái, phía bên phải cùng lúc binh khí đánh tới, thấp người thoát đi, xoay người, hoành đao đảo qua, hai bộ cốt hải tại trước mắt âm âm đổ xuống.

Vĩnh viễn giết không xong truy binh!

Lương Sam Bách khoe mắt dư quang quét đến một chỗ u ám, bước nhanh lắc mình vào trong đó, một cái đường môn khúc chiết xuất hiện trước mắt hắn. Một đường chạy đi, bên tai âm thanh sát phạt rất cuộc xa dần, cuối đường môn nhìn thấy đại môn màu đen, vội vã tiến nhập vào trong, chờ đợi đóng cửa cho kỹ, tái xoay người lại xem, bỗng nhiên cả kinh.

Sân nhà trước mặt, trưng bày một cái quan tài cực đại bị người để ở một bên, cùng tường hình thành một cái góc chết thị giác, sau đó bạch hoa bố幔 trong phòng bị người giẫm đến dơ bẩn, nhiễm đầy huyết cùng bùn đất, không ngờ hắn lại đi tới linh đường nhìn thấy lúc ban đầu!

“Dem mọi người mang tiến đến!” Chưa kịp bình phục tâm tình, phía sau bỗng nhiên truyền đến âm lệ thanh âm, tiếng bước chân chính tề đi tới, trong khoảng không gian hỗn loạn có mấy người loạng choạng bước tới đang cố gắng cưỡng chế kinh hoảng rên rỉ. Lương Sam Bách không chút nghĩ ngợi, nhảy vào trong khe hở hình thành giữa quan tài cùng tường, miễn cưỡng lộ ra nửa bên mặt, cuối đầu thấp xuống, tầm nhìn hướng ra phía ngoài nhìn quanh.

29. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 28

Thời gian chỉ vừa đủ hắn dùng tư thế mất tự nhiên nhất đem thân thể ẩn dấu hảo, then chốt cái đại môn đã phát sinh “Rầm rập” một tiếng, phân thành hai mảnh rơi xuống đất, cả sân nhà trong chớp mắt bởi vì vậy mà khơi dậy một mảnh hơi nước.

Lương Sam Bách nhịn không được lui lui cái cổ, giọt nước băng lãnh rơi trên cổ hắn, ẩm ướt theo đó làm ướt cả y phục lẫn thân thể một đường trơn bóng xuống tới, cực kỳ lạnh lẽo, lại vừa ngứa vừa khó chịu, nhưng hắn cố nhịn xuống không dám di chuyển dù chỉ một ít.

Trong tai chợt truyền đến tiếng bước chân đều nhịp, nhân số không ít. Những người này tựa hồ là chịu qua cái gì huấn luyện, bước chân giẫm lên đá phiến đi vào tổ rõ điểm này, mà ở trong tiếng bước chân chính tề này lại có những tiếng bước chân hỗn loạn mất trật tự thì hiển nhiên sẽ gây chú ý, nhóm người này tuy rằng chỉ cuối đầu trong miệng chưa từng phát sinh âm thanh gì, lại vẫn như cũ có thể nghe được tiếng nứt vỡ áp lực không ngừng từ trong cổ họng truyền ra.

Lương Sam Bách nỗ lực chuyển động đầu, muốn đem tầm nhìn điều chỉnh được thoải mái một chút, bắt đầu dĩ khe hở hình thành từ quan tài cùng góc tường chỉ đủ cho hắn bảo trì phạm vi hoạt động hữu hạn không được tự do, vậy nên bộ phận có thể thấy cũng cực kỳ hữu hạn.

Tiếng bước một trận vang lên, liền bình ổn xuống dưới, khoảng chừng là đoàn người đã đứng lại. Lương Sam Bách nghiêng tai lắng nghe, lại không có một người mở miệng, tựa hồ đây đó đều đang chờ đợi cái gì.

Trong đình viện trầm mặc mơ hồ có thể nghe được tiếng cường chế của nữ nhân cùng âm thanh tiểu hài tử than khóc, ngoài ra chỉ có tiếng mưa rơi chạm mặt đất phát sinh ra rất nhỏ âm hưởng, ngay cả tiếng sấm mới vừa rồi ầm ỹ điên cuồng như vậy đều ẩn nấp tung tích, chỉ tại phía sau tầng mây xa xa phát ra thanh âm mơ hồ không rõ.

Áp lực!

Lương Sam Bách chỉ cảm thấy áp lực!

“Các người... Các người tới cùng muốn cái gì?” Nửa ngày, cuối cùng cũng có người mở miệng nói. Lương Sam Bách trong lòng cả kinh, rất nhanh nhận rõ người đi ra mở miệng chính là Chúc gia Chúc lão gia.

Như vậy, Chúc Ánh Đài có thể hay không cũng ở bên trong đoàn người này?!

Trong lòng hiện lên nôn nóng, Lương Sam Bách muốn thấy càng nhiều! Nhưng mà, lý trí nói cho hắn hiện tại không thể hành động thiếu suy nghĩ, vậy nên hắn chỉ có thể không được tự nhiên mà ép buộc đầu phải xoay đến góc độ càng kỳ quái, vì để mình không bị người phát hiện mà phạm vi nhìn vẫn có thể càng thêm khuếch đại.

“Các người giết nhiều người Chúc phủ ta đến như vậy, đến tột cùng muốn cái gì?” Chúc lão gia tới cùng vẫn là người có kinh nghiệm sa trường, lúc này tuy rằng rơi vào hoàn cảnh bất lợi, lại vẫn như cũ duy trì một chút bình tĩnh cuối cùng, “Tiền? Khế đất? Hay là cái gì khác, ngoại trừ mạng người, cái khác đều có thể thương lượng, Chúc mỗ cam đoan không có chuyện sau chuyện báo quan, làm khó các vị!”

Vẫn như cũ không ai lên tiếng, sau đó có một đôi chân rảo bước tiến lên phạm vi Lương Sam Bách có thể nhìn. Đối phương tuy rằng ăn mặc cùng những người khác tương đồng trên dưới một màu hắc y phục dạ hành để che giấu thân phận, thế nhưng đao sắc buông xuống bên người hắn vẫn khiến Lương Sam Bách lập tức phân rõ thân phận của đối phương – là cái nam nhân có ánh mắt âm lệ vừa mới tập kích mình.

“Các người... Các người tới cùng muốn cái gì?” Gặp đối phương không có ý nguyện mở miệng, Chúc lão gia giống như luống cuống, trong ngữ điệu đã mang theo run rẩy, “Chúc phủ tất cả các người đều có thể lấy đi, ta chỉ cầu các người tha nhà ta một mạng!”

Nói, truyền đến “Phác thông” một tiếng, khoảng chừng là quỳ rạp xuống đất. Đoàn người phía sau khoảng chừng cũng theo hắn động tác nhất tề, truyền vào trong tai Lương Sam Bách đó là mấy tiếng quỳ xuống, sau đó là một mảnh cầu xin tha thứ.

“Là Chúc phu nhân... Còn có kia hai cái tiểu hài tử... Còn có...” Lương Sam Bách nhạy cảm phân rõ ra chủ nhân những thanh âm ấy. Các thanh âm này hắn có nhận thức đã là ý nghĩ khẳng định trong đầu, lại càng đưa hắn vào càng sâu trong nghi hoặc.

Trước mắt này một màn nếu như không đoán sai, chính là thực cảnh Chúc phủ huyết án phát sinh ở năm dân quốc mười một cách đây hơn tám mươi năm trước trong Huyền huyện chí , tạm thời không bàn

đến một màn vượt quá hiện thực này đến tột cùng là như thế nào tái hiện trước mắt mình, điểm hấn muốn biết chính là vì sao một màn này lại tái hiện trước mắt hấn?

Nói cách khác, thế nào phát sinh cũng không trọng yếu, trọng yếu chính là vì sao lại phát sinh, cùng với mục đích phát sinh là cái gì!

Thí dụ như hôm nay gặp gỡ mười hai cổ quan tài kia bên trong có chứa thi cốt vừa vắn với người nhà Chúc phủ, mà cái chết của bọn họ nguyên nhân là do diệt môn huyết án phát sinh tại tám mươi lăm năm trước, tái liên tưởng đến trước đó lão đầu dẫn đường cho mình một đoạn, hơn nữa từ ngày bảy tháng sáu đến ngày chín tháng sáu mưa xối xả vừa khớp một đoạn...

Lương Sam Bách nhíu mày, những chuyện trải qua phảng phất giống như hợp lại trước mắt từng mảng từng mảng liên hệ với nhau, gấn bó kết hợp, vô cùng hợp lý.....

Chúc phu nhân cùng Chúc lão gia năn nỉ mình ở lại Chúc phủ, chỉ nói đợi thêm hai ngày, tất cả kết thúc, chờ Chúc Ánh Đài ở rể Mã gia, mà hiện tại hai ngày sau, trước mắt vừa vắn phát sinh diệt môn huyết án tám mươi lăm năm trước

Lương Sam Bách trong lòng ai thán, lẽ nào những người này, không, những thứ “Không thuộc loại hấn” này là cố ý cho hấn thấy một màn như vậy? Là bởi vì án kiện, vì muốn giải hàm oan trên người, vậy nên cho hấn là trinh thám? Thế nhưng Lương Sam Bách rất nhanh phủ định ý nghĩ của chính mình.

Cái này giả thiết thực sự quá mức yếu ớt! Lập tức không từ mà biệt, hấn chỉ là một cái sinh viên bình thường chứ không phải cái gì trinh thám nổi danh hoặc là nhân sĩ trong giới đạo sĩ gì gì đó mà có thể khiến bọn họ tái sinh để chứng minh, mà hôm nay cho dù oan án được giải cũng không có ích lợi gì, ngoài ra, trọng yếu hơn hết, thiếu khuyết lớn nhất trong đó lại là: Chúc Ánh Đài!

Lương Sam Bách trong lòng than nhẹ, chỉ cần niệm đến cái tên này, tựa hồ ngay cả tâm đều dừng không được mà nhảy chup đến.

Chúc Ánh Đài tồn tại tại đây trong giả thiết là một cái ngoài ý muốn lớn nhất. Không hề nghi ngờ, tại trong ghi chép Huyền huyện chí, Chúc phủ xác thực có Chúc Ánh Đài một người như thế tồn tại, tại diệt môn huyết án phát sinh trước mắt, Lương Sam Bách mặc dù có hoài nghi qua cũng rất nhanh phủ định, nhưng đến hiện tại, hấn lại tinh tường khẳng định trực giác lúc ban đầu mới là chính xác.

Lương Sam Bách xác định, hấn nhận thức Chúc Ánh Đài tuyệt đối không thể là Chúc Ánh Đài của Chúc phủ!

Buổi tối khiêu khích mình “Chúc Ánh Đài” trên người có hương khí đậm hơn, kia hương khí cùng mùi hương thơm ngát ở từ đường Chúc phủ không hề sai biệt, mà hương khí trên người Chúc Ánh Đài mình nhận thức ngày ngày ở chung, lại là một loại hương khí tự nhiên của cây cỏ, dù cho khuôn mặt có thể thay đổi, nhưng hương khí đó rõ ràng không thể phát sinh biến hóa đây là thứ nhất; Thứ hai, ở trong mộng của mình, xác thực đã từng xuất hiện qua một cái Chúc Ánh Đài khác, kia “Chúc Ánh Đài” Tinh tế, yếu đuối, chọc người thương yêu luyến tiếc, tính cách cùng Chúc Ánh Đài mình nhận thức mặt ngoài lãnh đạm cường

đại, nội tâm lại mềm mại mà ôn nhu hiển nhiên bất đồng, nếu như nói trước đây hần hội cho rằng này tất cả bất quá chỉ là một hồi mộng, như vậy trong mộng cùng Mã Văn Tài gặp nhau một màn này sau đó hầu như tái diễn trước mắt mình, chỉ có thể chứng minh, này hai cái “Chúc Ánh Đài” thật sự rất bất đồng. Mà nguyên nhân càng khiến hần thêm kiên định, chính là cái kia nhượng người nhin không được muốn đi bảo hộ, mặt ngoài cường đại, nội tâm lại rất ôn nhu, đáp lại hần tác hôn thời điểm như vậy gây ngộ hình dáng cùng ban đêm xông vào trong phòng khiêu khích người ta hoàn toàn bất đồng!

Nghĩ tới đây, trên mặt không khỏi đỏ lên, một cỗ nhiệt khí giống như chậm rãi mở ra.

Lương Sam Bách cố sức lắc đầu, tới cùng hần đang nghĩ cái gì! Hiện tại đang ở nơi nào lại đi tưởng những thứ này!

Thật sâu mà hút mấy hơi, hần tiếp tục vểnh tai tỉ mỉ nghe. Với hần mà nói, vì sao có “Người” muốn hần xem một màn trước mắt này, đây cũng là đồng tây hần suy đoán không ra, đó là vì sao bọn họ lại muốn hần đến xem, nếu như mình không thể tránh khỏi, không bằng tiếp tục xem xuống dưới, sớm muộn kết quả cũng sẽ đi ra, đây là phương thức đơn giản nhất!

“Ta nghĩ muốn cái gì người còn không biết sao?” Trong tiếng nói chứa đầy rẫy âm ngoan tâm tình, có người làm động tác gì, sau đó, Lương Sam Bách nghe được tiếng cầu xin tha thứ liên tục, Chúc lão gia kinh ngạc mà “Di” một tiếng.

“Mã... Mã Thiên Lăng!”

Cùng lúc nghe được tên này, trong lòng Lương Sam Bách cũng cùng lúc “Úc” một tiếng. Cặp kia con người nhượng hần cảm thấy quen thuộc, cuối cùng gọi hần kêu gào không thể chống lại, tại trong trí nhớ của hần có một người cũng có đôi con người mang theo khuynh hướng cảm xúc tương đồng, người kia đã từng tại trước mặt hần chết hai lần, một lần là tại trong mộng, một lần ở ngày hôm qua, mà hiện tại, Lương Sam Bách minh bạch, người kia không thể còn hiện thế. Người kia là Mã Văn Tài, như vậy người này là.....

“Không sai, là ta!” Người kia cười nhạt, “Hiện tại người minh bạch ta muốn cái gì đi?”

Không biết là bởi vì nhận ra thân phận đối phương, hay là Chúc lão gia ý thức được cái gì, thời điểm khi hần mở lại miệng, Lương Sam Bách rõ ràng nhận thấy trong khẩu khí Chúc lão gia có vi diệu biến hóa.

“Mã Thiên Lăng, người rõ ràng là thân gia với ta, vì sao làm ra chuyện này!” Cường ngạnh ngữ khí, nhưng ở trong đó lại lộ ra suy yếu không rõ tại sao.

“Thân gia?” Mã Thiên Lăng cười nhạt, “Con ta chết ở trên tay người, Chúc gia người đối với Mã gia chúng ta thật đúng là thân a!”

“Mã lão gia, Mã lão gia người nói cái gì?” Chúc phu nhân Vân Tụ lạnh lạnh tiếng nói truyền đến, này thanh âm trước kia mềm mại đáng yêu đến cực điểm, hôm nay lại bởi vì kinh sợ cùng không dám tin mà có vẻ phá lệ bén nhọn, “Rõ ràng là Mã Văn Tài bắt đi Ánh Đài nhà ta, hần... hần... Bọn họ rõ ràng là hai nam

nhân, cứ nhiên bỏ trốn...”

“Bỏ trốn?” Mã Thiên Lăng cười nhạt, “Chúc Vân Tụ trình diễn của ngươi thật sự không tệ!”

“Mã Thiên Lăng ngươi có ý gì!”

“Câm miệng!” Trông thanh âm cực giận vang lên tiếng ra đòn nặng nề, tiếng rên rỉ của Chúc lão gia lập tức truyền đến.

“Mã Thiên... Lăng... Ngươi...”

“Ngươi nghĩ rằng ta không biết?” Mã phụ cười nhạt, “Chúc Ánh Đài là ai người khác không biết, ta còn có thể không biết sao?”

“Ngươi...” Chúc lão gia muốn nói cái gì đó lại bởi vì đau đớn nên ngôn ngữ chỉ có thể gián đoạn, từng ngụm từng ngụm mà hấp không khí.

“Chúc Kỳ Hạnh, ngươi cái người này thật sự là quá tự phụ, tự phụ đến lệnh người chán ghét a!”

Nương theo “Răng rắc” âm hưởng, Lương Sam Bách nghe được Chúc lão gia phát sinh thê thảm tiếng kêu.

“Lão gia, tay ngươi... Mã Thiên Lăng ngươi... A...”

Chúc phu nhân tiếng kêu thảm thiết vang lên, nương theo suy nghĩ dư quang liếc đến hồng sắc độ cung, chỉ trong nháy mắt đại lượng hồng sắc chảy ra thành vũng, Lương Sam Bách chợt nghĩ đến chủ nhân của bộ hài cốt nhỏ nhắn bị chém nhập xương trong cổ quan tài. Trong tai truyền đến tiếng đảo hút không khí kinh khủng, tiểu hài tử trong nháy mắt khóc lên, không cần đoán, nhất định là hai hài tử Thiên Dịch cùng Thiên Trình.

“Đừng khóc, không cần khóc, mau...”

Trong tiếng la lo lắng, Mã phụ thanh âm vang lên.

“Quá âm ỉ, còn sống sờ để làm chi, xử lý nhanh một chút!”

Trong hắc y nhân có người “Nhạ” một tiếng, sau đó liền truyền đến tiếng gọi cùng tiếng khóc kinh thiên động địa.

“Phụ thân mẫu thân, không nên...”

Thanh âm rất nhanh đi xa tái nghe không được, Lương Sam Bách nhắm lại con ngươi. Dù cho trước mắt này tất cả chỉ là ảo cảnh, giết người thủ đoạn tàn khiến cho hấn chấn động căn bản không thể cùng xem TV thời điểm có thể so sánh với!

Lương Sam Bách nắm chặt quyền, gắt gao mà nắm chặt quyền!

Tưởng lao ra, thế nhưng lao ra cũng không có lợi ích gì, thế gian chuyện tình bất đắc dĩ nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Lương Sam Bách biết, nếu như tất cả đều là chuyện xưa tái hiện, đối tâm hồn mình dằn vặt tuyệt đối không chỉ dừng ở đây. Nhưng mà, hấn phải tiếp tục nghe xuống dưới, bởi vì Chúc Ánh Đài.

“Mã... Thiên... Lãng... Ngươi đến tột cùng muốn làm gì.....” Chúc lão gia suy yếu thanh âm vừa vang lên, “Ta cùng với ngươi không cừ không oán, ngươi vì sao.....”

Lại là một tiếng “Răng rắc”, cánh tay kia cũng bị bẻ gãy, Lương Sam Bách cảm thấy hết hồn, nghe Chúc lão gia nằm trên mặt đất đau đến thẳng hừ hừ thanh âm, vô ý thức nghĩ muốn vượt cánh tay mình.

“Nhi tử của ta chết ở trên tay các ngươi, hành vi bồi thường, chí ít, ngươi cần phải đem Chúc Ánh Đài giao cho ta.” Mã phụ cuối xuống thân hình, tại trong phạm vi Lương Sam Bách có thể nhìn, lần đầu tiên rõ ràng thấy được diện mạo đối phương. Cùng Mã Văn Tài vẻ ngoài tương tự, lại mang theo nhiều hơn mãnh liệt cùng thô bạo.

Tại trong mộng, Lương Sam Bách đã từng cho rằng Mã Văn Tài so với Mã phụ càng ti tiện hơn khiến người khó đối phó, hiện tại hấn phát hiện chính mình sai rồi. Mã Văn Tài mạnh mẽ càng làm cho hấn có cảm giác “Người” hơn, thế nhưng Mã phụ, lại không hơn không kém cứng nhắc như cơ khí, trong mắt hấn có thể thấy chỉ có chính mình mà thôi, cứ như ngay cả nhi tử cũng không thêm quan tâm.

“Mã lão gia, Chúc mỗ... Chúc mỗ thật không rõ...” Chúc lão gia phát sinh âm thanh cùng loại dã thú gào khan, “Ánh Đài thực sự đã cùng Mã công tử ly khai, Chúc mỗ không rõ...”

Mã phụ cười nhạt cắt ngang Chúc lão gia nói: “Hảo cho ngươi Chúc Kỳ Hạnh a, đều đến tình trạng này, ngươi còn muốn tiếp tục lừa dối sao?”

“Chúc mỗ không có... Ngươi... Ngươi vì sao lại có...” Chúc lão gia hình như nhìn thấy gì, thanh âm bỗng nhiên chuyển thành kinh khủng, trong kinh khủng kia ẩn chứa một tia không cam lòng cùng tuyệt vọng.

Lương Sam Bách thấy trên tay Mã phụ cầm một tờ giấy, nhẹ lắc.

“Ngươi cho ta Mã gia lúc trước vì sao lại cứu các ngươi?” Mã phụ chậm rãi mà gấp hảo tờ giấy, cẩn thận nhét vào trong lòng nói, “Nhiều năm qua như vậy, ngươi trăm phương ngàn kế đối nhi tử mình rải bất lợi tin tức, đơn giản là muốn đưa hấn vây ở trong cái Chúc phủ này, để hấn tiếp tục làm quân cờ của ngươi, ngươi cho là tất cả chỉ có ngươi hiểu rõ tình hình, lại không biết Triệu Nhân Mạnh âm thầm cho ta tin tức.”

“Cái gì... Triệu... Triệu Nhân Mạnh...”

“Mẹ đẻ Chúc Ánh Đài không phải người thường chuyện tình ta đã sớm tìm người điều tra qua, vậy nên đương nhiên biết hẳn cùng mẫu thân hẳn như nhau đều là người vu tộc.” Thoả mãn mà cười cười, Mã phụ tiếp tục dùng ngữ điệu dần vật người nói ra, “Cái nữ nhân kia cho rằng người thật sự thích nàng, phản bội tộc nhân theo người bỏ trốn, kết quả là thành tỳ cho người, thay đổi định mệnh làm chuyện tình vượt quá năng lực mình, cuối cùng chịu trời phạt mà chết bất đắc kỳ tử, nghĩ đến thật đúng là thương cảm...”

Âm thanh khớp xương thứ ba bị gãy truyền đến, Lương Sam Bách biết chân Chúc lão gia đã bị bẻ gãy, nhưng lại không biết vì sao, Chúc lão gia thụ thương đến tận đây lại chỉ là gian nan tru lên, cũng không có đau nhức mê muội gì đó.

“Cái nữ nhân kia sau khi chết, sinh ý của người xuống dốc không phanh, mà con của người khi đó còn cái gì cũng không hiểu, không giúp được người bất luận chuyện gì, vậy nên ta tại kia thời điểm thân thủ giúp người, chính là xem chuẩn thời cơ, bằng không, người như thế nào lại không tiếc đem bảo bối cho ta?” Mã phụ cười nhạt, “Hôn kỳ càng gần, người lại càng phiền táo, thả đi nhiều người như vậy còn đối với nhi tử mình tung ra bất lợi tin tức, đơn giản là vì bức ta từ hôn, chỉ là đáng tiếc, người nơi nơi làm tất cả đều là phí công. Người hiện tại đã biết rõ phải không, vì sao người nói con ta mang đi nhi tử người ta lại không tin? Mã Văn Tài biết được tất cả chuyện tình, mà ta, theo ngay từ đầu đã không dự định để chúc phủ ngày hôm nay còn có người sống có thể lưu lại!”

Tiếng rên rỉ kinh hoàng tràn ngập thành một mảnh, Lương Sam Bách biết đó là do người Chúc phủ phát ra. Người, nếu như biết mình gần chết, tinh thần tan vỡ hội thúc đẩy hẳn làm ra rất nhiều chuyện không thể nói lý.

Quả nhiên, tiếng bước chân lộn xộn tức thì vang lên.

“Người cứu mạng, thả ta đi ra ngoài!” Mọi người Chúc phủ xung đột ý đồ tứ tán chạy trốn, trong đình viện lập tức vang lên một mảnh chém giết thành tiếng, tiên huyết tại không trung như giọt nước vẩy ra, nơi nơi đều nhuộm đỏ, Lương Sam Bách dựa lưng vào tường, nhắm mắt lại, nỗ lực bỏ qua những...âm hưởng cực đoan khiếp người đó.

“Những... chuyện này đều là chuyện quá khứ, những..... chuyện này đều không phải hiện thực...”

Nhưng mà, chuyện quá khứ vẫn là sự thực, hiện thực đã qua tại lúc đó vẫn là hiện thực!

Lương Sam Bách cảm thấy tự mình không thể ngồi yên, nắm chặt nắm tay, đang muốn lao ra ngoài, lại bị người không nên tồn tại ở địa phương này ôm lấy, lực đạo nhu hòa lại không cho người chống cự ở phía sau hẳn chế trụ tay hẳn chân hẳn, đưa hẳn mạnh mẽ hướng phía sau kéo đi, ngập trong khoang mũi chính là mùi hương không thể quen thuộc hơn kia.

“Ánh Đài!” Lương Sam Bách kinh hãi kêu lên.

30. Thú Linh Và Điểm Đẳng Nhân - Quyển 1 - Chương 29

Không khí ngưng trệ giống như bức màn nước bị phá vỡ, hướng Lương Sam Bách đi qua, lại nhu thuận dung hợp cùng một chỗ, đảo mắt như trước người xây lên một bức tường trong suốt. Bên kia tường, sắt phạt vẫn còn tiếp tục, bên này tường, bầu không khí lại không đồng dạng như vậy.

“Ánh Đài!” Không cần xoay người vẫn có thể biết người kia tồn tại. Quen thuộc khí tức đầy rẫy chóp mũi, mắt mà trở lại tình cảnh nhượng tình ý trong lòng vốn đã dâng trào hầu như tràn đầy!

“Ánh Đài Ánh Đài Ánh Đài!” Trong lòng muốn nói chỉ có này một câu, càng không ngừng kêu tên người kia, xác nhận hắn tồn tại, quay thân lại, cố sức mà ôm chặt đối phương. Lấy cánh tay chặt chẽ mà quấn lấy đối phương, không buông lỏng để hắn có khả năng chạy trốn nữa, mặc kệ hắn là người hay là cái gì khác, đối với người mình thích, Lương Sam Bách tuyệt đối không quan tâm gì mà toàn thân tâm nỗ lực!

Bên kia truyền đến thật sâu tiếng thở dài, tiếng “Thình thịch” trong lồng ngực thông qua rung động truyền tới, mang theo một loại bất đắc dĩ lộ rõ ra ngoài.

Lương Sam Bách hoang mang mà nhìn về phía đối phương, ánh mắt lại ở lúc chạm đến lồng ngực đối phương nhất thời trong mắt hiện lên sát ý: “Thương thể của người là sao, chuyện gì xảy ra?”

Không đợi đối phương trả lời, hai tay cố sức, thô lỗ xé mở áo sơ mi bạch sắc miễn cưỡng bao trụ thân thể đối phương. Vốn có một chút rách nát vải vóc phát sinh rất nhỏ âm vang khi bị xé, triệt để tuyên cáo tan biến, bên dưới lập tức lộ ra da thịt trắng, Lương Sam Bách gặp qua da thịt rõ ràng vẫn giống như lúc trước. Vốn trọn vẹn mỹ cảm lại vì vết thương nhỏ máu thật sâu từ ngực trái kéo dài đến hạ phúc mà lọt vào phá hư, huyết sắc vết tích giống như con rết dất qua toàn bộ thân trên, nhìn tới da thịt xung quanh bị rách cùng huyết đã ngưng kết thành khối, tại vị trí lồng ngực, là một vòng vết máu hình dạng giống như thái dương phóng xạ quang mang, nếu như không đoán sai, bộ phận trung gian nơi đó, chính là trái tim người kia!

Lương Sam Bách nhất thời sợ hãi không gì sánh được, không ngừng hoảng sợ mà đem khuôn mặt mình dán tại bên hông đối phương. Mặc dù như vậy, trong cử động rồi ren vẫn như cũ mang theo tận lực áp lực để bản thân tránh đi việc xúc phạm đối phương.

Băng lãnh xúc cảm trên da cứ như vậy truyền đến, thiếu chút nữa khiến hắn phải nhảy dựng lên, nhưng mà, chậm rãi, nhiệt độ bắt đầu theo dưới da truyền đi qua, trong lồng ngực, một chút một chút thanh âm cũng truyền tới, mặc dù có điểm hơi nhanh.....

Lương Sam Bách thở dài thậm thụt, ngẩng mặt, vì hình ảnh khoét tâm cực kỳ đáng sợ đã từng hiện lên trong đầu không có trên người cá nhân này thực thi thành công mà yên lòng, nhưng mà, thương tổn vẫn là như cũ tồn tại!

“Là ai làm?” Lương Sam Bách hỏi, tự hắn cũng không biết có một ngày thanh âm hắn lại có thể băng lãnh

đến nông nổi này. Là ai thương tổn Chúc Ánh Đài? Là những..... hắc y nhân ấy, hay là... Chúc lão gia?

Lương Sam Bách nhíu mày, nghi hoặc vì sao hẳn lúc này lại liên tưởng đến Chúc lão gia?

Trả lời hẳn lại là động tác thô lỗ của ngón tay mảnh khảnh đang nắm chặt cổ áo hắn.

Lương Sam Bách lấy làm kinh hãi: “Ánh Đài, người.....”

“Người vì sao còn ở nơi này!” Chúc Ánh Đài thấp giọng hỏi, hiện ra đôi mắt nhắm lại, nén đầy ý giận, “Người vì sao còn ở nơi này, trả lời ta!”

“Vì sao?” Sờ không được ý nghĩ hẳn tới cùng thì ở nơi nào chọc đối phương tức giận, Lương Sam Bách trái lại cảm thấy có điểm chột dạ.

“Ta dùng lớn bao nhiêu khí lực mới có thể đem kia đông tây lưu lại cho người, người vì sao không đi?” Vốn rõ ràng thanh nhuận thanh âm lúc này lại lộ ra khàn khàn cùng một cổ uể oải thật sâu, bất quá chỉ trong một đêm, hẳn tới cùng đã trải qua bao nhiêu chuyện?!

“Cái gì đông tây?” Lương Sam Bách đầu óc chuyển đứng lên, “Huyền huyền chí ? Ta chỉ là muốn tìm đến người mà thôi.”

“Tìm ta làm gì?” Chúc Ánh Đài trên mặt chớp mắt hiện ra dáng tươi cười có chút điên cuồng cùng thất thố, đó là thần tình Lương Sam Bách cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, khóe môi cố nhiên giờ lên, lại là như vậy thâm trầm, ngay cả tâm người xem hầu như cũng bị xiết chặt đứng lên.

“Tìm ta làm gì?” Chúc Ánh Đài buông tay ra, giống như là lảo đảo lại như lúng ta lúng túng, “Người có đường sinh của chính mình, hà tất trông coi ta, hà tất trông coi ta cái này ngay cả tự mình là ai cũng không biết”

“Ánh Đài!” Lương Sam Bách lo lắng mà gọi đối phương, muốn thân thủ đem người kia kéo vào trong lòng, nhưng tay vừa mới chạm được hắn một chút, đã thấy hắn liên tục lui vài bước, tự mình tách ra.

“Lương Sam Bách” Chúc Ánh Đài ngẩng đầu lên, điên cuồng biểu tình đã không ở, hiện ra trước mắt Lương Sam Bách lại là thần tình xa cách lãnh đạm ở thời điểm mới gặp gỡ. Chính là cái loại này thần tình, chỉ trong một cái chớp mắt, giống như đem khoảng cách giữa hai người kéo cách ra hơn mười mét!

Lương Sam Bách xem tại trong mắt, trong lòng chớp mắt hiện lên một cổ lãnh ý, bất quá chỉ là gang tấc, vì sao khoảng cách hẳn vất vả kéo gần bây giờ lại trở nên xa xôi như vậy?!

“Ánh Đài, ta...”

“Nếu như người đã xem qua Huyền huyện chí thì phải biết rõ ở đây đang xảy ra cái gì, nếu như người còn không rõ, như vậy để cho ta tới nói cho người.” Chúc Ánh Đài lạnh lùng mà nói, thân thủ chỉ hướng tường kia một mặt, “Hiện tại chỗ người đang thấy chính là dân quốc năm mươi một, cũng chính là chuyện tình tám mươi lăm năm trước.”

“Tám mươi lăm năm trước Chúc phủ huyết án.....” Lương Sam Bách mở miệng, suy đoán của hắn đã được chứng thực, nhưng lúc này với hắn mà nói chuyện này có cái gì tầm quan trọng đáng để nói?

“Đúng. Tám mươi lăm năm trước ngày bảy tháng sáu đến ngày chín tháng sáu, cùng hôm nay giống nhau, khắp huyện gặp ba ngày mưa xối xả. Lúc đó Chúc phủ thái phu nhân mất, Chúc gia trên dưới dựa theo truyền thống túc trực bên linh cửu ba ngày ba đêm. Ngày tám tháng sáu, Mã phủ thiếu chủ nhân Mã Văn Tài vì muội muội đại hôn mà nghênh tiếp muội phu Chúc Ánh Đài tạm thời ở lại đây, nguyên nhân lại cùng Chúc Ánh Đài tư tình mà suốt đêm bỏ trốn. Ngày mười tháng sáu, có người phát hiện Chúc gia trên dưới trừ con trai độc nhất Chúc Ánh Đài ra thì tổng cộng bảy mươi ba miệng ăn tất cả đều chết, tử trạng thê thảm, lúc đó cảnh cục từng ban xuống công văn, theo Chúc Ánh Đài hành vi đáng nghi nguy hiểm chiếu cáo thiên hạ, lại thủy chung không thể phá án, cuối cùng đành phải theo ‘Sơn tặc nhập phòng’ án kiện kết thúc.....”

“Đây là lời nói dối!” Lương Sam Bách nhìn về phía Chúc Ánh Đài, “Chúc Ánh Đài căn bản không có khả năng giết người! Mà Ánh Đài người cần phải rành mạch từng câu, Chúc Ánh Đài căn bản không thích Mã Văn Tài, Mã Văn Tài lúc trước từng hai lần có ý đồ cưỡng bạo hắn, mà ở sau một lần thì bạo bị người khác giết chết, vậy nên cùng Chúc Ánh Đài bỏ trốn là người khác!”

“Đích xác, cùng hắn bỏ trốn là người khác.” Chúc Ánh Đài ngoái đầu nhìn lại hắn, trong ánh mắt toát ra nhàn nhạt tiếu nuối, “Ta hôm nay đã biết rõ, kia một người cùng Chúc Ánh Đài bỏ trốn là đồng môn ở trường tư, bọn họ cảm tình sâu đậm, thậm chí tư định cả đời, Lương Sam Bách, người có biết hay không ta chính là vì như vậy mà hại người.”

Nhìn về phía Lương Sam Bách cảm thấy thần tình lẩn lộn, hắn không khỏi cười khổ: “Vốn tưởng rằng cùng Chúc Ánh Đài bỏ trốn hắn là nữ tử thích hắn, vậy nên đương thời điểm người xuất hiện tại đại môn Chúc phủ, ta nghĩ bất quá chỉ là trò đùa dai mới lưu người lại, cho dù Chúc phủ những quý mị ấy bởi vì người mà gây rối đứng lên, ta chỉ nghĩ bọn họ là bởi vì gặp được người sống mới sinh ra hưng phấn mà thôi, căn bản lại không biết, bọn họ đang đợi chính là người! Thảo nào, ta thế nào đợi cũng đợi không được cái kia thể thân nữ tử, mà bọn họ như thế nào cũng muốn tìm cách lưu lại người!”

“Ánh Đài...”

“Ta không nên phạm sai lầm như vậy, nếu như đều không phải ta, sự tình cũng sẽ không diễn biến đến tình cảnh như ngày hôm nay!” Chúc Ánh Đài găm nhẹ, trong mắt lóe ra hung hăng rồi lại ảo não thần thái, “Ta vốn tưởng rằng, bởi bọn họ diễn hết này nọ, bọn họ sẽ không gây chuyện, lại không nghĩ rằng, bọn họ ngay từ đầu đối ta nói chính là lời nói dối! Nói bởi vì chết oan mà muốn nhượng thể nhân biết kia một ngày đến tốt cùng xảy ra cái gì, nguyên thiên thời địa lợi so sánh vừa hợp, muốn hồi môn ngày ấy mọi người tái hiện một màn ngay lúc đó, nói chỉ cần oan án lúc đầu được giải thì có thể không lưu luyến, nguyện ý đầu nhập luân hồi, nguyên lai đều là âm mưu!” Chúc Ánh Đài chỉ vào trong ngực mình, “Ta cho rằng lúc đầu bỏ trốn thành công mới yên tâm đáp ứng yêu cầu của bọn họ, lại không biết rằng, Chúc Ánh Đài đã sớm bị bọn họ bắt trở về dẫn vật đến chết, chân chính chạy mất kia một cái Lương Sam Bách mới là người bọn hắn muốn tìm!”

Bên tai bỗng nhiên truyền đến “Đông” một tiếng, Lương Sam Bách cùng Chúc Ánh Đài đồng thời quay đầu lại, đã thấy một bên có người rơi mất ba lô, kinh hãi sững sờ đứng ở tại chỗ.

“Thì Cữu, người vì sao ở chỗ này!” Lương Sam Bách kinh ngạc mà kêu, “Bảo người ở lại trong phòng kia, người vì sao.....”

“Người... Các người vừa mới nói đều là sự thật?” Thanh niên run rẩy tiếng nói hỏi ra vấn đề, thanh âm kia nghe tới rất cuộc có vài phần mùi vị không rõ tại sao tuổi già sức yếu.

“Thì Cữu.....”

“Quá... Quá là đáng sợ!” Hắc hoảng hốt mà chạy tới, ngay cả ba lô đều từ bỏ, chặn ngang kéo lại Lương Sam Bách, “A Bách, chúng ta đi mau, ở lại chỗ này thì ngay cả mệnh đều mất!”

“Chờ một chút!” Một bên Chúc Ánh Đài bỗng nhiên thân thủ bắt lấy cổ tay hắc, “Người là ai? Vì sao ở chỗ này!”

“Ta quân người!” Thì Cữu ra sức vẩy rơi tay Chúc Ánh Đài, “Người không nên nghĩ hại chúng ta hai người!”

“Thì Cữu, không được đối Ánh Đài nói như vậy!” Lương Sam Bách bỏ qua Thì Cữu kiểm chế cổ tay mình, phần nộ nói, “Không cho phép người nói như vậy hắc!” (*Ấn, chính là “Bằng hữu như tay chân, thê tử như quần áo” a...., lần này A Bách thà đoạn tay chân chứ không chịu cởi quần áo.*)

“A Bách, người điên rồi!” Thì Cữu dùng bất khả tư nghị thần tình nhìn hắc, nhìn Lương Sam Bách rồi lại nhìn Chúc Ánh Đài, “Người hiện tại biến thành như vậy đều là hắc làm hại a, người vì sao còn không chịu tỉnh ngộ?” Suy nghĩ một chút, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, “Người nhất định là bị hắc mê hoặc! Lương Sam Bách, hắc không phải người, hắc là quỷ là yêu a, hắc chính là cái kia tám mươi lăm năm trước chết đi Chúc Ánh Đài!! Người thế nào lại không rõ ni!” (*Lần này, Tiểu Cữu đóng vai nhân vật phản diện, lấy gậy đánh uyên uyên >_<*)

“Hắc đều không phải!” Lương Sam Bách rống to hơn, hắc cũng không rõ vì sao hắc có thể như vậy khẳng định mà nói ra những lời này. Cái này Chúc Ánh Đài đều không phải cái kia Chúc Ánh Đài, nhất định là như vậy, hắc cảm giác được!

“Người đều không phải, đúng hay không?” Quay đầu lại hướng về phía người kia yêu cầu một cái khẳng định, lại chỉ nhìn đến đối phương lộ ra đáng tươi cười đau thương.

“Ta không biết... Ta không biết a...” Rất nhẹ mà phe phẩy đầu, người kia thở dài nói.

“Ngu ngốc Chúc Ánh Đài!” Lương Sam Bách hét lớn, hung hăng mà nắm bờ vai người kia, “Người là bị choáng váng hay là bị làm sao vậy?! Người đâu có điểm nào giống như cái người đã chết kia, người vừa không yêu đuổi vừa không tinh tế, người như vậy cường đại lại như vậy thông minh, căn bản sẽ không

nhường người tùy tiện khi dễ!”

Người bị lắc đến loạng choạng ngẩng đầu lên, trong con ngươi như hắc diệu thạch tràn ngập sương mù:
“Người ni? Chính người thì thế nào?”

“Ta? Ta thì làm sao?”

“Người lẽ nào không cảm thấy mình chính là cái kia tám mươi lăm năm trước cùng Chúc Ánh Đài bỏ trốn sao? Người lẽ nào không kinh ngạc tự trách mình vì sao lại bị lừa tới nơi đây sao?”

“Ta.....”

“Người vì sao lại biết chuyện tám mươi lăm năm trước, người có tự hỏi qua mình chưa?”

“Đó là vì một cái mộng!”

“Một cái mộng? Ha hã!” Chúc Ánh Đài tựa hồ là châm chọc mà vung lên khóe miệng, “Vì sao lại làm như vậy mộng?”

Lương Sam Bách nhất thời rơi vào trầm tư, đúng vậy, vì sao lại làm cái kia mộng? Cái kia một mộng lại ở trong một mộng, trọn mặc vào tam trọng mộng?

“Người cũng minh bạch có đúng hay không?” Chúc Ánh Đài hỏi, “Theo ngay từ đầu, chúng ta nhất định phải đến nơi đây, bất luận là người cũng tốt, ta cũng hảo, theo lúc ban đầu khởi điểm liền quần đến bao nhiêu vòng tròn, cuối cùng trở về chỉ có thể là ở đây!”

Nói, băng lãnh cánh tay khoắc lên bờ vai, đi theo phía sau gáy nhẹ nhàng mà hoàn trụ, Lương Sam Bách mắt mở lớn nhìn khuôn mặt Chúc Ánh Đài hướng mình càng tiếp cận càng gần, khí tức ngào ngạt vừa hướng mình mãnh liệt tập kích qua đây...

Kinh ngạc nhất thời chỉ là vài giây, Lương Sam Bách sau đó thân thủ ôm chặt đối phương, một tay ôm lấy bờ vai người kia, tay còn lại vươn đến trong không trung, duỗi ra năm ngón tay, làm như muốn dùng để vuốt ve tóc người trong lòng, lại tại hạ xuống một giây, rất nhanh chuyển thành đánh xuống dưới.

“Oa, người hạ thủ hảo mạnh mẽ!” Thi Cửu ở bên cạnh kêu, xem Lương Sam Bách ôm người té xỉu tại trong lòng, “Nói trở về, người vì cái gì muốn đánh gãy hắn?”

Lương Sam Bách nâng lên ánh mắt, đi theo góc bốn mươi lăm độ xuống phía dưới, lạnh lùng liếc Thi Cửu một cái, tựa hồ là muốn gọi hắn câm miệng.

Thi Cửu ngẩn người, nói: “Lương Sam Bách, người học không tốt rồi, như người cái loại này đơn tể bào đức hạnh...”

“Đơn tể bào thì không có khả năng đùa giỡn?!” Lương Sam Bách bắt đắc dĩ mà cười cười, thu liễm mới vừa rồi thần tình, ôn nhu mà đẩy ra sợi tóc trên mặt Chúc Ánh Đài, thuận lợi xóa đi vết máu trên mặt hấn: “Giúp ta một chút.”

“Gì chứ?”

“Ta muốn khiêng hấn đi ra ngoài!”

“Lương Sam Bách người không phải chứ!” Thi Cửu hô to gọi nhỏ, “Mới vừa rồi người đều không phải diễn kịch sao? Lẽ nào người thực sự thích, thích cái này tiểu mặt trắng?!”

“Người muốn chết?” Lần này là chân chân chính chính lạnh lùng ánh mắt ném đi qua, sợ đến Thi Cửu oa oa kêu to.

“Xong xong, người thật sự rơi vào vực sâu ái tình, thần a, sau này bạn thân của ta dung thân ở nơi nào a!”

“Đừng âm ỉ!” Lương Sam Bách chen chân vào đá bạn thân một cước, “Hiện tại không đi liền thật sự không đi không được rồi!”

Tựa hồ là vì xác minh ‘Chuyện tốt mất linh chuyện xấu linh’ cổ ngữ giống nhau, cùng lúc đem Chúc Ánh Đài an trí ổn thỏa tại trên lưng sam bách còn Thi Cửu thì đem ba lô gia cố hảo, bên tai hai người truyền đến rất nhỏ tiếng “răng rắc”.

“Người có hay không nghe được cái gì?” Thi Cửu hỏi, vểnh tai, giống như tai thỏ mà giật giật.

Lương Sam Bách trầm tức sắc mặt, thanh âm này với hấn mà nói, chính là phi thường quen thuộc. Hấn quay đầu nhìn về phía bức tường trong suốt trước mặt, quả nhiên, tại vị trí bức tường trung gian cách trở với hắc y nhân xuất hiện thật nhỏ vết rạn giống như bị cái gì đánh qua giống nhau, dọc theo quanh đó, vết rạn một đường mở rộng tăng lên, mang theo “răng rắc” âm hưởng.

Chúc Ánh Đài đã hôn mê bất tỉnh, như vậy vì hấn chế tạo “Tường” tự nhiên sẽ tiêu thất!

Lương Sam Bách chỉ kịp hô một tiếng: “Chạy mau!”

Tiếng thủy tinh vỡ tan kinh thiên động địa tại trong nháy mắt liên tiếp truyền tới, nương theo “Ầm ầm” tiếng ngã xuống đất, mùi mưa tanh chớp mắt xông vào mũi, Lương Sam Bách phát hiện hấn vẫn như cũ đứng ở trong đình viện kia, tại bên cạnh miệng quan tài kia, một bên đứng Thi Cửu, mà trước mặt, lại là một đám quỷ mị bất quá hấn có quen thuộc.

“Chúc... Lão gia...” Lương Sam Bách phí sức mà nuốt một miệng nước bọt, nhìn về phía đứng ở trước mặt mình, “Người” mang vẻ mặt kinh khủng

“Lương... Sam... Bách...” Tại biểu bì che lấp sụp đổ xuống dưới, hai khớp hàm trên dưới của bộ xương khô va chạm phát sinh âm hưởng, ở bộ phận gáy cùng đầu liên tiếp có thể thấy vết tích biến thành màu đen thiết, tiếp theo, nơi đó càng không ngừng chảy ra dịch thể hắc sắc có mùi, khoảng chừng là thi trùng cùng tiểu trùng tại chỗ khe hở leo vào leo ra, xem đến cực kỳ đáng sợ.

Lương Sam Bách tưởng, ta không nên giảm béo a. Giây tiếp theo, Thi Cửu kinh thiên động địa mà kêu đứng lên.

“Quý a! Ta không nên giảm béo a!”

Quả nhiên là ngư tử tâm ngư, mã tâm mã...

Lương Sam Bách trong đầu hiện lên tự giễu như vậy, sau đó kêu to, “Chết A Cửu, còn không mau chạy!”

Quay lưng lại nhìn Chúc Ánh Đài, cũng không biết khí lực từ nơi nào tới, hấn một tay cầm lấy nắp quan tài nằm trên mặt đất giật đứng lên, hướng đám kia quý mị kia đập tới tấp, sau đó nhảy về phía trước hướng ra phía ngoài chạy.

“Không cần hậu vệ, chỉ cần tiên phong!” Lương Sam Bách rống to hơn, nhảy qua hải đồn quý mị bị đập nằm trên mặt đất, ngâm nước đến trắng bệch toàn thân biểu hiện đối phương là bị chết chìm.

“Thật đáng thương!” Trong đầu chỉ có thể nghĩ như vậy, nhưng ở bên ngoài đối với đối phương thì tuyệt đối không thể thủ hạ lưu tình. Lương Sam Bách một cước đá bay quý mị hải đồn cả người cháy đen đang hướng mình nhào tới, ngược lại nhật lên một khối gỗ vụn trên mặt đất, nơi nơi loạn đập.

“Lương Sam Bách!” Chúc lão gia kêu, hướng hấn đổ qua đây. Thế nhưng bên kia, trên người còn tại ồ ồ thảm ra bên ngoài hắc sắc dịch thể Chúc phu nhân cũng đồng dạng kêu, hướng Thi Cửu sau gáy nhào tới, thật dài móng tay không biết có đúng hay không lúc bình thường cũng được mài dũa, thoát nhìn có chút uy lực!

“Người cứu mạng a, ta đều không phải Lương Sam Bách a!” Thi Cửu hô, ở trong đình viện gọi tới gọi lui, nắm lấy bố幔 vốn trang trí trong linh đường, cuốn lấy đối phương, “Muốn tìm thì tìm hấn đi, hấn ở bên kia!”

“Người thật không nghĩa khí!” Lương Sam Bách rống giận, vừa lúc có một cái quý mị tập kích, vừa định đánh trả, lại bị hải đồn quý mị nắm lấy mắt cá chân, một cái lão đảo lao ra ngoài vài thước, thẳng té xuống chỗ quan tài đã bị lấy đi nắp quan mới có thể miễn cưỡng dừng lại.

“A... A Hỉ bà...” Lương Sam Bách khuôn mặt co rúm, thấy cái kia nằm trong quan tài ăn mặc áo liệm hoa

lệ, được châu hoàn ngọc thúy mỹ kim bảo thạch vây quanh Chúc phủ thái phu nhân bày ra khuôn mặt nếp nhăn xếp lớp, cuối cùng cũng hiểu được hẳn vì sao như thế nào cũng không đổi cái kia cổ quái lão nhân sản sinh hảo cảm.

A Hỉ bà, nguyên lai cũng là người chết!

“Xong đời, hiện tại chỉ có thể dựa vào mình!” Nắn lòng tâm tình chỉ nhất thời xuất hiện, sau đó liền bị tâm tình vì bị tập kích mà bị ép phải phản kích chiếm lấy!

Lương Sam Bách chặn ngang nắm lên giấy vàng trong quan tài ném hướng quỷ mị đang tập kích mình.

Khi còn bé hình như có nghe ai nói đi!, quỷ quái sợ hãi hoàng kim loại này đông tây. Ai ngờ đến đối phương cư nhiên đang triển mình lại nhanh chóng hướng giấy vàng trên mặt đất lung tung bắt tới sau đó liền không để ý tới hắn.

“Vàng... Vàng...” Quỷ mị bỗng nhiên dừng lại động tác tập kích hắn, phát sinh khàn khàn âm hưởng, thông thả mà đem vị trí lúc trước là lỗ mũi mà bây giờ chỉ là hai cái lỗ đen ngòm rỉ nước ngửi ngửi, sau đó nhếch môi, bắt đầu hoa chân múa tay vui sướng, “Vàng... Vàng...”

Càng cuối xuống dưới, ngay cả hàm răng đều chạm đến mặt đất, hắn vẫn hoàn toàn không thêm để ý.

“Bởi vì tiền mà chết, đến chết vẫn không quên, nguyên lai đã chết vẫn là muốn tiền...” Lương Sam Bách không biết nói gì, sau đó nghĩ tới tình cảnh của hắn, phát hiện đối phương đã che đi đường chạy, lui ra phía sau hai bước, đứng thẳng thân người, “A Cứu, về phòng!”

Vừa dứt lời, thân thể thoáng dừng lại đã như đạn giống nhau bắn ra, chắn ở trên đường quỷ mị bị lực mạnh đánh sâu vào cũng lão đảo, sau khi phát sinh thanh thúy “Xành xạch” âm hưởng, đầu cùng thân thể triệt để rời ra hai phía.

“Di di, ngươi không phải nói chỉ cần tiên phong sao!” Thi Cứu ở phía sau đầu liễu mạng kêu, “Chờ ta!”

Một cước đá bay Chúc phu nhân, cùng con thỏ giống nhau “Nhảy đi” qua: “Chúng ta phải đi đâu? A Bách!”

“Đi gặp một người!” Lương Sam Bách cũng không quay đầu lại mà kêu, vừa cúi đầu, liền thấy một cánh tay bạch cốt bay qua chặt chẽ nắm lấy tay hắn, Thi Cứu ở phía sau dùng tư thế đánh gôn, cầm lấy mảnh nhỏ quan tài đánh một cái đem cánh tay kia đánh bay ra ngoài

“Ở đây ngoại trừ chúng ta mấy cái còn có người sao?” Thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở.

“Đúng... Người nói đúng, kia cũng không phải là người.” Lương Sam Bách tưởng. Ngày hôm nay tại tám

mười lăm năm trước, A Hỉ bà vừa mất, còn không có năng lực tới cứu bọn họ, duy nhất còn lại có thể giúp bọn họ, chỉ có cái “Người” kia, thế nhưng, hần không rõ ràng lắm hần có thể hay không, có chịu hay không giúp bọn hần.

Chỉ có phóng lao thì phải theo lao!

Lương Sam Bách nghĩ, đem Chúc Ánh Đài trên lưng nâng hảo, hần liền ra sức hướng cái kia phương hướng chạy vội mà đi.

Mục đích đến: Lan uyển!

31. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 30

Chạy trốn tốc độ cực nhanh, bất quá đường đi đại khái không thể nhận biết

“Uy, A Bách, người... Người tới cùng muốn đi đâu a!” Thi Cửu ở phía sau không ngừng hấp khí mà kêu. Một mặt muốn liều mạng chạy trốn, một mặt còn phải phòng bị phía sau quỷ mị tập kích qua đây, tuy rằng hần không cần lưng mang Chúc Ánh Đài, nhưng thể lực tiêu hao đồng dạng kịch liệt.

Lương Sam Bách không có trả lời, chỉ là buồn bực cầm đầu chạy. Hần biết địa phương mình muốn đi là “Lan uyển”, nhưng hần lại không biết thế nào mới có thể tới được đó. Cái kia Lương Sam Bách tại trong mộng đối Chúc phủ quen thuộc như vậy cùng cái kia Lương Sam Bách mang theo Chúc Ánh Đài ban đêm trốn chạy, hai cái giống như đều không phải hần, hiện tại cái này hần, vừa không nhận ra Chúc phủ đường đi, càng phân không rõ nơi nào mới là đường đi thông tới “Lan uyển”.

“A Bách, người có hay không ngửi thấy được mùi hoa?” Thi Cửu vừa chạy vừa hỏi, thở gấp đại khí, giống như từng ngụm lớn ăn nuốt cái gì, “Rất... Rất rất ngọt hương vị!”

“Hương khí?” Lương Sam Bách hít sâu, quả nhiên, nguyên bản trong không khí tràn ngập hôi thối tử vong không biết từ khi nào lẫn vào một cổ nhàn nhạt hương hoa, theo ban đầu như có như không dần dần trở thành thơm đến ngào ngạt, hương khí ngọt ngào tràn ngập trong không khí tỏa ra khắp nơi, đem khí tức phát ra trên người quỷ mị phân tán không ít.

“Gió hướng đông nam.....” Lương Sam Bách quyết định thật nhanh, đổi sang hướng khác, “Bên này, A Cửu!”

Đường mòn đá cuội dưới chân kéo dài, vũng nước phát sinh rất nhỏ tiếng “Ba ba” đem bùn đất bắn lên tung tóe thấm đen cả giày, Lương Sam Bách lại cảm thấy giống như nhớ tới ngày ấy trong mộng, hần một người tại trong bóng tối liều mạng chạy về phía trước. Ngọn đèn dầu ở sau người nhanh chóng lui xa, trong lòng vừa tức vừa vội, mở ra cánh cửa lại nhìn thấy một màn khiến hần giật mình.....

“A Bách, người làm sao vậy?”

Lương Sam Bách lấy lại tinh thần, thấy huynh đệ biểu tình quan tâm, hơi hơi lắc đầu. Lui một bước, ngẩng ngẩng đầu lên, trên cổng đá của đại môn trước mắt có hai cái kỳ tú chữ viết – “Lan uyển”!

“A Bách, nơi này là chỗ nào a?” Thi Cửu hỏi, trong giọng nói mang theo nồng đậm nghi hoặc cùng bất an, “Ở đây hình như cái gì cũng không có a!”

Đích xác, ngoại trừ có khắc hai chữ “Lan uyển” ra, đình viện này theo bề ngoài đến xem hình dạng một chút cũng không giống trong tưởng tượng của Lương Sam Bách. Bức tường khô cứng nứt nẻ đầy dây leo, giống như nhất kiện y phục dơ bẩn đến cực điểm, có thể tùy ý thấy được tường sụp xuống, từng mảng vừa rơi lả tả dưới đất, cỏ dại mọc đầy đi theo thành từng vùng lớn lộ ra, không hề mang theo một chút uy nghiêm..... Lệnh người cảm thấy thất vọng nhất chính là trên cánh cửa cũ kỹ lại bị chặn ngang bởi đại khóa rỉ sét.

Lẽ nào thực sự không phải chỗ này?

Lương Sam Bách tự hỏi mình, hay là hắn, không muốn trợ giúp mình? Đương nhiên, này cũng không phải không có khả năng ...

“A Bách, chúng nó đuổi tới rồi!”

Không cần quay đầu lại cũng biết xảy ra cái gì, Lương Sam Bách hướng về phía trước một bước, vươn tay, dụng lực đẩy đi đại môn trước mắt. Hắn không biết mình vì sao lại vô thức làm như vậy, nhưng mà, giống như là ảo giác, đại khóa rỉ sét trên cánh cửa cũ nát ở khoảng khắc tay hắn dán trên đại môn, liền phát sinh “Cùm cụp” một tiếng, khóa xuyên liền như một đuôi linh hoạt người cá giống nhau, nhẹ nhàng lắc lư thân thể, rất nhanh rơi khỏi ổ khóa, thiết khóa tùy theo hạ xuống, cả đại môn tại trước mắt hai người ầm ầm mở rộng.

“A Bách, đây là.....” Thi Cửu mục trừng khẩu ngốc, còn chưa kịp hỏi liền bị Lương Sam Bách nắm lấy kéo đi vào.

Bất quá chân sau hai người vừa bước vào đình viện, đại môn ở phía sau liền lần thứ hai phát sinh ầm ầm tiếng vang, cấp tốc đóng lại. Tai nghe được rất nhỏ tiếng “Ken két”, tựa hồ là có người ở bên ngoài khóa lại cửa.

Trong chốc lát đó, xung quanh một mảnh yên tĩnh. Sau đó, tiếng rống kinh thiên động địa lại theo bốn phương tám hướng truyền đến!

Thanh âm giống như từ chỗ sâu nhất trong địa ngục phát sinh ra, thê lương, mất mát, lạnh khốc, cừ hận cùng sợ hãi tràn ngập không có giới hạn, chúng nó theo mỗi cái phương hướng tập kích qua đây, tại không trung giao nhau dệt thành đại lưới mang tính áp bách, đem tất cả bên dưới bao phủ trong đó. Cảnh khô, lá rụng, thổ chậu, hòn đá, kiến trúc, người..... Giống như muốn xé rách tất cả mọi thứ có trong phạm vi,

hận ý không chút nào che giấu mà đem Lương Sam Bách cùng Thi Cửu bao vây trong đó. Lương Sam Bách ngồi xổm xuống thân thể, đem Chúc Ánh Đài chặt chẽ hộ trong ngực, thân thủ che lỗ tai hắn, tự mình lại cau mày chịu đựng kia dần vất khó nhin.

“Hận a, hảo hận a, chỉ thiếu một chút nữa!” Thanh âm giống như dã thú giống nhau duy trì liên tục mà rót vào trong lỗ tai.

“Chỉ thiếu chút nữa! Một chút!”

“Đi ra, mau ra đây!”

Rầm rĩ tiếng kêu không dứt bên tai, dường như lưỡi dao sắc bén, tiến quân thần tốc, tại trong đầu cùng trong lồng ngực liên tục quấy rầy. Sợ hãi, thống khổ, đổ kị, cừ hận... Tất cả mặt trái tâm tình chôn sâu trong tâm giống như bị từng bước từng bước đào ra, đọng lại trên lưỡi đao, hành vi muốn đem nội dung khoe khoang khắp thiên hạ.

“Dừng lại! Mau dừng lại! Mau ngừng....” Thi Cửu che cái lỗ tai kêu khóc, người hầu như muốn tê liệt té trên mặt đất, Lương Sam Bách cũng không tốt hơn hắn là mấy.

“Cứ như thế xuống dưới vô luận là hắn hay là Thi Cửu thì tinh thần cũng bị dần vất đến chết!” Hắn nghĩ

“Mã Văn Tài, người ở nơi nào!” Lương Sam Bách cuối cùng nhin không được rộng to hơn, “Mã Văn Tài!”

Chỉ là ba chữ này xuất khẩu, trong không khí liền truyền đến rất nhỏ chấn động, giống như rót vào dị chất nguyên tố, nhàn nhạt mùi hoa lạng yên không một tiếng động mà thẩm thấu tiến vào, trong đó lại bí mật mang theo sát ý lạnh thấu xương! Cảnh trí xung quanh lại trong nháy mắt phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, khô vàng cành lá giống như phong hoá bong ra từng mảnh, sau một khắc chồi non từ trong đất đâm chồi mà ra, đón gió liền phát triển, nụ hoa chông chắt khắp nhánh, giống như bạch ngọc thành sơn, tái trong khoảnh khắc, hoa đã nở đầy cành, trong đình viện giống như mọc lên một đám mây bạch ngọc, ngọt ngào hương khí đem toàn bộ đình viện bao phủ thật nghiêm kín, nháy mắt, vừa mới trầm trọng áp bách lệ quỷ rầm rĩ kêu rống, bị tản ra không còn một mảnh, chỉ có thể cúi đầu rên rỉ, thỉnh thoảng truyền đến.....

“Mã Văn Tài...” Lương Sam Bách khiếp sợ, tuy rằng nghĩ đến hướng bên ngoài cầu viện, nhưng hắn cũng không biết “Người” hắn cầu viện, lại có lớn như vậy năng lực, mà hắn thì.....

“A Bách, đây là thế nào...” Tiếng kêu thảm thiết của Thi Cửu bởi vì miệng bị Lương Sam Bách che lại mà bị ép nuốt xuống, chỉ có thể ở trên mặt hiện ra thần sắc kinh khủng không gì sánh được.

“Không nghĩ tới người cái này người ngoài cuộc còn rất thông minh.” Âm lãnh thanh âm từ lúc mở đại môn “Người” Trong miệng truyền đến, hắn từng bước đi tới gần hai người, mỗi lần tiếp cận hai người một bước, Thi Cửu liền run cầm cập một chút, mãi đến khi lui đến phía sau Lương Sam Bách, mà kia “Người” liền cùng gương mặt Lương Sam Bách gần tại gang tấc.

“Người.....” Lương Sam Bách nhíu mày, suy nghĩ một chút nên dùng từ nào tới để biểu đạt cảm nhận hiện tại của hắn, “Sở thích của người thực kém cỏi!”

“Ha ha ha ha ha ha ha!” Mã Văn Tài ngửa mặt lên trời cười to. Vốn khuôn mặt huyết nhục không rõ, thịt nát, vết máu, ngũ quan nghiền nát rất nhanh liền tiêu thất không gặp, sợ nào bị đánh vỡ vụn cũng khôi phục như thường, trong nháy mắt liền lộ ra gương mặt anh tuấn khiến Lương Sam Bách cảm thấy không hài lòng kia. Hắn nhìn Lương Sam Bách, khóe môi câu ra một cái hứng thú tươi cười, “Lá gan của người nhưng thật ra lớn hơn không ít!”

Lương Sam Bách không có trả lời. Hắn chỉ biết là mấy ngày nay hắn chấn kinh quá độ, đã đến mức dù có thấy sự vật đáng sợ hơn nữa cũng vô pháp đi đến tình cảnh mê muội. Trong một cái chớp mắt, Lương Sam Bách cảm thấy mình như vậy thật rất đáng buồn! Thế nhưng, quên đi, hiện tại đều không phải thời điểm tưởng những thứ này.

Lương Sam Bách hỏi: “Chúng ta có thể đi vào sao?”

32. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 31

Lương Sam Bách cảm thấy tâm tình của mình rất phức tạp, đây là lần đầu tiên hắn đi vào “Lan uyển”, nhưng cũng không thể tính là lần đầu tiên vào “Lan uyển”

Tại trong mộng đã gặp qua mấy bàn, ghế, trang trí đều đặt ở nguyên lai vị trí, Mã Văn Tài ngồi trên thượng vị dành cho chủ nhân, Thi Cửu thì lui ở bên cửa, hắn là vừa rồi hắn bị hình dạng khi chết của Mã Văn Tài tận lực hù dọa đi.

Lương Sam Bách nhẹ nhàng đem Chúc Ánh Đài phóng tới trên ghế dựa, tay vừa mới buông ra, lại bị người nắm chặt. Cúi đầu, liền đón nhận một đôi con ngươi hàn lãnh như tinh.

“Người... Người tỉnh?”

“Nơi này là chỗ nào?” Chúc Ánh Đài vẫn, quay đầu thấy Mã Văn Tài, liền than nhẹ một tiếng, “Lan uyển.”

“Đúng vậy, Lan uyển.” Mã Văn Tài không nhanh không chậm trả lời, ánh mắt xem Chúc Ánh Đài nóng rực lại khiến Lương Sam Bách không tự giác đem người kia ngăn chặn ở sau người. Hắn nghĩ, xin Mã Văn Tài giúp đỡ tới cùng có phải hay không là một chuyện sai lầm?

“Kia mấy con lệ quỷ ni?” Chúc Ánh Đài đỡ cánh tay Lương Sam Bách đứng lên, thời điểm cử động đến cái cổ liền rên rỉ một tiếng, “Lương Sam Bách, khí lực của người cũng thật lớn đi!”

Lương Sam Bách không có ý tứ mà gãi gãi đầu, đỡ hắn đứng hảo.

“Bị chặn ở bên ngoài, bất quá chưa hết hy vọng.” Mã Văn Tài cười nói, “Ta nói rồi nếu như người có sự tình nào không thể xử lý được đều có thể tới tìm ta, bất quá ta thật không nghĩ tới mang người đến tìm ta lại là hần.”

Lương Sam Bách cảm thấy Chúc Ánh Đài bên cạnh ánh mắt nhìn tới hần, chỉ có thể cười khổ. Đã từng lời thề son sắt nói qua phải bảo vệ đối phương, kết quả chung quy vẫn là năng lực không đủ, thế nhưng, đối Mã Văn Tài xin giúp đỡ không có nghĩa là hần đem Chúc Ánh Đài nhường cho đối phương.

“Kỳ thực ta rất hiểu kỳ người vì sao lại nghĩ đến hướng ta xin giúp đỡ, chẳng lẽ người không nhớ rõ mình tới hôm qua đối ta hạ thủ như thế nào, người không sợ ta cùng với chúng nó là cùng một loại sao?” Mã Văn Tài hỏi, thái độ đối Lương Sam Bách thật không có địch ý rõ ràng như trước.

“Bởi vì chiếc đồng hồ kia” Lương Sam Bách trả lời, “Cái đồng hồ đó chỉ tại thời khắc nào đó mới gõ lên mười hai tiếng chuông.”

Chúc Ánh Đài lại có điểm ngoài ý muốn: “Người chú ý tới ta thiết trí tử ngọc chuông?”

“Ân, lúc đầu cũng không chú ý, thế nhưng sau lại phát hiện nó chỉ tại những thời điểm nhất định mới gõ lên mười hai tiếng chuông, đồng thời số tiểu nhân then chốt trên đài cao cũng vừa vặn với số người của Chúc phủ bao quát cả ta và người, vậy nên ta nghĩ, kia có đúng hay không là nhất nhất đối ứng, cũng là bộ phận dùng để biểu hiện hoạt động đối ứng cùng tình huống của người bị giám thị.”

Chúc Ánh Đài gật đầu: “Không sai. Quý mị ở Chúc phủ cũng không phải mỗi thời mỗi khắc đều hoạt động, chỉ ở thời điểm tiếng chuông gõ vang, bọn họ mới tiến nhập trạng thái hoạt động, những lúc còn lại đều ngủ say trong quan tài.”

“Vậy nên mỗi lần chuông vang thời điểm người đều khấn trương như vậy.” Lương Sam Bách than thở, cũng vì suy đoán của mình được chứng thực mà cảm thấy có chút đắc ý.

“Như vậy, là bởi vì ta không phải là một trong mười hai tiểu nhân kia sao?” Mã Văn Tài vung lên khóe môi, đáng tươi cười mang theo châm chọc hỏi, “Cho dù ta cùng bọn chúng không phải một loại người, nhưng người như thế nào xác định ta đồng ý giúp người?”

“Không sai, đồng hồ kia xác thực chỉ có thể khiến ta nghĩ rằng người là ngoại lệ.. Trên thực tế, ngoại lệ ở Chúc gia, trừ người ra còn có A Hỉ bà cùng Ngân Tâm. Hôm nay thân phận A Hỉ bà đã rõ ràng, nàng là thái phu nhân đã mất của Chúc phủ tám mươi lăm năm trước, mặc dù ta không biết vì sao nàng lại xuất hiện tại trong tòa nhà này...”

“Nàng hôm nay là nần chủ của tòa nhà này.” Chúc Ánh Đài nói, “Chúc phủ thái phu nhân sau khi chết không có thăng thiên hay là tiến nhập luân hồi, mà là tự nguyện ở lại trong coi tòa nhà có quý này, nhưng mà dần dà, nàng cũng quên đi tên cùng thân phận của mình, chỉ biết mình là A Hỉ bà. Vậy nên, ta đã nói rồi, có thể trợ giúp người, sẽ không hại người khả năng cũng chỉ có nàng. Về phần Ngân Tâm...”

“Ngân Tâm đã chết đi!” Lương Sam Bách thử hỏi, “Ta ở trong đình viện A Hỉ bà thấy hẩn...”

Chúc Ánh Đài lần thứ hai kinh ngạc: “Người từ lúc nào toàn bộ đều biết?”

“Ồ sáng sớm người mất tích. Ta vì đi tìm người mà ở “Chúc phủ”, tìm được Ngân Tâm ...” Lương Sam Bách dừng một chút, “Tìm được thi thể nó, sau đó lại phát hiện mười hai cỗ quan tài, trong đó có hai cỗ trống không. Chờ ta trở lại trong phòng liền thấy người lưu lại Huyền huyện chí , biết rõ chuyện tình tám mươi lăm năm trước.....”

“Nhưng mà, tất cả viết trên sách không phải là toàn bộ chân tướng, nhất là bộ phận viết về Chúc Ánh Đài !” Lương Sam Bách nghĩ.

“Là mèo rừng tinh ở căn nhà cũ này, ăn thịt người chết để trưởng thành thì có chết cũng là đáng đời!” Mã Văn Tài trả lời bình tĩnh vô ba, một chút cũng không mang theo đồng tình, “Nó vốn là người ngoài cuộc nhưng có ý xông vào, cùng người giống nhau.”

Này phiên nói nhượng Lương Sam Bách bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai buổi sáng ngày đầu tiên hẩn đến “Chúc phủ”, từng ở hành lang nhìn thấy một đám lông của động vật hẩn là Ngân Tâm ở thời điểm tập kích lưu lại, mà thời điểm đó đẩy lùi nó để không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, hẩn là Chúc Ánh Đài. Thảo nào buổi sáng ngày thứ hai thấy vẻ mặt khi ngủ của Chúc Ánh Đài uể oải như vậy, nguyên lai là từ khi đó, hẩn đã luôn bảo hộ hẩn!

Suy nghĩ vui sướng cùng hồ thẹn cùng lúc tràn ngập trong lòng, Lương Sam Bách không khỏi chặt chẽ mà nắm lấy tay người bên cạnh. Tuy rằng cảm giác được đối phương chống cự, lại nghiêm mặt không chịu buông tay, trái lại đem bàn tay man mát nắm đến càng chặt hơn.

“Kia rất tốt.” Làm bộ như không thấy ánh mắt hờn giận của người bên cạnh kia, Lương Sam Bách lấy lại bình tĩnh, tiếp tục hướng bên cạnh nói, “A Hỉ bà là Chúc gia thái phu nhân nằm trong quan tài, Ngân Tâm là mèo rừng tinh bị bài trừ bên ngoài, như vậy mười hai cỗ quan tài kia liền vô cùng xác thực đối ứng với mười hai oan hồn trong Chúc phủ cũng đối ứng với mười hai tiểu nhân, tạm thời không nói đến ta cùng Ánh Đài, đến đây, sự xuất hiện của người liền chứng minh người là một cái ngoài ý muốn lớn nhất.”

Mã Văn Tài gật đầu: “Đã xong.”

“Ta nhớ kỹ thời điểm người lần đầu tiên xuất hiện, Chúc phu nhân biểu hiện ra thần tình vừa kinh hoàng vừa xấu hổ.” Lương Sam Bách hồi tưởng một màn trên bàn cơm lúc đó, “Vậy nên sự xuất hiện của người không chỉ nằm ngoài ý muốn của người, thậm chí ngay cả bọn oan hồn trong Chúc phủ cũng không có ngờ tới. Tám mươi lăm năm trước, người xác thực đã từng tại Chúc phủ xuất hiện qua, nhưng ta nghĩ người sau khi chết không hề táng tại Chúc phủ.”

“Không sai, ta xác thực không được táng ở chỗ này.” Mã Văn Tài cười nhạo, “Sau khi ta chết, Chúc Kỳ Hạnh đem thi cốt của ta vứt ở nơi sơn dã, lại bị thủ hạ của gia phụ đóng quân tại phụ cận tìm được, cuối cùng mang về gia phong làm vinh dự táng! Đương nhiên, ta thật rất hi vọng lời nói dối đó là chân thật, người nói có đúng không, Ánh Đài?”

Chúc Ánh Đài nghe xong lời này nhú mi xuống, không nói một câu, điều này làm cho Lương Sam Bách nhìn đến, không khỏi trong lòng trầm xuống.

Dựa theo thần tình Chúc Ánh Đài đến xem, hẳn hiển nhiên càng ngày càng tin tưởng mình là Chúc Ánh Đài của tám mươi lăm năm trước, thế nhưng hẳn không hề có cái bóng bi thương kia, Lương Sam Bách rất rõ ràng điểm này! Dù cho đó chỉ là một loại trực giác!

“Chúc phủ bị Mã gia người huyết tẩy, tất cả gia đình Chúc phủ cũng đều táng thân tại nơi đây, nhưng bọn hắn chỉ có thể lấy hình thức ảo giác tại thời khắc cuối cùng ‘Tái hiện’ để xuất hiện, này nói rõ, Chúc phủ oan hồn kỳ thực chỉ có kia mười hai cổ quan tài mà thôi. Vậy nên, nếu như ta đoán không sai, người không thể là một trong các oan hồn Chúc phủ, mà là xuất phát từ ý nguyện của chính mình mới đến nơi đây, nghĩ như thế, tất cả đều thuận lợi thành chương, người là vì Chúc Ánh Đài mà đến, vậy nên người có thể nguyện ý trợ giúp chúng ta!”

Mã Văn Tài neho lại con mắt vỗ tay: “Không sai, ta sớm nói qua, Mã Văn Tài chỉ có thể vì Chúc Ánh Đài mới có thể làm ra một chút chuyện không nên làm.”

“Thế nhưng Chúc Ánh Đài người muốn tìm không ở chỗ này.” Lương Sam Bách gặp đối phương đứng dậy, liền hướng bên cạnh dịch chuyển một bước, ngăn ở trước người Chúc Ánh Đài, “Có thể tên giống nhau, nhưng cái này Chúc Ánh Đài đều không phải người người muốn tìm kia.”

“Ta đều không phải hắn...” Chúc Ánh Đài ở sau người nhẹ giọng lẩm bẩm, rơi vào trong hoang mang, “Ta thực sự không phải hắn?”

“Đúng vậy, Ánh Đài, người không phải là hắn!” Lương Sam Bách nhìn về phía Mã Văn Tài, “Mã Văn Tài, người người muốn tìm có thể đã sớm ly khai, thậm chí hắn từ lâu đã tái thể làm người!”

“Không, hắn còn ở nơi này!” Mã Văn Tài mỉm cười, nhắm mắt lại, coi như thật sâu hấp khí, “Người lẽ nào không nghĩ được sao, trong tòa nhà này tràn ngập khí tức của hắn, hắn cho tới bây giờ chưa từng ly khai nơi đây, hắn luôn luôn ở đây! Hắn đang đợi người đến đón hắn, mà ta chính là người hắn phải đợi!”

“Chó má!”

Đột nhiên thốt ra lời nổi giận nhượng “Người” đứng ở đây kinh ngạc mà nhìn về phương hướng thanh âm truyền đến.

“A Cửu, người làm sao vậy?” Lương Sam Bách hỏi, vốn rất sợ hãi Mã Văn Tài, Thi Cửu vì sao lại đột nhiên nói ra loại lời này. Nhưng mà, Thi Cửu nhìn lại hắn cũng là thần sắc hoang mang.

“Không phải ta nói,” Thi Cửu xua tay, “Thực sự không phải ta nói!”

“A Cửu, loại này nói không ai đi tin tưởng...” Lương Sam Bách bắt đắc dĩ mà đỡ cái trán.

Chúc Ánh Đài trầm tư một hồi, nói: “Mã Văn Tài, ta tin tưởng lời người nói.”

“Ánh Đài!”

Chúc Ánh Đài lắc đầu, đối Lương Sam Bách nhẹ giọng nói: “Ta tin tưởng người, cũng nguyện ý tin tưởng bản thân mình không phải cái kia Chúc Ánh Đài, vậy nên cũng xin người tin tưởng ta.”

“Mã Văn Tài.” Chúc Ánh Đài đối Mã Văn Tài nói, “Thật đáng tiếc người muốn tìm Chúc Ánh Đài xác thực không phải ta.”

Mã Văn Tài thần tình trong chớp mắt có một chút chán nản, nhưng lại rất nhanh khôi phục lại: “Ta không tin, trên người người có mùi của hắn.....”

Tại Lương Sam Bách ngăn ở phía trước, Chúc Ánh Đài mở ra áo sơ mi rách nát bao vây mình: “Mã Văn Tài, người có nhìn thấy vết thương trên người ta không?”

Mã Văn Tài nghi hoặc mà nhìn về phía những vết thương đã hiện ra màu máu khô. Không biết có đúng hay không là ảo giác, Lương Sam Bách cảm thấy vết thương trên người Chúc Ánh Đài so với lần đầu hắn nhìn thấy thì nhẹ hơn rất nhiều, giống như vết thương trên người hắn đang lấy tốc độ siêu việt so với người thường khép lại. Lương Sam Bách nhìn không được nhu nhu hai mắt mình.

“Tám mươi lăm năm trước, người bị giết chết vậy nên không biết tiến triển sau đó. Sau khi giết chết người, Hắn cùng Chúc Ánh Đài suốt đêm bỏ trốn, nhưng chưa kịp chạy quá xa. Hai người liền bị tập kích bởi gia đình Chúc phủ sớm mai phục trên đường, Chúc Ánh Đài bị bắt trở về Chúc phủ, Hắn có khả năng sau khi mất mạng thì bị vứt thi nơi hoang dã.” Chúc Ánh Đài xoa huyết Thái Dương, có lẽ là nhớ lại chuyện không tốt, “Chúc Kỳ Hạnh không thể so với phụ thân người thiện lương hơn, hắn luôn luôn lợi dụng sức mạnh của Chúc Ánh Đài vì mình lột một cái Cẩm Tú đại đạo(*Cẩm tú = hoa gấm, ý nói con đường bằng phẳng, thêu hoa trên gấm*), vậy nên sẽ không cho phép các người cướp đi hắn. Giết chết người là kẻ sách đã sớm định ra, cho dù Hắn không có xuất hiện, người cũng sống không qua ngày hôm đó, người hiểu chưa? Kỳ thực, người gần như điên cuồng mà yêu thương Chúc Ánh Đài cũng là kết quả Chúc Kỳ Hạnh trợ giúp, người lẽ nào không nghĩ tới tại buổi tiệc rượu kia người đối Chúc Ánh Đài xuất thủ, có hay không ở phía sau có người thêm tay chân gì đó.”

Lương Sam Bách xem sắc mặt Mã Văn Tài từ từ trầm túc, liền minh bạch Chúc Ánh Đài nói trúng hắn tâm sự.

“Chúc Kỳ Hạnh muốn phụ tử các người phản bội nhau, hắn cho rằng người dưới tình huống si mê Chúc Ánh Đài, người không chỉ không cướp đi Chúc Ánh Đài, thậm chí sẽ quay đầu giúp hắn đối phó Mã Thiên Lăng, nhưng mà người lại không như vậy. Vậy nên hắn cải biến kế hoạch, giết người, bịa đặt việc người cùng Chúc Ánh Đài bỏ trốn, mà Chúc Ánh Đài”

“Hắn thế nào?” Mã Văn Tài vội vàng hỏi. Tà mị thần sắc không thấy, thay vào đó là thần tình lo lắng cho người yêu, đột nhiên trong chớp mắt, Lương Sam Bách cảm thấy hắn thương cảm đứng lên.

Mã Văn Tài hẳn là yêu Chúc Ánh Đài, lại không biết như thế nào biểu đạt mà quá mức cấp tiến cùng cố chấp, cuối cùng không chỉ có đem người kia bức bách đến đường cùng, mà ngay cả mình cũng không nơi có thể sống yên....

“Vết thương trên người ta là những chỗ lúc đầu Chúc Ánh Đài bị thương tổn.” Chúc Ánh Đài lạnh lùng nói, “Nếu như không đoán sai, này có thể là một loại bí thuật của vu tộc, cũng là Chúc Kỳ Hạnh theo trong thư tịch của mẹ để Chúc Ánh Đài để lại sau khi chết mà học được. Nên biết loại bí thuật này trước hết cần khiến người dùng ăn một loại dược vật để có năng lực nhận biết ngoại giới, sau đó đâm thủng hai mắt, cũng đánh gãy tứ chi cũng chặt đứt huyết quản, trở thành hoạt tử nhân kêu ‘Nhân trụ’, trên người cũng khắc đầy nguyên rửa phù văn để biến khí thành ‘Nguyên rửa khí’...”

Nói đến đây, Chúc Ánh Đài ngừng lại, bởi vì cảm giác được theo chỗ Lương Sam Bách truyền đến sợ run, hẳn rất nhanh ý thức được đều mình nói nhượng người thắng tính nghĩ tới cái gì, vì thế bất đắc dĩ mà khụ một tiếng, nhẹ giọng nói: “Bình tĩnh một chút, ta không có việc gì.”

“Sau đó phân nửa là ta thôi trắc, bởi vì ta lúc đó đã thoát thân, vậy nên cũng không có trải qua. Dựa theo suy nghĩ của ta, sau khi tất cả hoàn thành hẳn là nên tiến hành nghi thức nào đó, đem ‘Nhân trụ’ Chôn ở nơi tập trung phong thủy của trạch chủ, như vậy, ‘Nhân trụ’ Liên trọn đời trở thành ‘Nguyên rửa khí’ chủ nhân đích thực canh giữ tòa nhà này!”

Lương Sam Bách nói lỡ, nhất thời bên tai hình như vang lên thanh âm người kia, một tiếng lại một tiếng, bao hàm tình ý, không biết sâu đến mức nào.

“Sam Bách, Sam Bách, người vì sao không tới tìm ta, người biết ta chờ người bao lâu không.....”

“Vậy nên, Ánh Đài... Ý của người là....”

“Là ý tứ của ta” Chúc Ánh Đài nhìn về phía Lương Sam Bách, trên mặt lộ ra thống khổ thần sắc, “Là ý tứ của ta, người nói đúng, ta có thể không phải là hắn. Bởi vì Chúc Ánh Đài vô pháp đầu thai, bởi vì hắn vẫn còn ở lại trong tòa nhà này, vậy nên ta đã từng cho rằng mình là hắn, bởi vì ta cũng chính là quái vật...”

“Ánh Đài———!!”

Trong thính phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu rống như, thanh âm kia già nua, khàn khàn, lại bao hàm thật sâu thống khổ. Tại mọi người nhìn kỹ, Thi Cửu thống khổ mà ôm lấy đầu, bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất, nước mắt tuôn ra như mưa.

33. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 32

“A Cửu!” Lương Sam Bách vừa muốn đi qua, lại bị người chặn lại.

“Vừa cảm thấy kỳ quái.” Chúc Ánh Đài đi tới trước mặt không ngừng kêu khóc Thi Cửu, vươn tay, nhìn một hồi, bỗng nhiên hướng vị trí nào đó trên lưng mạnh mẽ vỗ một cái. Thi Cửu thân thể theo đó chấn động, “Oa” lập tức phun ra một hơi khói mờ, người trong nháy mắt liền ngã xuống.

“Hắn bị phụ thể.” Chúc Ánh Đài nói, “Chính là hắn.”

Tại vị trí Thi Cửu quỳ trước kia, hiện tại có hai cái “Người” một nằm một quỳ. Té trên mặt đất chính là tuổi còn trẻ Thi Cửu, mà một cái khác vẫn như cũ quỳ, lão lệ ngang dọc lại là một cái lão đầu.

“Là người!” Lương Sơn Bách kinh hô, không nghĩ tới xuất hiện trước mặt mình lại là cái lão đầu đã từng chỉ sai đường cho mình và Thi Cửu.

“Là người!” Đồng dạng nghe răng trợn mắt kêu ra tiếng chính là Mã Văn Tài, “Lương Sơn Bách!”

“Lương Sơn Bách?” Lương Sơn Bách ngây ngẩn cả người, “Hắn với ta cùng tên?”

“Hắn chính là cái vương bát đản giết ta vào tám mươi lăm năm trước!” Mã Văn Tài nghiêng răng nghiêng lợi, Lương Sơn Bách quay đầu đi, phát hiện đối phương đã sinh khí tới mức cầm đi ra khuôn mặt xấu xí huyết nhục không rõ, nhanh lên quay lại.

Loại này khuôn mặt xem nhiều hơn, thì ngay cả thịt cũng không dám ăn!

“Nói như vậy, là người đem ta dẫn tới ‘Chức phủ’ a.” Lương Sơn Bách thở dài, “Người vì sao tính toán ta?”

Lão niên Lương Sơn Bách khóc đến khàn cả giọng, khóc thút thít nói: “Bởi vì Chức phủ oán khí quá nặng, ta vào không được. Ta... Thời điểm còn sống ta không thể tìm được Chúc Ánh Đài, đợi đến lúc chết, hắn lại không nhận ra ta, hắn, hắn...”

“Vì sao người, người... Người lại già như vậy!”

“Là ai đang nói chuyện?” Chúc Ánh Đài vẫn.

Lương Sơn Bách ngạc nhiên sau đó trong nháy mắt liền hiểu, ở trong lòng lén thở dài một cái, hắn lôi kéo tay người kia, chìa chìa hắn.

“Ta?”

“Người.” Lương Sơn Bách bất đắc dĩ nói, “Người không có phát hiện sao, chính người cũng bị phụ thân.”

Chúc Ánh Đài biểu tình đi từ kinh ngạc đến hoang mang, cuối cùng là thoải mái: “Trách không được gần đây phát hiện mình lúc bình thường chẳng biết tại sao lại đi đến địa phương nào đó, lại nghĩ không ra vì sao.”

“Đúng vậy.” Lương Sơn Bách nghĩ thầm, “Cũng trách không được mình phải dùng rất lớn khí lực mới có thể phân rõ hắc cùng hắc. Những... giấc mộng ấy Chúc Ánh Đài đối mình nâng lên, là vì hắc cho rằng mình là Lương Sơn Bách nên muốn nhượng mình khôi phục lại ký ức, bất quá cũng nhờ như vậy mà hắc mới có thể hưởng được bao nhiêu điểm mỹ nhân phúc ~ “

Nghĩ đến đêm đó bị tập kích, khóe miệng không khỏi nhếch lên, nói như thế nào, thân thể vẫn là của người kia!

“Lương Sơn Bách, vì sao ngươi cười gian trá đến như vậy?” Lạnh lùng thanh âm xuyên vào, Lương Sơn Bách liền nhanh chóng lắc đầu.

“Không có gì, cái gì cũng không có.”

“Thế nhưng mọi người đều sẽ già a...” Lão đầu ngừng nức nở, đứng lên, lưng lay lắc mà thối qua đây, hiển nhiên thời điểm mất tuổi tác đã lớn.

Chờ một chút, nói như vậy...

“Ngươi đương niên không có chết?!” Lương Sơn Bách cả kinh vấn.

“Đúng vậy, không có chết.” Trên mặt Lương Sơn Bách trong nháy mắt lộ ra đau thương thần sắc, “Đương niên bị thương cỡ nào nặng, đến cuối cùng vẫn là lưu lại một cái mạng, mà ngươi lại bị bọn họ dẫn vật đến nông nổi này!”

Lão nhân cười khổ lắc đầu: “Đương niên ta bị gia đình Chúc phủ đánh trọng thương, kết quả diêm vương không chịu thu ta, một người qua đường thấy ta đẩy người thương tích ngã vào ven đường, hảo tâm đem ta cứu trở về nhà, đợi đến lúc ta hoàn toàn tỉnh táo lại cũng đã là năm ngày sau. Lúc đó tuy rằng ta cầu khẩn bọn họ thay ta nghe tin tức của ngươi, nhưng bọn họ xem ta bị thương nặng, sợ ta chịu không nổi kích thích, vậy nên không chịu nói cho ta biết chúc phủ tình huống, mãi cho đến khi ta có thể xuống đất đi được, tự mình đi tới Chúc phủ đã là chuyện hai tháng sau đó, khi đó ta mới biết Chúc phủ trừ ngươi ra tất cả đều đã chết một cái cũng không còn.

Lúc đó, ta thật có một loại cảm giác mừng rỡ như điên, người ác độc tàn nhẫn cuối cùng cũng chiếm được báo ứng thích đáng, không còn người có thể chia rẽ hai chúng ta. Tuy rằng ngươi mất tích, ta vẫn kiên định tin tưởng có thể tìm được ngươi. Nhưng mà, cứ như vậy tìm a tìm, tìm trọn năm mươi năm, nhưng vẫn như cũ không thể tìm được ngươi.

A, ta đã từng cảm tạ qua thượng thiên đối đãi ta không tệ, lại không nghĩ tới bị hắc chọc ghẹo cả đời! Hơn ba mươi năm trước, ta gặp phải một hồi bệnh nặng, cuối cùng ý thức được tự mình đã già, thể lực chống

đờ hết nổi, Vì vậy liền hỏi ‘Chúc gia trang’ định cư. Nhiều như vậy năm, Chúc gia đại trạch vẫn còn tồn tại, bất quá địa phương đã từng lưu cho ta vui sướng cùng bị ai khắc sâu như vậy, lúc này lại bị xem là ‘Quý trạch’ không người dám tiếp cận.

Vì sao thời điểm ta còn sống lại không có nghĩ đến người vẫn ở trong tòa nhà này, chờ ta tới tìm người?

Ba mươi năm qua, ta vô số lần muốn vào đây ở, lại bởi vì thấy cảnh thương tình, tổng không dám cất bước tiến đến. Kết quả đến khi ta chết, mới phát hiện người ở chỗ này, mà người lại không thể nhận biết ta, oán khí của những con lệ quỷ ấy khiến ta căn bản cánh cửa cũng vào không được ...”

“Vậy nên người mới muốn mượn cơ thể của ta tiến ‘Chúc phủ’?”

“Đúng vậy, thế nhưng không biết vì nguyên nhân gì, ta ở tại cửa liền bị sức mạnh bất minh không rõ nguyên nhân bắn ra khỏi thân thể người.”

“Vậy nên sau đó người lại tìm Thi Cửu...” Lương Sam Bách thở dài.

“Bởi vì ta thực sự không có biện pháp a!” Lão niên Lương Sơn Bác khóc ròng nói, “Không tiến ‘Chúc phủ’ thì không thể thấy được hắn, mà ta còn nhìn đến hắn thật cao hứng đem người tiếp đi vào, ta cho rằng...”

“Cho rằng ta thấy người thanh niên thì thích sao? Người thực sự là quá... Quá ngu dốt!”

Chúc Ánh Đài néo một chút vùng xung quanh lòng mày: “Theo trong thân thể ta đi ra có được không?”

“Xin lỗi, nếu như không phải không có thân thể, ta cũng không nghĩ chờ đợi tại thân thể người.”

Dường như tự vấn tự đáp giống nhau, đồng dạng thanh âm theo trong miệng một người nói đi ra lại mang hai loại ngữ khí bất đồng, tiếp theo chỉ trong chớp mắt thân thể Chúc Ánh Đài liền được bao phủ bởi một tầng huỳnh quang nhàn nhạt trắng noãn, quang mang đi từ yếu ớt tới hoa mắt, nhưng người nhện không được muốn đóng lại con ngươi, đợi đến khi Lương Sam Bách tái mở mắt ra, tại trước mặt hắn đã xuất hiện thân ảnh một thanh niên.

Tinh tế, mỹ lệ, cùng với trong mộng giống nhau, chính như đóa hoa ngọc lan bạch sắc trong đình viện, sáng tỏ mà nhu nhược.

“Quả nhiên cùng Ánh Đài hoàn toàn bất đồng a.” Lương Sam Bách than thở, sau đó cảm giác được ánh mắt từ bên cạnh phóng tới, thân thể cứng đờ, đem ánh mắt chậm rãi chuyển hướng trần nhà...

“Chúc Ánh Đài !” Mã Văn Tài mừng rỡ mà hướng qua đây, liền bị Lương Sam Bách tay mắt lạnh lẽo ôm lấy cổ cánh tay, liền mạng ngăn chặn.

“Người buông tay!” Mã Văn Tài tức giận lộ ra mặt quỷ, Lương Sơn Bách ôm lấy cánh tay kia tự mình bắt đầu lên kế hoạch mấy tháng gần nhất cần phải ăn chay.

“Trên người hắc có hương vị của người, vậy nên ta mới từ trong mộng tỉnh lại.” Chúc Ánh Đài vươn tay, yêu thương mà vỗ về vết đao trên má Lương Sơn Bách, “Nếu như đều không phải người, ta cũng sẽ không có khả năng từ trong chú văn tỉnh lại, ta luôn luôn đợi người, đợi người tìm đến ta...”

Nước mắt một giọt lại một giọt mà rơi xuống. Ngón tay an ủi nhẹ nhàng chạm xuống, nếp nhăn tiêu thất, tóc biến thành đen, khuôn mặt già cả liền không thấy hình bóng, ngoại trừ cái kia vết đao, một lần nữa xuất hiện đã là khuôn mặt nam tử tuổi còn trẻ.

Lương Sơn Bách một lần nữa xuất hiện khuôn mặt ôn hòa mà nhã nhặn, mang theo khí chất độc hữu của phần tử trí thức vào niên đại trước, một chút cũng nhìn không ra sẽ vì yêu mà có ngày sẽ làm ra hành động sát nhân.

Chúc Ánh Đài cảm thán: “Quả nhiên với người thật bất đồng.”

Lương Sơn Bách đồng cảm than thở, trả thù tới thực mau!

“Chúc Ánh Đài !” Mã Văn Tài bị Lương Sơn Bách ngăn chặn, lại vẫn như cũ không an phận mà kêu, “Ta ở chỗ này! Ta là Mã Văn Tài!”

“Mã Văn Tài....”

Chúc Ánh Đài quay đầu nhìn về phía hắc, trên mặt lại là thần tình thương hại. Chỉ một cái liếc mắt kia, Mã Văn Tài tựa như cảm nín an tĩnh xuống dưới.

Không có yêu cũng không có hận, chỉ còn lại thương hại. Vậy nên, một chút cơ hội cũng không có!

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng “Ầm ầm” rung trời. Đóa hoa trên cây Ngọc lan bị lực mạnh mẽ chấn vỡ, tự nhiên rơi xuống thành một mảnh mưa hoa. Theo đó, tiếng gầm gừ lệ quỷ lần thứ hai truyền đến, thượng khóa trên đại môn tại “Phanh” một tiếng liền bị phá khai rồi rơi xuống đất.

34. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 33

“Vì sao lại như vậy!” Mã Văn Tài không dám tin tưởng mà lắc đầu, “Sức mạnh của bọn họ không thể ở trên ta..”

Nhưng mà, sự thực là, Chúc lão gia mang theo “Người” Chúc phủ từng bước từng bước đi đến. Không phải

duy trì hình dạng nửa người nửa quỷ bố cục vì mấy ngày nay, cũng không như mới vừa hoàn thành “Ngày xưa tái hiện” Sống lại sức mạnh quỷ mị đáng dấp, bề ngoài hiện tại của bọn hắn hoàn toàn là cường đại quỷ quái toàn thân tỏa ra tà ác khí tức.

“Nguyên nhân là do ta.” Chúc Ánh Đài cười khổ, “Ta thức tỉnh đem lực lượng của mình thông qua những nguyên rửa phù truyền cho chúng nó, thực sự là buồn cười, nguyên lai ta khi chết, vẫn là vì bọn họ phục vụ!”

“Ta đi ngăn cản bọn họ!” Mã Văn Tài nhìn ngoài cửa nói, “Ta chết trước bọn họ, sau đó vừa chiếm được nuôi dưỡng cung cấp, sức mạnh không hề yếu.”

Thật sâu mà liếc nhìn Chúc Ánh Đài một cái, Mã Văn Tài đi ra cửa. Lương Sam Bách vô thức muốn ngăn cản hắn, cũng đã không kịp. Bất quá đi ra cửa vài bước mà thôi, ai cũng không thấy rõ như thế nào phát sinh, tại trước mặt mọi người, thân thể Mã Văn Tài liền giống như tờ giấy mỏng manh bị xé thành hai nửa, khinh phiêu phiêu mà rơi xuống đất.

“Mã Văn Tài...” Lương Sam Bách không thể tin được, “Người” mới vừa rồi còn đang đứng bên cạnh bọn họ. Lại đột nhiên bị “Sát hại” đơn giản như vậy.

“Nhi tử, ngươi không mang đồng môn cùng trường với ngươi ra mắt phụ thân mẫu thân, chúng ta đã có hơn tám mươi năm không gặp!” Chúc lão gia thanh âm vang dội, lại mang theo hàn ý lệnh người sợ run.

“Đúng vậy, Ánh Đài, nương cũng rất là tưởng niệm Lương công tử nì!” Chúc phu nhân kiều mị mà cười, thanh âm trầm chuyển thiên hồi, vẫn như cũ che giấu không được lệ quỷ bản chất.

“Ca ca ca ca, chúng ta muốn ca ca!” Hai cái tiểu hài tử toát ra, trong huyết sắc con ngươi phóng xuất ra quang mang.

“Ta dẫn dắt bọn họ rời đi.” Chúc Ánh Đài trầm giọng nói, “Các ngươi nhanh một chút ly khai nơi đây.”

Chúc Ánh Đài kéo hắn: “Ai cũng không thể đi. Tòa nhà này chỉ có thể vào không thể ra, biện pháp duy nhất là phá hủy huyết chôn ta, đem tất cả đều phá hủy.”

“Không được!” Chúc Ánh Đài bác bỏ, “Nói vậy, ngươi nhất định sẽ hồn phi phách tán!”

Nói, hai tay bày ra, lòng bàn tay hướng về phía trước, bỗng nhiên trong khoảng không, hồng sắc quang mang từ lòng bàn tay giống như sương mù tràn ra, nhẹ nhẹ từng sợi, giao thác bện nhau, quang mang bùng lên mạnh mẽ, sau khi quang diễm diệt, trong tay đã xuất hiện một thanh kiếm gỗ đào lóe ra hồng sắc quang mang.

“Thanh kiếm này...” Lương Sam Bách nộ lời, lại thấy Chúc Ánh Đài đã lắt mình đi ra ngoài, thức thứ nhất liền thẳng đến Chúc Kỳ Hạnh.

“Người” Chúc phủ liền làm như thú vật tản ra, từng người hướng Chúc Ánh Đài tập kích đến. Lương Sam Bách cũng hướng ra bên ngoài chạy, lại bị người kéo trở về, nhìn lại, nguyên lai là Thi Cửu đã tỉnh lại.

“Người điên rồi!” Thi Cửu con người phát hồng nói.

“Buông tay, ta muốn tiếp Ánh Đài!”

“Người đi thì chỉ tăng thêm phiền phức cùng chịu chết mà thôi! Bọn họ cùng mới vừa không giống!”

“Ta biết!”

“Biết người còn đi! Uy, người...”

Lần thứ hai ngăn cản Lương Sam Bách chính là Chúc Ánh Đài .

“Cơ thể của ta chôn ở dưới hồ nước chỗ Quá Nhạc các, phá hư trận kia, ở đây giao cho chúng ta!” Nói vừa hết lời, cùng Lương Sơn Bách hai người mỉm cười, liền xông ra ngoài.

Chúc Ánh Đài đang cùng Chúc Kỳ Hạnh đấu đến say mê, thành linh cảm thấy sau lưng một cổ kính phong kéo tới, cuối xuống thất lưng, xoay tay lại đảo qua, ngăn công kích phía sau, lại bỗng nhiên thấy lợi trảo xuất hiện trước mắt. Vừa thầm kêu một tiếng “Không ổn”, liền phát hiện thân thể của mình đụng đến ngoại lực, mạnh mẽ bay ra ngoài, vài cái cuộn cuộn, đụng vào vật thể mềm mại nào đó mới dừng lại..

“Ở đây giao cho chúng ta!” Chúc Ánh Đài nhu hòa lại kiên định nói, “Phá hư trận pháp kia, không nên do dự, bằng không người người yêu cũng sẽ chết ở chỗ này!”

“Người ta yêu...” Chúc Ánh Đài chớp mắt sững sốt.

“Ánh Đài, người ngốc ra làm gì a...” Phía sau truyền đến tiếng rên rỉ yếu ớt, Chúc Ánh Đài kinh hoảng mà quay người lại, liền phát hiện ngăn trở mình chính là thân thể Lương Sam Bách.

“A Bách, chúng ta đi mau, bằng không muốn đi cũng không được!” Thi Cửu khôi phục “Thỏ” dáng dấp, nhảy nhót hướng qua đây, một mặt nói một mặt cùng vài cái quỷ mị truy qua đây đã đấu, “Ai, thực sự là bị hai người các người liên lụy đến chết!”

“Lương Sam Bách, người nói, lẽ nào thực sự phải phá hư nguyên rửa trận pháp kia sao?” Chúc Ánh Đài hỏi, không biết tâm tình vì sao lại trầm trọng như vậy, giống như bị cảm động bởi số mệnh bi ai của đôi tình lữ kia.

Lương Sam Bách ngăn người, vươn tay: “Cùng đi nhìn đi!, có lẽ có biện pháp khác, cái này, cần phải có

biện pháp khác... Đi!...”

“Cần phải.... Có?”

Nhìn Chúc Ánh Đài khuôn mặt mê hoặc, Lương Sam Bách hít vào khẩu khí, nhịn không được cào cào mái tóc vốn đã rối loạn của mình.

“Được rồi được rồi, không nên có biểu tình kia, nhất định sẽ có biện pháp, chúng ta nghĩ biện pháp!”

Thi Cửu vừa nhảy qua đây vừa kêu: “Lương Sam Bách, ngươi là chuyên gia khiêng mấy cái chuyện tình làm không được!”

“Đi, ta có lúc nào hứa hẹn mà làm không được đâu!” Lương Sam Bách cũng kêu trở lại, kéo dậy Chúc Ánh Đài bỏ chạy, “Quá Nhạc các ở nơi nào?”

Chúc Ánh Đài cũng phục hồi lại tinh thần, một tay trở ra bổ tới mấy cái quỷ mị vọt lên trước mặt, hướng phía ngoài chạy đi.

“Không được đi!” Hẳn chính là Chúc Ánh Đài cứu cứu quỷ mị vọt lại đây, liền bị người đột nhiên chặn ngang ném đến trên mặt đất.

“Mã Văn Tài...” Lương Sam Bách nhìn “Người” trên mặt đất kéo lê nửa đoạn thân thể, trong lòng rất không biết là cái gì tư vị, nhưng mà, Mã Văn Tài vẻ mặt nhuốm huyết quỷ dị lại đối với hắn lộ ra một cái tươi cười.

“Ta không chết được, các ngươi đi đi!”

Kia một cái tươi cười, Lương Sam Bách cảm thấy hắn hội nhớ cả đời!

“Đi bên này!” Chúc Ánh Đài hô, cổ tay cố sức đem Lương Sam Bách kéo hướng ngoài cửa.

Đình thai lâu các, lại là một lần vội vã chạy qua. Đã không nhớ rõ mình là lần thứ mấy chạy trốn như vậy. Trong lòng trải qua thăm dò, sợ hãi, bất an, khủng hoảng tâm tình, hôm nay lại cảm thấy bình tĩnh cùng hạnh phúc, đơn giản là vì người kia bên người. Dù cho phía sau sát phạt truy kích, sinh tử vô cùng cấp bách, lại vẫn như cũ cảm thấy tất cả đều có hi vọng!

Lương Sam Bách nghĩ: “Ta lúc trước như thế nào lại ngu xuẩn như vậy, cứ nhiên hoài nghi chính mình thích Chúc Ánh Đài có thể là chịu cái gì ngoại lực ảnh hưởng? Ta thực sự là quá ngu xuẩn!”

“A Bách, ngươi tại cười cái gì, hảo YD a!”

Lương Sam Bách trở mình một cái bạch nhãn, lại nói tiếp, cái huynh đệ nhận thức nhiều năm như vậy, dưới tình huống bị quỷ triền thân, quỷ truy kích, quỷ giải cứu còn có thể vui vẻ như vậy, đầy đầu óc ô long, cuối cùng cũng nhượng hần ý thức được, là người thì khó dò ...

“Ở đây chính là Quá Nhạc các.” Chúc Ánh Đài phía trước dừng lại cước bộ. Hiện ra trước mắt mấy người chính là một tòa thủy tạ hai tầng, đối diện lúc trước hần là một cái hồ nước, hôm nay lại sớm bị bùn đất nơi nơi bao trùm, trên mặt tường bám đầy các loại cỏ dại không biết tên, cùng những đóa hoa đỏ tươi nở rộ nhiệt liệt.

“Quả nhiên là ở đây.” Chúc Ánh Đài nhú mày, ngắt một đóa hoa tới ngửi ngửi, “Ở đây tụ gió giấu thủy, mới có thể dưỡng ra hoa như thế màu mỡ, lại vì sử dụng tà thuật, làm cho những đóa hoa này không những không hương thơm, mà mơ hồ còn mang theo khí tanh hôi.”

“Thực sự a, giống như mùi máu gà máu vịt.”

“...” Lương Sam Bách quyết định sau này trở lại tuyệt đối không cùng người khác nói hần nhận thức Thi Cửu.

“Hiện tại phải làm sao bây giờ?” Chúc Ánh Đài hỏi, “Thân thể hần hần phải chôn ở bên dưới, thế nhưng trong thời gian ngắn, chúng ta không có cách nào đưa hần đào ra.”

“Cái này...”

“Người không phải nói người sẽ có biện pháp sao?”

“Ách, cái này...”

Thi Cửu ở bên cạnh cười: “Lương Sam Bách, người xấu mặt đi! Cho người tái nói bốc nói phét!”

“Các người tựa hồ đã quên chính mình đang ở cái gì tình cảnh a!” Vang dội lại tràn ngập lãnh ý thanh âm làm cho mấy người cùng lúc quay đầu lại, Chúc lão gia Chúc Kỳ Hạnh toàn thân bọc sát khí theo cách đó không xa chân thành đi tới. Tuy rằng chỉ một mình đến đây, nhưng không có nghĩa là an toàn, vừa vặn ngược lại, ai cũng biết trong tất cả quỷ mị hần là cái nguy hiểm nhất.

Năng lực cường đại không nói đến, thủ đoạn độc ác mới là địa phương khiến hần đáng sợ nhất! Làm người còn như vậy, thành quỷ tự nhiên chỉ có thể trầm trọng thêm!

“Chúc công tử, người nguyên lai không phải đã đáp ứng thay Chúc mỗ hoàn thành tâm nguyện sao? Thế nào bỗng nhiên đổi ý?” Chúc Kỳ Hạnh khoe miệng lộ ra tàn khốc tươi cười, nói, “Nguyên bản Chúc mỗ chỉ muốn mượn tay người, nhượng ta một nhà già trẻ hoàn toàn sống lại mà thôi, không nghĩ tới người không chỉ có thay ta đưa tới cừu nhân, chính mình so với con ta năng lực càng lợi hại hơn, vậy nên, không bằng đổi người thay Chúc gia ta tái phục vụ tám mươi năm kế tiếp a?”

“Người nói cái gì?” Chúc Ánh Đài không dám tin tưởng, “Người ngay từ đầu nhìn đến, là ta?”

Chúc lão gia loát loát chòm râu: “Không sai. Trên người ngươi tràn ngập linh lực, nhưng lúc đó Chúc mỗ còn chưa nghĩ ra, sức mạnh của ngươi so với Ánh Đài cư nhiên còn lớn hơn, tuy rằng cũng vì ngươi, tiểu tử kia mới từ trong chú văn tỉnh lại, nhưng dù sao hắn cũng không còn chỗ có thể trọng dụng, thực sự là ông trời cũng muốn thành toàn ta a! Ha ha ha...”

“Nói cách khác, bọn họ đều là bị ta liên lụy?” Chúc Ánh Đài nhẹ giọng hỏi, trên mặt hiện ra biểu tình bị thụ thương, thấy đến Lương Sam Bách thẳng cau mày.

“Chúc Kỳ Hạnh, ngươi nói những thứ này cũng vô dụng, chúng ta rất nhanh là có thể hủy trận pháp này, nhìn ngươi sau đó như thế nào đấy!” Lương Sam Bách giương giọng nói, chỉ vì đem lực chú ý của Chúc Ánh Đài theo tâm tình tự trách đi ra.

Đúng vậy, hắn tại tự trách!

Tuy rằng mặt ngoài băng lãnh, nhưng nội tâm Chúc Ánh Đài, so với ai khác càng thêm mềm mại.

“Úc, vậy bọn ngươi thật ra thử xem xem!” Chúc lão gia nói, bỗng nhiên thân hình chớp nhoáng, làn da cả người bành trướng, lộ ra bọc mỡ giống như ác tâm, hai tay biến thành lợi trảo, hướng Chúc Ánh Đài tập kích đến.

“Ánh Đài!”

Trong tiếng la, lợi trảo chọc thủng lồng ngực, đổ tươi dịch thể theo trên ngực vẩy ra ngoài, dường như hỏa diễm hoa nở rộ. Lương Sam Bách cảm giác được thiên địa dần dần nghiêng, khuôn mặt người kia cũng rời hắn càng ngày càng xa. Chân giống như giẫm lên mềm mại cây bông, một chút khí lực đều dùng không được, ngực lại nóng rất như bị thiêu đốt, giống như rót rượu trắng vào.

“Sam Bách...”

Lương Sam Bách lắc đầu, muốn nói: “Không cần ưu thương, tổng sẽ có biện pháp.”

Miệng lắp bắp vài cái, lại cái gì cũng không nói đi ra. Thế giới xung quanh càng ngày càng cao, hắn lại càng ngày càng thấp. Thân thể như bị vật gì nâng lên, chậm rãi mang xuống phía dưới. Tinh hồng đoá hoa trên đỉnh đầu chập chờn, bùn đất vây quanh mình, mình lại không còn sức lực mà trầm xuống.

“Này xem như là thiên nhiên thổ táng sao?” Lương Sam Bách tự mình làm một cái thông suốt vui đùa, lại phát hiện không biết từ khi nào, trước mắt sáng ngời, vây quanh mình đã đổi thành trong suốt dịch thể.

“Là thế giới bên kia a!” Lương Sam Bách sợ hãi than.

Lúc này lại nhớ tới thế giới trong nước ngày ấy. Giống như là mộng ảo, ôn nhuận dịch thể bao quanh mình, tùy tâm sở dục mà đi tới từng địa phương, con cá tới lui tuần tra qua lại, trong suốt trứng tôm, còn có rất nhiều thủy sinh thực vật tại trước mắt mình chấp chờn sinh động. Cái này an tĩnh thế giới, không cảm giác đến bất luận dịch ý gì cũng không có hàn lãnh cùng thống khổ.

Bỗng nhiên lúc đó, trước mắt xẹt qua chùm tia sáng nhu hòa. Lương Sam Bách bị chùm tia sáng kia hấp dẫn, ép buộc thân thể, hướng nơi đó mà đi. Càng là tới gần, chùm tia sáng càng nhiều hơn, chúng nó giống như là Lưu tinh, theo mỗi cái địa phương, kéo theo cái đuôi chấp chờn mà đến, cùng nhau tụ tập đến địa điểm của mình.

“Nơi này là.....” Lương Sam Bách đẩy ra chùm tia sáng, phát hiện người đang lẳng lặng ngủ say trong quang mang.

Khuôn mặt đã từng gặp qua, trên người khắc đầy nguyên rửa phù, an tĩnh mà nằm ở nơi đó.

“Là Chúc Ánh Đài ...” Lương Sam Bách minh bạch, “Ta nên làm như thế nào ni?”

“Đưa hấn từ trong ràng buộc giải phóng, sau đó hủy đi trận pháp này, ngươi có thể.” Có thanh âm tại bên tai hấn thuyết. Lương Sam Bách trái phải nhìn một chút, bốn phía trừ hấn ra, cũng không có người khác.

“Ngươi là ai?” Hấn hỏi.

“Ngươi không nhận ra ta?” Cái kia thanh âm trả lời, giống như mang theo thật sâu thất vọng, “Ta chính là ngươi, khi đó ta cũng cùng ngươi nói đó thôi.”

Ký ức giống như thiểm điện sống lại, Lương Sam Bách bỗng nhiên lại nhớ tới, cái kia thời điểm, khi hấn sa vào nước thời điểm, xác thực từng có đồng dạng thanh âm cùng hấn nói chuyện.

“Ngươi là ta?” Lương Sam Bách buồn bực, “Chúng ta nhân cách phân liệt sao?”

Suy nghĩ một chút, cảm thấy không thể, lại nói: “Mặc kệ nó, trước đem chuyện trước mắt giải quyết về sau lại nói.”

Hấn đem mình chậm rãi đáp xuống bên người Chúc Ánh Đài , trong ngủ mơ vẫn như cũ có thể nhìn thấy hấn thân sắc thống khổ. Lương Sam Bách nhú mày: “Chúc Kỳ Hạnh cái này đúng là chó lợn không bằng!”

“Tiếp theo phải làm như thế nào?” Hấn hỏi. Đợi một trận, nhưng cũng không có ai qua lại đáp hấn.

“Uy, ngươi còn tại sao? Uy?” Lương Sam Bách nhún vai, “Nhân cách phân liệt đại khái sẽ không bình thường đi ra đi.”

Hắn nghĩ, nhìn một chút Chúc Ánh Đài hình dạng, tứ chi đều bị buộc chặt, sợi dây kia cố định trên cọc tại bốn phía.

“Xem ra trước hết phải đem sợi dây mở ra.” Hắn nghĩ, thân thủ đụng vào, chỉ là đầu ngón tay vừa chạm đến da Chúc Ánh Đài, liền có một đạo quang mang cường liệt từ đầu ngón tay mình cùng da Chúc Ánh Đài bắn nhanh ra ngoài. Thân thể giống như bị điện giật, cả người run rẩy, sau đó, thế giới bên người bắt đầu đất rung núi chuyển!

“Làm sao vậy, đây là làm sao vậy?” Lương Sam Bách trái phải nhìn nhìn Trong suốt thế giới giống như bị cường đại ngoại lực nơi nơi áp lên, quang mang theo áp bách chung quanh tán loạn, thời điểm quét qua thân thể Lương Sam Bách, phát ra “Vù vù” âm hưởng.

“Nguy rồi, điều không phải làm sai đi!!” Lương Sam Bách hoảng hốt mà nhìn về phía Chúc Ánh Đài, liền thấy dây thừng ràng buộc hắn không biết từ khi nào đã thả ra, thân thể Chúc Ánh Đài tùy theo đó khinh phiêu di động đứng lên, hướng về phía trước hăng hái mà bay lên.

“Uy, ngươi muốn đi đâu!” Lương Sam Bách nhảy dựng lên, không quan tâm mà nắm lại cánh tay Chúc Ánh Đài, lại bị hắn mang theo một đường phi thăng.

Trong suốt thế giới chấn động càng ngày càng lợi hại, nhiệt độ cũng theo đó lên cao, hầu như khiến người không thể chịu đựng được. Giữa lúc Lương Sam Bách cảm giác sắp đến cực hạn, bên tai bỗng nhiên truyền đến “Ầm” một tiếng, nương theo đó có một cỗ cường đại khí lưu đưa hắn cách xa thân thể Chúc Ánh Đài, Lương Sam Bách hai mắt tối đen, ngất đi.

————— ^ _ ^ em là phân cách tuyến ^ _ ^ —————

“Sam Bách, Sam Bách!” Trong bóng tối, có người ở hô hoán tên hắn, lo lắng mà mang theo tràn đầy tự trách.

“Người kia lại tự trách mình sao?” Lương Sam Bách nghĩ, “Ánh Đài người kia a...”

Chờ một chút, Chúc Ánh Đài!

Này ba chữ nhượng Lương Sam Bách mạnh mẽ nhảy lên, giống như thần thức trở lại thân thể, hắn bỗng nhiên tỉnh lại, con mắt chạm đến tia sáng chói mắt, không khỏi lại nhắm lại.

“A Bách a, ngươi mau tỉnh lại, tiền ngươi thiếu ta còn chưa có trả a!” Thanh âm than khóc thảm thiết không hề nghi ngờ là Thi Cửu.

Lương Sam Bách hít khẩu khí, ngực lại cảm thấy một trận đau nhức, nhịn không được đau nhức ra tiếng.

“Sam Bách, người tỉnh?”

“A Bách, người không có việc gì a, không có việc gì thì tốt rồi, ô ô, người không biết ta có bao nhiêu lo lắng! Người đột nhiên tiến lên chặn kia một kích, sau đó người liền bị ném tới trong bụi cỏ không thấy, ô ô, người...”

Lương Sam Bách chậm rãi mở mắt. Nắng sớm theo bầu trời chiếu xuống, tại trên người người kia câu ra nhỏ vụn hồng sắc, vẫn là khuôn mặt mỹ lệ vượt xa thường nhân kia, lại bởi vì thần tình lo lắng mà khiến người cảm thấy gần trong gang tấc.

Không còn là lúc trước xa lạ...!

Lương Sam Bách nghĩ, vươn tay, đem khuôn mặt ôn nhu mà kiên định của người kia ấn vào hõm vai mình.

“Ta đã trở về.” Hắn nhẹ giọng nói, “Ta đã trở về!”

Chỗ hõm vai cảm thấy lông mi nhẹ quạt, sau đó là âm áp dịch thể chảy ra: “Ân, hoan nghênh trở về.”

35. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 1 - Chương 34

“Sau đó ta cuối cùng cũng tìm được Chúc gia trang, người nói có kinh ngạc hay không, sự thực chính là đi dọc theo cái kia nhà ga đi xuống phía dưới là có thể tìm được. Ai, ta thực sự là bị Lương Sơn Bác hại đến thể thâm, chính là cũng phải khen hắn, tìm được ái nhân, cùng nhau nhập luân hồi. Bất quá nếu không nhờ hắn, ta cũng sẽ không tìm được người mình thích, hắc hắc.”

“Sao thì lại thể nào?” Râu bạc tiểu lão đầu khóc lóc vừa chùi nước mũi vừa chùi nước mắt, “Người cùng hắn hiện tại ở cùng một chỗ sao?”

“Hắn a...” Thanh niên có nụ cười như ánh dương quang hít vào một hơi khí, nói: “Sau khi vết thương ta hảo hắn liền ly khai.”

“Ly khai? Vì sao a!” Nàng má tiểu cô nương kinh ngạc hỏi, “Các người điều không phải đây đó thích nhau sao?”

“Hắn nói hắn chưa từng có ký ức, cũng không biết mình vì sao lại có những.... năng lực ấy, cho nên mới đi tìm kiếm những.... nơi quý mị, nếu như cứ ở bên người ta, không biết lúc nào sẽ hại chết ta...”

“Vậy người cũng... Người cũng nghĩ như vậy sao?” Tiểu tử mặt dính đầy tro thang hỏi, nhanh nhẹn mà đem vài củ khoai lang nhét vào lòng lò.

“Ta đương nhiên sẽ không nghĩ như vậy rồi!” Thanh niên lập tức nâng tay làm cái V thủ thế, “Ta hiện tại không phải sống được rất hảo sao, thế nhưng hấn chính là cứ chết mãi cái suy nghĩ kia a, thực sự là không có biện pháp, kết quả cư nhiên vô thanh vô tức mất tích. Bất quá ta nghĩ, nhượng hấn nơi nơi đi một chút, nói không chừng ngày nào đó tìm về ký ức của mình, như vậy có lẽ đối hấn cũng tốt một chút.”

“Vậy người liền buông tha nhân gia a.” Đại thẩm nhắm nháp chặc lưỡi, “Người thực sự là không hiểu nữ nhân... Ách, nam nhân tâm nga!”

“Ta chỉ nói nhượng hấn nơi nơi đi một chút, cũng không nói buông tha hấn a!” Thanh niên gãi gãi đầu nói, “Ta này đều không phải không thể buông hấn xuống sao, vậy nên mới nơi nơi tìm hấn, bằng không ta cũng sẽ không tìm đến đại sư bá sư học nghệ. Ta nghĩ, hấn cảm thấy không an tâm, nguyên nhân rất lớn chính là vì ta không có năng lực bảo hộ hấn!, vậy nên ta nghĩ chờ ta có bản lĩnh, hấn nhất định sẽ không cảm thấy không an tâm! Di, đại sư người khóc cái gì, đại sư...”

Râu bạc lão đầu cảm kỳ phiên “Mao sơn truyền thụ”, ôm mình trên mặt đất khóc rống: “Ô ô, tiểu tử, ta xin lỗi, ta là lừa gạt người, ta không phải là cái gì mao sơn truyền thụ, ta chỉ là tên lừa đảo...”

“Như vậy a.....” Thanh niên bị làm khó mà gãi gãi đầu, sau đó đứng thẳng thân mình, “Kia cũng không có việc gì, ta biết người cũng là vì kiếm cơm ăn mà thôi, được rồi được rồi, không khóc nga! Ngoan ngoan!”

Tại trong công viên phía đối diện, có một thanh niên bị mấy nam nhân vây ở trung gian.

“Tiểu tử, lớn lên bộ dáng cũng không tệ, bồi lão tử ngoạn ngoạn đi!!” Dáng vẻ lưu manh nam nhân nói, khoa tay múa chân vừa muốn bắt đầu, lại bị đường nhìn lạnh lùng tận xương khiến cả người cứng lại.

“Cổn!” Thanh niên lạnh lùng nói.

“Người... Người dám như thế đối Báo ca chúng ta nói!” Tên côn đồ gặp lão đại sừng sốt, không khỏi lao tới kêu gào, lại bị đường nhìn chuyển tới trên người mình khiến đông cứng.

“Muốn đánh nhau?” Con người đen nhánh thanh niên lạnh lùng cười, vẫy rơi áo khoác trên tay, “Đến đây.”

“Bên kia có người đánh nhau a!” Không biết ai hô như vậy một tiếng, mấy người bán hàng rong trong công viên lập tức dời đi mục tiêu, đám người giống như thú vật lao nhanh tới, trong khoảnh khắc thanh niên trước mắt liền tiêu thất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Thanh niên đứng lên, tay làm mái che nắng, hướng địa phương đám đông tụ tập nhìn qua một hồi nói: “Đại thúc, ta không cùng người chơi a, ta qua bên kia nhìn nhìn, không chừng có thể tìm được Ánh Đài ni!”

Rất muốn nói mình điều không phải đang đùa tiểu lão đầu cuối cùng chỉ là hấp hấp mũi, mang theo âm khóc nức nở nói: “Nhất định, nhất định phải tìm... Tìm được a!”

Thanh niên nghe xong lời này, nở nụ cười: “Yên tâm, Lương Sam Bách nhất định có thể tìm được Chúc Ánh Đài!”

Dương quang sau giờ ngọ vầy rơi xuống, đem mọi sự vật đều bao bọc trong tình cảm ấm áp. Cước bộ của mùa xuân, đã rất gần.....

36. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 4 - Chương 1-1: Phần 4: Điểm Đăng Nhân

Đỗ Hải Yến huynh trưởng mắt tích không rõ

Nhận ủy thác Chúc Ánh Đài cùng nàng làm bạn trở về cố hương

Nguyên tưởng rằng sống phải thấy người chết phải thấy xác ủy thác án cũng không khó làm

Lại tiếp xúc đến bí mật bị che dấu sau vàng bạc

Phát hiện nơi này dường như cùng quá khứ mắt tích của hắn có điều liên hệ ! ?

Số người tử vong chậm rãi gia tăng, sợ hãi ăn mòn lòng người

Nắm trên tay người chết thật sự là long lân, hay là cố ý bố trí sự nghi ngờ?

Tại đây sương mù bao phủ, trên hòn đảo đơn độc không người có thể rời đi

Chúc Ánh Đài nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới sẽ tái kiến Lương Sam Bách

Chưa từng mong muốn chính mình sẽ liên lụy đến Lương Sam Bách

Nhưng khi bị gắt gao ôm, hắn lại vô pháp nói rời khỏi. . .

Người chết mắt tích cư nhiên xuất hiện trước mặt người nhà của hắn!

Thái độ mọi người trong thôn đối đãi Long thần càng tràn ngập kính sợ không thể ngôn dụ

Đến tốt cùng nhiều thế hệ điểm đăng nhân truyền thừa này ẩn dấu dạng gì bí mật?

Tại đồng thời càng lúc càng tiếp cận chân tướng, nguy hiểm cũng tùy theo bức bách mà đến.

Mấy năm phân biệt, Lương Sam Bách đã sớm không còn là tên sinh viên lúc trước cái gì cũng không hiểu

Kéo đi màng tơ che đậy, triển lộ ra năng lực lệnh Chúc Ánh Đài nhìn với cặp mắt khác xưa

Ôm chặt Chúc Ánh Đài giống như đã từng bị ảo giác ăn mòn

Lương Sam Bách thề vô luận gặp phải cửa ải khó khăn cỡ nào

Hắn tuyệt đối sẽ không để cho người yêu thích cậy mạnh lại bỏ xuống hắn.

Lương chúc hệ liệt bộ 4 Điểm Đăng Nhân

Thần Long mang đến, là thủ hộ hay là nguyên rủa !?

37. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 4 - Chương 1-2

Nước biển vượt đê ngạn phát ra tiếng vang mơ hồ không rõ, tiến vào sau đó lui đi, lại tổ chức một đoạn công kích mới. Trong không khí tràn đầy mùi tanh hàm sát của biển.

Lúc này là đêm khuya mười một giờ, thiên địa trong lúc đó là một mảnh mênh mang duyên bụi. Bởi vì là mùa thu, nên thiên không hội so với các mùa khác có vẻ càng trống trải cũng càng sạch sẽ một ít, nhưng tại địa phương này lại thấy không rõ lắm, bởi vì sương mù.

Từ nước biển bốc hơi lên hoặc là nguyên nhân gì khác hình thành nên hải vụ tràn ngập toàn bộ thôn, chúng nó đem thôn trang vây quanh, cũng đem đất liền nơi này cùng biển lấy một phương thức cực kỳ mê huyền nối tiếp cùng một chỗ, khiến cho mọi người hành tẩu thường thường khó nhận ra chỗ nào là nước, chỗ nào lại là lộ.

Nhưng này đối với hắn mà nói chỉ là râu ria. Giờ phút này hắn một tay dẫn theo một cái thùng treo, một tay kia cầm nhất trần phong đăng chính đang hành tẩu trên đường nhỏ ngập tràn sương mù. Bởi vì sương mù nồng thấp vây quanh, nên tóc trên đầu của hắn đã hoàn toàn sũng nước dán tại trên trán, phong đăng trong tay chỉ có thể chiếu sáng khoảng cách phía trước vài bước, nhưng hắn vẫn như trước đi được cực ổn thoả.

Hắn đã muốn đi trên con đường này nhiều năm như vậy, chỉ sợ nhắm mắt lại cũng có thể tìm được phương hướng.

Hắn cứ như vậy tại cái nơi vạn lai câu tịch, gần có tiếng sóng biển ào ạt nửa đêm một thân một mình ra cửa thôn, dọc theo ngã quệ trên con đường mòn khúc chiết quen thuộc đi về hướng tây bắc. Ban đầu vẫn là mặt đường đầm nước, sau lại biến thành đường đá cũ kỹ.

Ăn no hải vụ hòn đá bằng phẳng lại lạnh như băng, khi đạp lên mặt đường thậm chí còn làm cho người ta hoài nghi có phải hay không là đạp lên tấm lưng lạnh lạnh của rắn nước!

Hắn dọc theo con đường mòn khúc chiết này hướng về phía trước, tới gần mục đích, tiếng sóng biển càng phát ra rõ ràng, mà sương mù cũng theo đó trở nên càng dày, rất nhanh, liền phong đăng cơ hồ cũng mất đi tác dụng.

Hắn ngay tại nơi đây ngừng lại.

Một trận gió biển bỗng nhiên thổi qua, vì hắn đẩy ra sương mù, ở trước mắt hắn nhất thời xuất hiện một con quái vật lớn đen như mực.

Đó là một tòa hải đăng đá cổ thoát nhìn cao ngất đến tận trong mây, nhiều năm gió thổi phơi nắng bào mòn, khiến cho thân ngoài tháp bị bám màu đen trên mặt tường sinh ra không ít rạn nứt, vôi nê bong ra từng mảng, lộ ra loang lỗ chuyên thể bên trong, rêu xanh ướt sũng liền đông một khối tây một khối dán trên mặt ngoài cũ kỹ, giống như một người trên mặt dán một miếng cao da chó che lấp chỗ chỗ thiếu hụt.

Hắn lấy ra chìa khóa trong túi tiền mà hắn sở hữu, quen thuộc mở ra cửa gỗ trước mặt. Trục cửa bởi vì trước đó vài ngày có bôi qua dầu trơn, nên trượt không chút nào cố sức, nhưng bị nhuộm ướt phao cửa liền khiến hắn thêm một chút phiền toái. Hắn dùng điểm khí lực, mới có thể đem cửa hoàn toàn mở ra. Trong tháp là cái không gian thuần hắc, hắn đi vào, đem vãn dẫn theo thùng treo buông xuống, sau đó tới cửa, tính thu lại chìa khóa, nhưng tại một khắc kia, hắn bỗng nhiên nghe được một cái thanh âm kỳ quái.

Lạch bạch lạch bạch , hình như là thanh âm mấy con cá gần chết giãy dựa khi bị hải triều cuốn lên bờ, lầy vây đuôi chụp chụp mặt đất, lạch bạch lạch bạch , lại giống như là tiếng vang khi có người đang đi lại không ngừng lung tung đá vào mặt nước cạn.

Là loại nào?

Hắn nghi hoặc nghiêng tai lắng nghe.

Lạch bạch lạch bạch , thanh âm kia tựa hồ ngay tại địa phương không xa ngoài cửa vang lên, hơn nữa còn tại dần dần tới gần. Hắn lại đem cửa mở ra, để phòng nhìn về phía bên ngoài. Sương mù dày đặt như một tấm màn, ngoại giới im ắng, chỉ có âm thanh sóng vỗ vào bờ ngàn năm không nghỉ.

Có ai ở sao? hắn hô một tiếng, không ai cho hắn bất luận hưởng ứng gì, thoát nhìn là hắn nghe lầm.

Hắn đóng cửa lại, cẩn thận khóa, lần này không có tái nghe được tiếng vang kỳ quái kia.

Quả nhiên là nghe lầm. hắn nghĩ, đem phong đăng móc lên trên chót nóc.

Mờ nhạt chút quang chiếu rọi ra cảnh tượng đại khái trong tháp. Tầng cuối này không gian thập phần rộng rãi, cơ hồ không có vật bài trí nào, trừ bỏ một đạo xoắn ốc hướng về thạch thê phía trước, chỉ có chỗ gần cửa có một cái bàn kiểu dáng cổ xưa cùng một cái tủ kiểu cũ. Hắn theo ngăn tủ lấy ra khăn mặt xoa xoa tóc cùng mặt, sau đó cúi xuống thắt lưng dỡ ra cái nắp thùng treo, tùy theo đó, một cỗ hương nồng đậm liền nhẹ nhàng đi ra.

Không thể nói rõ đó là mùi hương gì. Như là hương thơm của trái cây chín tới, hoặc như là hương khí đồ ăn toát ra từ ống khói nhà bên lúc chạng vạng, nhưng trong thùng này chiếu rọi đi ra cũng chỉ là một bình chất lỏng màu hổ phách, là dầu thấp.

Hắn vươn tay chụp đèn, ở trên ánh nến châm lên ngọn lửa, sau đó nhấc thùng bắt đầu mò đi. Vách đá trong tháp cách một đoạn liền có một cái đế đèn khảm vào trong, hắn dùng thiết chước theo trong thùng múc dầu, sau đó cẩn thận đổ vào bên trong đế đèn, tiếp theo liền dùng môi lửa châm nến, ba một tiếng ánh nến nhảy dựng lên, tản mát ra quang mang sáng ngời màu vàng, cũng chiếu rọi ra hắn một cái bóng thật to.

Hắn dọc theo cầu thang xoắn ốc xoay quanh hướng về phía trước, nhất nhất vì những ngọn nến này tăng thêm dầu thấp, theo sau liền châm lên. Chút quang màu vàng theo bộ pháp hắn xoay quanh hướng về phía trước, nếu là từ cửa sổ xem vào, đại khái giống như có một cái dây lưng màu vàng căn mình chậm rãi quấn quanh cả tòa hải đăng. Cuối cùng, hắn đi tới bộ phận đỉnh chóp trên đài quan sát, phòng đèn lồng.

Này thật là một tòa thực lão thực lão hải đăng, cho nên hoàn toàn không có thiết bị điện lực hiện đại hoá, có chỉ là ở trung tâm đài quan sát tồn tại một đui đèn ánh sáng bằng đá cực đại, trong đui đèn có cái đĩa thiêu đốt vật cung cấp nguồn sáng, dụng cụ trang bị dùng để điều tiết vị trí thấu kính, đem ánh sáng tập trung hướng ra bên ngoài phóng xạ.

Hắn nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, cách rạng sáng còn có mười phút thời gian, qua tối nay, nhiệm vụ của hắn liền hoàn thành, hắn tự do. Từ nay về sau hắn sẽ có rất nhiều thời gian để làm những chuyện hắn vẫn muốn làm lại không thể hoàn thành, tỷ như, đi ngoài đảo nhìn thân muội muội mà hắn đã nhiều năm không thấy.

Đương nhiên chuyện này nhất định sẽ khiến không ít thôn nhân chê cười, nhưng hắn gần là nghĩ như vậy, tâm tình theo đó sẽ thoải mái đến mức muốn hát lên.

Hắn mở ra đui đèn che, cầm nguyên thùng dầu trong tay đổ đi vào. Sau đó, hắn từ trong lòng lấy ra thứ gì đó được bao bằng giấy dầu. Đây vẫn là lần đầu tiên hắn sử dụng thứ này, đó là vật phẩm đời đời tương truyền, tuy rằng không biết lai lịch, nhưng mỗi một cái điểm đăng nhân đến thời điểm hoàn thành nhiệm vụ đều phải sử dụng nó.

Dưới ánh nến hắn lần đầu tiên nhìn đến bộ dáng vật nọ, đó là một khối vật chất hình chữ nhật nhuyền nhuyền giống như bơ, niết ở trong tay cơ hồ đều có thể cảm giác được nó đang ở chậm rãi hòa tan.

Dù sao cũng chính là chất dẫn cháy gì đó đi, tuy rằng hắn cũng không hiểu được này sớm phé khí tuyến hàng cùng chỗ ngồi, sớm nên bỏ đi hải đăng vì cái gì mỗi đêm đều cần có người đến thắp sáng nó.

Hắn đem khối cao thể kia bỏ vào trong dầu thắp. Thứ kia vốn mang theo mùi thơm ngát giống như sữa, một khi nhập vào dầu thắp, cư nhiên liền có cổ mùi gay mũi tràn ra, hắn nhin không được lui về phía sau hai bước, che cái mũi xem thứ kia chậm rãi chìm vào bên trong dầu thắp trong suốt, càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng nhỏ, thẳng đến biến mất không thấy. Hắn cuối cùng điều tiết vị trí thấu kính, đem mồi lửa bỏ vào.

Đại hỏa cơ hồ trong nháy mắt liền bạo phát đi ra. Ngọn lửa màu vàng có thể so với ánh nắng hừng hực nhảy lên thông qua thấu kính, sau ngắm nhìn, liền khí thể vạn quân bắn về phía phương xa.

Hắn thả lỏng khẩu khí, công tác hoàn thành!

Nhưng mà ngay tại khi đó, kia kỳ quái Lạch bạch lạch bạch thanh âm bỗng nhiên lại lần nữa vang lên, lần này, thể nhưng giống như dán tại bên ngoài tường đá phía dưới, thật giống như có ai đó đang vuơng góc hành tẩu ở trên vách đá trong tháp.

Hắn hoảng sợ.

Lạch bạch lạch bạch , kia thanh âm còn tại động tĩnh, cũng dần dần hướng về đỉnh tháp tiến lại gần đây. Hắn nhất thời dẫn đo không biết là nên chạy trốn hay là như thế nào.

Rốt cuộc là cái gì này nọ?

Lạch bạch lạch bạch thanh âm một đường lan tràn đi lên, tựa như muốn vào đến phòng đèn lồng, lại ở

thời khắc hắc tối khẩn trương, đột ngột lại tiêu thất. Phương vị biến mất y hi là ở lộ đài trên cái sườn nhỏ hẹp bên ngoài phòng đèn, nơi đó trước kia là chỗ nghỉ ngơi cho nhân viên kiểm tu.

Hắn do dự một trận, cuối cùng vẫn là hướng tới lộ đài đi qua, thật cẩn thận ló đầu xem. Trên bình đài nhỏ hẹp bị ánh lửa phủ lên, cái gì cũng không có. Hắn lại nhìn ra ngoài một hồi, rốt cục vẫn là nhịn không được đi ra ngoài.

Hắn chậm rãi tới gần địa phương vừa rồi phát ra tiếng vang Lạch bạch cuối cùng kia, thăm dò xem xét. Rào chắn phía dưới lộ đài là một mảnh sương mù nùng trù quay cuồng, bởi vì quan hệ độ cao, thoát nhìn phát hắc dữ tợn, rất giống nê quái trong đầm lầy, nhưng ngoài ra cũng không có cái gì dị thường.

Cái gì cũng không có a!

Hắn âm thầm nghi hoặc, thẳng đứng dậy đi đến. Bỗng nhiên chùm tia sáng trên đỉnh tháp thể nhưng hướng về phương hướng hắn chiếu lại đây, quang mang quá mức chói mắt làm cho hắn lập tức xoay người đi. Ánh sáng liền giống như một thanh lợi kiếm, ở trong nháy mắt cắt ngang đêm tối mờ mịt, đem cảnh trí sau lưng sương mù dày đặc xa xa nhất thanh nhị sở hiện ra ở trước mắt hắn.

Đó là!?

Hắn rõ ràng mở to hai mắt, hai tay chặt chẽ nắm chặt rào chắn, hướng viễn phương xa xa nhìn đi qua. Bởi vì phần lớn lực chú ý của hắn đều tập trung ở xa xa, cho nên mất đi tâm cảnh giác căn bản, đợi cho thời điểm ý thức xác định được đã muốn muộn! tiếng gió truyền lại tiếng giết chóc, khóe mắt hắn tựa hồ miết đến hào quang bén nhọn chợt lóe rồi biến mất, theo sát sau, hắn nghe được thanh âm cơ thể cốt cách bị xé mở.

Đó là theo trên người hắn phát ra!

Hắn cúi đầu, chỉ kịp nhìn đến một luồng ánh sáng tuyết trắng nhanh chóng biến mất không thấy.

Xích một tiếng, giống như có này nọ theo trong thân thể bắn đi ra, theo sau sương mù bỗng nhiên đều nảy lên tiến đến đưa hắn vây quanh, trong tai hắn truyền đến liên tục tiếng vang Lạch bạch lạch bạch, phảng phất giống như có hàng trăm người đập ngàn vạn vũng nước bên cạnh hắn qua lại hành tẩu.

Cuồng phong tại bên người mãnh liệt đứng lên, sương mù dày đặc ở trong nháy mắt đều bị thổi tán, cảnh trí xa xa cũng bởi vậy mà càng rõ ràng. Hắn không khỏi mở to hai mắt, cảnh trí kia ở trong mắt hắn lộ ra vẻ điên đảo. Ở thời điểm hắn thấy rõ cảnh trí kia, hắn bỗng nhiên hiểu được chính mình sắp chết, bởi vì hắn đang rơi xuống, từ trên đỉnh tháp.....

Trong loa xe lửa truyền ra thanh âm dễ nghe: Các vị lữ khách thân ái, ngài tọa chuyển xe lửa số k573 sắp tới nhà ga Manh sơn phía, thỉnh lữ khách xuống xe mang mang theo các vật phẩm tùy thân của ngài, làm tốt chuẩn bị xuống xe.

Đỗ Hải Yến có chút hoảng hốt theo trong mộng tỉnh lại, thùng xe kín kẽ bị nhân khí hô hấp nóng lên, khả năng lại ra một thân mồ hôi lạnh. Nàng đã muốn không biết là lần thứ mấy chỉ vì cái mộng kia, trong mộng như trước sóng biển giao diệt, sương mù tràn ngập, mà vẫn như cũ, nàng không thể rõ ràng ở trên người huynh trưởng mình lúc cuối cùng rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Theo vị trí đối diện vươn đến một bàn tay trắng nõn, ngón tay thon dài, tư thái tuyệt đẹp, chỉ xem cái tay kia cũng có thể biết chủ nhân nó là một người xinh đẹp như thế nào, giờ phút này trên cái tay kia đang cầm một chiếc khăn tay tổ sắc sạch sẽ.

Sát một chút đi. người nọ nói, thanh âm êm tai mà u lãnh, cùng tướng mạo hấn không chút sai biệt.

Đây là một gã nam tử, lại vô cùng phù hợp với Tuyệt sắc hai chữ. Có lẽ sẽ có người bởi vì hai chữ này mà liên tưởng đến ngôi sao trên truyền hình hoặc là mỹ nam tử ảo tưởng trong mạn họa, nhưng người nam tử này “Mĩ” cùng hai dạng người kia hoàn toàn bất đồng, không có người trước thế tục cũng không có người sau hư ảo, hấn mĩ thật sự chân thật, nhưng cũng mĩ thật sự lãnh. Đơn giản đến giản, hấn hấp dẫn ánh mắt người, lại không ai dám dùng ánh mắt kinh diễm đến đánh giá hấn.

Cám ơn. nàng nhỏ giọng nói xong, tiếp nhận chiếc khăn tay trên cánh tay kia, đầu ngón tay chạm vào cảm giác lạnh giống như băng, nàng nhịn không được co rúm một chút.

Lại là giấc mộng kia? đối phương hỏi, trên khuôn mặt đoan chính nổi lên một đôi mi tú lệ, cảnh này khiến hấn thoát nhìn có chút nghiêm túc nhưng cũng không duyên không cớ thêm vào một phần mị nói không rõ thành lời. Đây là một loại mâu thuẫn thực kỳ lạ, tuy rằng quyến rũ, nhưng vẫn như cũ là lãnh.

Ân. nàng thấp giọng nói xong, cầm chiếc khăn tay kia do dự một chút, vẫn là nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán, Vẫn là giống như trước đây, đến giờ đốt đèn ở phòng đèn lồng liền dừng lại, không có mơ thấy nội dung khác.

Nga. người nọ lên tiếng, đóng lại quyển sách trên tay, Thu thập một chút, chúng ta xuống xe.

Đi ra nhà ga Manh Sơn, một cỗ hơi thở sơn dã đập vào mặt mà liền nhanh chóng thấm vào Chúc ánh đài phé phủ. Cùng không khí đục ngầu nơi thành phố lớn bất đồng, thành phố Manh Sơn bởi vì vị trí không tốt, thủy chung không có cơ hội khai phá, cho nên vẫn giữ nguyên bộ dạng vài thập niên trước. Xa xa nhìn lại, thấp bé nhà dân bụi phác phác phủ phục dưới chân một tòa đại sơn cao lớn, liền vốn là phụ cận nhà ga nên tối náo nhiệt cũng nhất phái tiêu điều.

Tiêu điều, nhưng rộng lớn bao la, như vậy vọng đi qua, càng có vẻ thực thanh tĩnh, nhất là tại dạng ngày sáng sớm mù thu này.

Đỗ Hải Yến chỉ chỉ Bến đỗ xe buýt một bên: Chúng ta phải ngồi xe buýt đi bến tàu, đại khái hành trình một tiếng rưỡi, sau đó tái đi thuyền qua, tổng cộng gần bốn giờ, như vậy có thể chứ? nàng thật cẩn thận trưng cầu ý kiến đồng hành nhân Chúc Ánh Đài. Nam tử xinh đẹp có danh tự hài âm với nhân vật trong bi kịch truyền thuyết này, tuy rằng ít lời thiếu ngữ, đã có uy thế không thể bỏ qua, giữa bất động thanh sắc liền có thể truyền đến áp lực vô hình.

Chúc Ánh Đài không có tức khắc trả lời Đỗ Hải Yến vấn đề, hần nhìn nhìn đồng hồ, theo sau hỏi nàng:
Mấy giờ có xe?

Ách, đại khái còn có mười lăm phút đi.

Cô có đói bụng không?

A? Đỗ Hải Yến lấp bắp kinh hãi, theo sau mới nhớ tới bởi vì suốt đêm chạy đi, hai người đều không có lo lắng bụng sớm một chút.

Chúc Ánh Đài nhìn về phía tiểu nhà ăn phụ thuộc nhà ga cách đó không xa nói: Ăn sớm một chút lại đi đi. nói xong, liền đi thẳng qua.

Tiểu nhà ăn chỉ có chừng mười mét hơn, để ba cái bàn. Ở cửa có cái bác gái tóc hoa râm thủ bếp lò, vẫn là cái loại bếp lò kiểu cũ, phía trên dùng để pha trà, trong ngăn là Ngọc mẽ mô mô cùng bánh bao trắng được che vải cẩn thận. Chúc Ánh Đài mua vài cái bánh bao, muốn nước ấm, cùng Đỗ Hải Yến ở bên cạnh bàn ngồi xuống ăn cơm.

Đỗ Hải Yến lúc này rốt cục nhện không được vụng trộm lấy ánh mắt lên đi xem Chúc Ánh Đài.

Nam nhân xinh đẹp này nếu không kể đến tính cách cùng thân phận, kỳ thật thực phù hợp với hình tượng bạch mã vương tử trong cảm nhận của các cô gái, nhưng nhất tưởng đến nguyên nhân chính mình cùng hần gặp gỡ, thay thế được khinh tư liền chỉ còn có nồng đậm bất an cùng sầu bi.

Chúc Ánh Đài là cái thông linh sư cũng là thám tử tư có danh, mà Đỗ Hải Yến là người ủy thác hần.

Đỗ Hải Yến cha mẹ ở mười hai năm trước ly hôn, nàng theo mẫu thân định cư B thị, mà huynh trưởng Đỗ Hải Ứng cùng phụ thân Đỗ Quốc Lượng đều lưu lại trong thôn trên một hòn đảo đơn độc giữa biển cách Manh sơn thị một khoảng. Cha mẹ hai huynh muội hiện nay đều đã mất, chỉ còn lại một đôi huynh muội dựa vào thư tín cùng ngẫu nhiên điện thoại liên hệ. Mà từ sau lễ mừng năm mới năm nay, Đỗ Hải Yến bắt đầu không nhận được bất kỳ một bức thư hay một cú điện thoại nào từ huynh trưởng.

Vừa mới bắt đầu Đỗ Hải Yến chỉ tưởng huynh trưởng bận rộn, nhưng mà sau đó không lâu nàng bắt đầu không ngừng lặp lại cùng một giấc mộng. Mộng cảnh theo lúc ban đầu mơ mơ hồ hồ đến từ từ rõ ràng cuối cùng là thành hình. Ở trong mộng, Đỗ Hải Yến trở lại gia hương chính mình xa cách nhiều năm cũng chính là thôn ở Manh sơn thị, ở một ban đêm hải vụ tràn ngập, một lần lại một lần hành tẩu trên ngã tư đường bị sương mù nặng trĩu bao vây ngã tư đường. Nàng dẫn theo phong đăng, xuyên qua sương mù, một mình đi qua ngã tư đường yên tĩnh không người, nàng chiết Thượng Hải giáp, mở ra cửa hải đăng, đi vào hải đăng, nàng nhất nhất vì nền trong hốc tường thêm dầu, cuối cùng châm đèn ở chớp đèn trong phòng đèn lồng trên đỉnh hải đăng....

Tỉnh lại Đỗ Hải Yến cẩn thận hồi tưởng hết thấy trong mộng, dần dần hoài nghi chính mình mơ thấy rất có thể là cảnh tượng mà Đỗ Hải Ứng vị huynh trưởng mười hai năm xa cách chứng kiến đến. Mà trải qua

nửa năm gửi thư liên hệ cùng điện thoại thăm hỏi, ở liên tiếp bị bỏ qua hoặc là trả về, xa ở B thị học đại học Đỗ Hải Yến chung quy ở tháng trước nhận được bức thư của người xa lạ từ gia hương xa xôi gửi đến, trong thư nhắc đến huynh trưởng thân nhất của nàng, cũng là thân nhân duy nhất hiện nay Đỗ Hải Ứng ở đầu năm nay không rõ nguyên nhân mất tích, đến nay rơi xuống không rõ.

Đỗ Hải Yến rất cục hiểu được, chính mình sở mộng có lẽ đúng là cảnh tượng cuối cùng huynh trưởng nhìn đến trước khi mất tích! nhưng mà, Đỗ Hải Yến tất cả mộng cảnh đều chỉ tới lúc chập đèn, nàng không thể thấy rõ cuối cùng của mộng cảnh, trên người Đỗ Hải Ứng rốt cuộc đã xảy ra cái gì, nhưng xuất phát từ một loại quan hệ huyết thống trực giác, nàng cho rằng Đỗ Hải Ứng đã bị hại, mà nguyên do hẳn bị hại nhưng không cách nào truyền lại được, bởi vậy chỉ có thể thông qua mộng cảnh một lần lại một lần nhắc nhở muội muội, kể ra chính mình oan khuất. Vì thế Đỗ Hải Yến thông qua người khác giới thiệu, tìm tới Chúc Ánh Đài, một người chuyên lấy tróc quỹ hàng yêu mà sống, thỉnh vị này vì chính mình tìm kiếm vong huynh quỷ hồn, thế này mới có chuyện hai người cùng đến Manh sơn.

Chúc Ánh Đài rất nhanh liền dùng xong, hần sức ăn rất nhỏ, thậm chí so với Đỗ Hải Yến này nữ hài tử còn nhỏ hơn, phẳng phất như dựa vào nước cùng một chút thực vật liền có thể sống đi xuống, tái phối hợp với hần vượt qua hàng ngày sinh hoạt khái niệm mỹ mạo cùng lạnh như băng tính cách, thậm chí có lúc khiến Đỗ Hải Yến ảo giác, nam tử trước mặt có lẽ cũng không phải người đi.

Như thế nào? bị ánh mắt chuyên chú quấy rầy đến Chúc ánh đài vì sừng mặt hỏi, khiến cho Đỗ Hải Yến xấu hổ vô cùng.

Không, không có, ta là xem bên ngoài giống như có người.

Này chỉ là lời vô tâm Đỗ Hải Yến che dấu xấu hổ mà thôi, lại tựa hồ lập tức xúc động đối phương. Một lát trong lúc đó, biểu tình trên mặt Chúc Ánh Đài biến đổi, sinh động mà kịch liệt, giãy dụa, hưng phấn, vui sướng, sầu bi..... Đỗ Hải Yến còn chưa bao giờ ở trên mặt Chúc Ánh Đài nhìn đến quá biểu tình Nhân tính hóa như thế, hần bay nhanh đứng lên xoay người sang chỗ khác, nhìn quét một vòng bên ngoài, hỏi: Ở nơi nào?

A?

Người ở nơi nào?

Có, có khả năng đã đi qua đi.

Cái dạng gì người? Nam nữ? tuổi tác thế nào, ăn mặc ra sao? Chúc Ánh Đài một hơi hỏi, khẩu khí ẩn hàm mâu thuẫn, tựa hồ thực kháng cự lại tựa hồ thực chờ mong, hần như là đang đợi một người xuất hiện, lại sợ hãi người đó sẽ xuất hiện, trên khuôn mặt tái nhợt không tự giác phỉếm đỏ ửng, cảnh này khiến hần mỹ cảm luôn đóng băng ở vùng đất lạnh lập tức liền tiên sống mà thân thiết đứng lên. Đỗ Hải Yến nhận không được tưởng, người kia trong miệng Chúc Ánh Đài nhất định đối với hần là người rất trọng yếu.

Là cái lão nhân. Đỗ Hải Yến nói dối, sau đó xem Chúc Ánh Đài ngạc nhiên một chút, giống như rốt cục ý thức được chính mình thất thố, thanh thanh cổ họng ngồi xuống, mà hần sừng liền lập tức quai lên trên

mặt hần.

Nga. hần không mặn không nhạt ứng một câu, đã xong nói chuyện.

Trên xe buýt đi đến bến tàu tổng cộng chỉ ngồi năm người, trừ bỏ hai cái cư dân bản địa, Chúc Ánh Đài cùng Đỗ Hải Yến, mặt khác còn có một cái lão nhân gầy gò thoát nhìn hơn sáu mươi tuổi, hần tựa hồ là khách nhân một mình tiến đến du lịch, trên lưng là một cái ba lô cực đại, cách ăn mặc mộc mạc mà tiện lợi. Thời điểm Chúc Ánh Đài cùng Đỗ Hải Yến lên xe, lão nhân dựa vào cửa sổ khép hờ mắt bỗng nhiên mở to mắt nhìn hai người bọn họ liếc mắt một cái, theo sau liền nhắm mắt lại.

Trên xe không người nói chuyện với nhau, mỗi người đều giống như một mỗi tư ngủ, liền ngay cả lái xe đều làm cho người ta có loại cảm giác mộng du không quá yên tâm. Chúc Ánh Đài cùng Đỗ Hải Yến sau khi mua vé liền lựa chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, thẳng đến sau khi ngồi xuống, Chúc ánh đài mới phát hiện, nguyên lai ở một loạt vị trí cuối cùng còn có một gã hành khách.

Người này đại khái là lên xe sớm nhất, giờ phút này chính nằm ở trên mặt ghế dài ngủ bù, hần vóc dáng rất cao, nhìn thấu hần là cùng Chúc Ánh Đài tuổi xấp xỉ, một thân trang phục vận động hưu nhàn có họa tiết bóng rổ, trên mặt còn che mũ lưỡi trai.

Chúc Ánh Đài ngay tại một giây nhìn đến thân hình người nọ liền giống như bị điện giật nhảy đứng lên, đầu hần hung hăng đập đến trên bục để hành lý, phát ra tiếng vang cực đại, Đỗ Hải Yến giật mình nhìn hần, những người khác trong xe cũng chuyển lại đây nhìn hần, chỉ có Chúc Ánh Đài hồn nhiên bất giác, thậm chí liền đau đớn đều không cảm giác đến, hần chỉ là ngốc hề hề nhìn người trước mặt.

Là là..... Hần?

Người kia đại khái cũng bị tiếng vang đột nhiên xuất hiện này đánh thức, đầu tiên là thật giật mình, theo sau, hần vươn tay, chậm rãi lấy xuống cái mũ trên mặt rồi ngồi thẳng.

Làm sao vậy? hần hàm hồ hỏi, hiển nhiên còn chưa tỉnh ngủ, một mặt vội vàng hướng kính mắt trên mặt, gương mặt bình thản vô kì cùng với tóc tai rối bời cho thấy hần cũng không phải bất luận một người nào Chúc Ánh Đài nhận thức.

Không phải hần.

Xảy ra chuyện gì sao? thanh niên nam tử nghi hoặc hỏi, biểu tình lược hiển bất an.

Chúc Ánh Đài không nói một lời xoay người sang chỗ khác, ngồi trở lại vị trí của mình, nhắm mắt lại, thẳng đến lúc sau, mới có độn độn đau từ phía sau ốt truyền tới, hỏa lạt lạt trườn động thân kinh nhảy dựng.

A, tự tìm. hần ở trong lòng trào phúng chính mình.

Chiếc xe ở trên quốc lộ xuyên sơn uốn lượn hơn hai giờ đồng hồ cuối cùng cũng đến bến tàu, lúc này hành khách trên xe chỉ còn bốn người, Chúc Ánh Đài, Đỗ Hải Yến, lão nhân cùng tên nam tử trẻ tuổi kia.

Sau khi xe buýt ở âm trầm màn trời ly khai, tuổi trẻ nam tử chủ động đi lên tiến đến hướng bọn họ chào hỏi: Các người cũng đi Kim ngân đảo sao?

Đỗ Hải Yến cố hương Bây Giờ thôn ở tiểu đảo kêu là Kim ngân đảo, danh tự mặc dù dễ nghe, nhưng cùng Anh quốc tác gia sử để Vincent tiểu thuyết tàng đầy vàng bạc tài bảo tiểu đảo hoàn toàn bất đồng, đó là một tòa phong bế, lạc hậu bần cùng hải đảo, sử dụng danh tự như vậy cùng với nói là một loại khát khao thì càng như là một loại châm chọc.

Đúng vậy. Đỗ Hải Yến thay hai người làm ra trả lời, Chúc Ánh Đài đứng ở một bên, cũng không mở miệng, chỉ là cẩn thận đánh giá đối phương, mà lão giả kia thì một mình đứng ở bến tàu, nhìn mặt biển xa xa, thoát nhìn không thích cùng người giao tiếp.

Ta cũng đang muốn đi nơi đó nghỉ phép, không bằng kết bạn cùng nhau đi đi. thanh niên tự giới thiệu, rất nhanh song phương trao đổi tin tức cơ bản, thanh niên tên là Trịnh Hải, là viên chức của công ty mạng ở B thị, lần này là ở trên diễn đàn kết bạn nhìn đến giới thiệu về Kim ngân đảo, cho nên một mình tiến đến du lịch.

Vị lão tiên sinh này như thế nào xưng hô? thanh niên tính cách rất nhanh là thuần thực, cùng bọn Chúc Ánh Đài đánh xong tiếp đón lại đi kết bạn lão giả.

Lão nhân quay đầu thản nhiên nhìn hắn một cái, lại quay đầu đi: Họ Vương, Vương Lâm Phủ. hắn dừng một chút, tựa hồ nghĩ đến cái gì, bổ sung một câu, Ta ở đại học C công tác, là lão sư lịch sử, nghe nói trên Kim ngân đảo có tòa hải đăng cổ lưu lại từ thời kì chiến quốc, cho nên muốn đi xem.

Kia hắn là phải xưng hô ngài Vương giáo thụ?

Không dám, bảo ta Vương lão sư là có thể.

Tòa hải đăng kia thế nhưng có lịch sử lâu như vậy? Đỗ Hải Yến cũng nhin không được xen mồm hỏi, Ta trước kia chỉ biết là đó là tòa hải đăng cổ, không thể tưởng được thế nhưng có mấy ngàn năm lịch sử.

Hải đăng ở trên lịch sử ghi lại thật sự thiếu, không biết ngược lại mới bình thường. thời điểm Vương Lâm Phủ nói chuyện, có loại lời cuốn ngoạn mục như đang ở truyền thụ chương trình học, Đỗ đồng học nếu là người địa phương Kim ngân đảo, nói vậy đối tòa hải đăng kia nhất định rất quen thuộc, có lẽ ta còn có vài địa phương muốn thỉnh giáo Đỗ đồng học.

Ách, kỳ thật cũng không xem như vậy. Đỗ Hải Yến có chút ngượng ngùng nói, Ta sinh ra ở Kim ngân đảo, bắt quá vào lúc bảy tuổi liền rời đi nơi đó, cho nên không thể giúp được cái gì.

Nga, như vậy Chúc tiên sinh đâu? Vương giáo thụ tựa hồ đối mấy người có hứng thú, ngược lại vẻ mặt ôn hoà hỏi Chúc Ánh Đài.

Ta không phải.

Trừ câu đó ra chỉ có trầm mặc. Có lẽ nhìn ra Chúc Ánh Đài không muốn nhiều lời, Vương Lâm Phủ sau lại thức thời cùng đám người Đỗ Hải Yến nói chuyện với nhau. Con thuyền trong lúc mấy người bắt chuyện chậm rãi đến lại lẳng lặng rời cảng, Chúc Ánh Đài sau khi lên thuyền liền một mình ngồi ở một bên, đem ánh mắt phóng hướng ngoài cửa sổ.

Hiện giờ bắt quá là cuối mùa thu mà thôi, nhưng trên biển đã muốn biểu hiện ra điềm báo trước mùa đông sắp sửa đến. Dưới bầu trời màu xanh xám là nước biển màu xanh đen phiếm lên ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, thỉnh thoảng có mấy con Hải âu mệt mỏi bay qua, trừ bỏ tiếng vang vỗ cánh, liền kêu to đều lười phát ra. Manh sơn rất nhanh liền bị để ở phía sau xa xôi, thủ nhi đại chi là thuần nhiên nước biển vây quanh, khôn cùng vô ngần, phẳng phất như trên thế giới này trừ bỏ nước ra thì cái gì cũng không có.

Đang nhìn cái gì? Trịnh Hải cũng không đồng ý buông tha Chúc Ánh Đài, Như thế nào không cùng mọi người tâm sự một chút?

Chúc Ánh Đài đã muốn lười đi để ý tới người trẻ tuổi lỗ mãng liều lĩnh này, chỉ thản nhiên ứng câu: Không thích.

Ta đây cùng ngươi đi. Trịnh Hải được một tác lại muốn tiến một thước đặt mộng ngồi xuống bên cạnh Chúc Ánh Đài, đối với tầm nhìn chăm chú lạnh như băng của Chúc Ánh Đài không hề có cảm giác.

Thật có lỗi, ta thực không thích.....

Ai? Đó là cái gì? Trịnh Hải lỗ mãng đánh gãy Chúc Ánh Đài, đưa tay chỉ vào bên ngoài hỏi, Tro bụi?

Chúc Ánh Đài quay lại, bởi vì một cái chớp mắt mơ hồ thị giới, hấn theo bản năng nhắm mắt lại, theo sau mới phát hiện kia đều không phải là chính hấn tạo thành, không biết khi nào, nhật nhèo thừa thốt sương mù theo trên biển bay tới, đem nguyên con thuyền vô thanh vô tức vây quanh đứng lên.

Nha, là độ vụ! Đỗ Hải Yến kêu một tiếng, trong lời nói lại lộ ra thản nhiên hưng phấn.

Vương Lâm Phủ cũng tiến đến bên cửa sổ, hấn vươn tay, thỉnh linh đem mạn tàu cửa sổ đẩy ra, lập tức liền có một cỗ mùi tanh ướt át nhào vào khoang thuyền. Ở trong khoang thuyền, ngoài tám xích đã muốn mất đi tầm nhìn, hải vụ theo ban đầu thừa thốt mỏng manh liền nhanh chóng trở nên nồng đậm rất nặng đứng lên, đến mức vươn tay, liền có thể cảm giác được ẩm ướt hơi nước ngưng tụ nơi tay. Thời điểm Vương Lâm Phủ lùi tay về, toàn bộ bàn tay đều đã thấm ướt lạnh như băng.

Bột hải mùa này hấn đã qua vụ kì, như thế nào còn có thể có sương mù? hấn nghi hoặc nhìn gian ngoài

tự nói. Đèn huỳnh quang trong khoang thuyền đã muốn mở ra, đối chiếu ngoại giới sương mù tràn ngập âm u, quang cảnh đối lập ngược lại càng làm người ta cảm thấy bất an.

Bởi vì cái kia là độ vụ a, đúng rồi nó còn có tên cá biệt là Long phun tức. Đỗ Hải Yến lấy khẩu khí hoài niệm nói xong, Ân, các người có thể không biết, ta Bầy Giờ thôn có cái truyền thuyết, ở thật lâu thật lâu trước kia, ở phiến hải vực này từng có một cái thần thông quảng đại thần long, Kim ngân đảo chính là thần long thủ hộ đảo nhỏ. Trên đảo có cung điện của thần long cùng nô bộc, còn có vô số vàng bạc tài bảo, giống chúng ta Bầy Giờ thôn thôn nhân chính là thần long nô bộc hậu duệ.

Vàng bạc tài bảo? Trịnh Hải kinh ngạc khơi mào một bên lông mi, này vô tâm hành động lại lệnh Chúc Ánh Đài trong lòng lại là nhảy dựng, quá giống.....

Đúng đúng, cho nên kêu Kim ngân đảo thôi! bởi vì trên đảo có rất nhiều kỳ trân dị bảo, lúc ấy luôn có người muốn đào trộm bảo vật trên Kim ngân đảo, đối thần long bất lợi, vì thế, mỗi khi có người muốn đi lên Kim ngân đảo, thần long sẽ phun ra long khí đem Kim ngân đảo che đậy đứng lên, chỉ có người tâm địa thiện lương mới có thể thông qua độ vụ tới trên đảo, mà người tâm hoài bất quỷ sẽ vĩnh viễn bị lạc bên trong độ vụ, cho nên, độ vụ là chẳng phân biệt được mùa thời tiết địa điểm xuất hiện.

Nói như vậy, mỗi khi có người muốn lên đảo, liền nhất định sẽ xuất hiện độ vụ? Chúc Ánh Đài vì mị nhãn tình, đôi mắt màu đen sâu không thấy đáy, phảng phất như vực sâu.

Đỗ Hải Yến lập tức xem có chút ngây người, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại lắp bắp nói: Kỳ thật cũng..... Cũng không nhất định là như vậy, chẳng qua ta từ nhỏ liền được nghe truyền thuyết như vậy, nguyên nhân cụ thể độ vụ hình thành, ta cũng không quá rõ ràng.

Thuyền đi trong dạng sương mù dày đặc này sẽ không gặp chuyện không may sao? Trịnh Hải hỏi.

A, này không cần lo lắng, Đỗ Hải Yến nói xong, ngón tay hướng phía trước chỉ, Các người xem nơi đó.

Theo phương hướng ngón tay nàng, nhưng thấy một đạo hào quang giống như lợi kiếm, bổ thật mạnh xuống sương mù dày đặc, lướt qua mặt biển, thẳng hướng bọn họ chỉ đến.

Chính là ngọn đèn hải đăng cổ phát ra, hải tử trong thôn chúng ta đều quán nó kêu quang ngôn, chỉ cần có chỗ hải đăng này, thuyền sẽ không xảy ra chuyện, truyền thuyết nói đó là thần long cố ý lưu lại cho thôn nhân chúng ta ra vào.

Thì ra là thế.

Chúc Ánh Đài ở trong tiếng cảm thán của mọi người, bất động thanh sắc vươn tay đi, trong nháy mắt dày đặc sương mù chạm đến bàn tay hắn, cư nhiên giống như vật còn sống, từ bốn phương tám hướng hoạt khai đi. Hắn thu hồi tay, nhìn thoáng qua, bàn tay khô ráo, một chút thấm ướt cũng không có.

Chúc Ánh Đài vi nhú đầu mày.

Sau hai tiếng ba mươi lăm phút thuyền bình an về đến cảng. Bây giờ thôn một tuần chỉ có lượt thuyền, bốn giờ chiều thứ ba cùng bảy giờ sáng thứ năm, chuyển thuyền vào thứ năm dùng để đưa người, chuyển thuyền vào thứ ba hơn phân nửa là dùng để giao dịch các chủng thực thôn nhân địa phương thu hoạch, hàng bện thủ công nghệ phẩm cùng vật dụng tiếp tế hàng ngày, cho nên trên thực tế, người bình thường muốn vào ra Bây Giờ thôn một tuần chỉ có một lần cơ hội.

Này thật là một tòa phong bế lại hẳn cùng hải đảo, sản vật cần cỗi không tính, không biết vì sao, càng xuất phát từ tự chủ ý nguyện mà đem chính mình ngăn cách với xã hội hiện đại bên ngoài.

Chúc Ánh Đài cùng Đỗ Hải Yến theo trên thuyền xuống dưới, Trịnh Hải theo sát sau đó, Vương Lâm Phủ hành động linh hoạt lừng đen hẳn đại ba lô đi ở cuối cùng.

Sương mù trên đảo so với trên biển quả thật muốn loãng hơn rất nhiều, tựa hồ chính như truyền thuyết lời nói, độ vụ là thần long đối Kim ngân đảo che chở, chỉ cần thông qua khảo nghiệm, liền có thể thuận lợi đi đến trên tiểu đảo nghe đồn là tàng mẫn kỳ trân dị bảo.

Trịnh Hải nhin không được ở một bên trên ghẹo: Xem ra vài người chúng ta lương tâm cũng không sai.

Chúc Ánh Đài không có quan tâm hẳn, hẳn nhìn bốn phía chung quanh, tưởng đối với tiểu đảo này lưu lại ấn tượng trực quan lúc ban đầu.

Theo cảng có thể nhìn đến, đường ven biển Kim ngân đảo trình ra hình trăng rằm hướng vào bên trong, phương vị từ đông nam tà hướng tây bắc, cả tòa đảo cũng thể hiện ra trạng thái tây bắc cao đông nam thấp. Ở đầu gỗ trải sau bến tàu, thủy nê phô thành một đường khúc chiết duy nhất đi thông vào sâu trong đảo, chiếm lĩnh toàn đảo điểm cao dấu hiệu có hai nơi, một chỗ là trạm tiếp thu tín hiệu đứng ở phía bắc đảo, một chỗ khác, còn lại là bên tay trái cách càng xa hải cảng chỗ tây bắc giáp biển kia tòa cao ngất hải đăng cổ.

Giờ phút này dưới sương mù loãng làm đẹp, này cổ xưa cự nhân từng sống ở trên vách đá hắc nham trầm mặc không nói, có vẻ phá lệ bí hiểm. Vòng tròn trên đỉnh tháp vẫn như lúc trước là kiếm quang khí phách lộ ra ngoài thẳng chỉ đại hải, phách trăm sương mù dày đặc, mà theo chỗ gần xem, tựa hồ lại càng thêm vài phần nghiêm nghị làm người ta khởi kính cùng khí chất xơ xác tiêu điều.

Hoàn cảnh sinh thái trên đảo bảo trì thật tốt, cây rừng tươi tốt xanh um cơ hồ trải rộng cả hòn đảo nhỏ, gió biển thổi qua, liền có thể nghe được tiếng động cành lá ma sát gió biển, phảng phất như cùng hải đảo phụ xương lồng có Linh Tê.

Chúc Ánh Đài đi rồi vài bước, trên bến tàu dựng từ gỗ giờ phút này nhìn không tới bất luận kẻ nào trừ bỏ bốn người bọn họ, phụ cận cũng không có dân cư, trong cảng chỉ có một con thuyền gỗ nhỏ, lại không biết ở trong nước biển cô tịch phiêu bạc bao lâu, bộ phận mép thuyền tẩm trong nước đã muốn tràn đầy rêu xanh cùng sò hến bám vào.

Tất cả hết thấy đều thoát nhìn tiêu điều vắng vẻ, phẳng phất vừa lên đảo, thời gian liền tự động trở về mấy chục thậm chí trăm năm, chỉ có một mảnh phương lược vô cùng.

Chúc Ánh Đài nhìn về phía bên phải ngọn hải đăng, rừng cây rậm rạp nơi đó đột ngột gián đoạn một khoảng, giống như có cái thợ cắt tóc mới liều lĩnh ở trên đầu khách hàng đẩy lăm tông đơ một cái, đại phiến cây cối bị chặt, thủ nhi đại chi là nóc nhà cao thấp chằng chịt, ngoài mấy mảng kiến trúc thì đều được che bởi cao su chống nước, không biết là tạo cái gì.

Ta muốn trước đi hải đăng nơi đó dạo một lát, vài vị nếu có việc tìm ta thì có thể đánh ta điện thoại. Vương Lâm Phủ vội vàng ghi lên giấy vài con số, đưa cho Đỗ Hải Yến, theo sau hướng ba người phát tay cáo biệt.

Như vậy ta cũng đi trước bàn bạc chuyện. Vương Lâm Phủ mới rời đi không bao lâu, Trịnh Hải cũng theo sát sau nói, đồng dạng đưa qua một tờ giấy, cũng là thẳng tắp đối với Chúc Ánh Đài, Chúc tiên sinh, số điện thoại của ta cùng địa chỉ khách sạn đều ở mặt trên, người nếu có chuyện gì, có thể tùy thời liên hệ ta, tạm biệt! nói xong cũng không quản Chúc Ánh Đài có hay không vui ý, đã đem trang giấy hướng trong tay Chúc Ánh Đài nhét vào, bay nhanh về phía hai người huy phát tay, chạy đi.

Chúc Ánh Đài nắm tờ giấy kia, có một cái chớp mắt tưởng cứ như vậy đem nó vứt bỏ, do dự một chút, cuối cùng vẫn là cất vào trong túi áo, đối Đỗ Hải Yến nói: Đi thôi.

38. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 4 - Chương 2

Đây là Chúc gia trang?

Lương Sam Bách đứng trước hai cánh cửa đồ sộ của đại môn mà ngây người. Trên đầu mây đen sầm sầm tại xoay quanh, gió tại rống, lôi tại kêu, trước mắt hai cái đèn lồng chiếu.....

Hắn bất chấp ước nguyện dứt mưa ban đầu, đứng ở một mảnh đất hoang, ngây ngốc mà nhìn đến khối chiếu bài sơn son rồng bay phượng múa cạnh cửa, “Chúc phủ” hai chữ tại lúc đèn lồng rõ ràng chiếu rọi xuống có vẻ vừa uy phong vừa... âm trầm!

Lương Sam Bách không biết tự mình vì sao lại có một chút loại kích động muốn khóc.

Người không may luôn luôn là không may mà, có lẽ cần gọi người khiêng hắn đứng lên, hàm răng hắn không thể kiềm được mà va chạm vào nhau.

Một người một khi có thể cam đoan tự mình không may, sự tình liền hội không dừng lại mà càng lệnh phương hướng xấu đi xuống, này thật giống như một trò đùa dai của lão Thiên đi, gây ra hậu quả thật tệ sau đó tái vớ vờ bờ vai của người nói cho người, kia kêu là Số phận , giống nhau...

Lương Sam Bách cho rằng hần chỉ cần tiêu tốn hai tiếng đồng hồ là có thể hoàn thành nhiệm vụ, đánh tự mình qua lại, kết quả tìm trộm một ngày mới tìm được “Chúc gia trang.”; Lương Sam Bách cho rằng cái gọi là “Chúc gia trang” Bất quá chỉ là một cái trang nhỏ tự xưng ở nông thôn mà thôi, giờ lại phát hiện đó là một tòa xa hoa đại trang chân chân chính chính phù hợp với khái niệm phong kiến cổ truyền, hơn nữa, phong cách cổ truyền này xa hoa dạt dào, quý khí thì um tùm. Lương Sam Bách chính là nghĩ như thế.....

Tạo phép bài tử đôi mắt nhắm lại hần hiểu hiển nhiên không có ích lợi, Lương Sam Bách đem suy nghĩ thu về, vầy vầy đầu, thu thập tâm tư, tự mình giống như lão đầu như nhau chậm rãi dịch chuyển hướng của “Chúc gia trang”, tìm được khẩu gỗ cửa mà do dự một chút, cuối cùng khẩu đứng lên, một mặt khẩu một mặt trái phải trên dưới trước sau nhìn xem.

Khủng bố là loại này đông tây đi, yếu tố then chốt nhất là bầu không khí quỷ dị, nhị chính là nhân tâm!

Lương Sam Bách không tính nhất gan, tốt xấu cũng là tự mình huyết khí phương cương nam sinh viên, thế nhưng tại loại tình cảnh một vùng hoang vu dã ngoại, trời mưa xối xả cùng sét liên tục đánh xuống, một tòa cổ trạch, đèn lồng lắc lư v.v..., hần vẫn rất là thành thực tự mình thừa nhận da đầu tê dại, trong lòng không khỏi hoảng, hướng chỉ một cái thanh niên hiện đại sống tới hai mươi tuổi, cho dù điều không phải là dạng người ưa thích thần quái, tốt xấu cũng xem qua không ít tác phẩm văn học khủng bố, sở dĩ.....

“Không thành vấn đề, này cũng không phải lằng hay miếu tự gì, không có nữ quỷ, không có cương thi, không có hắc sơn lão yêu, sợ cái gì...” Lương sam bách run cầm cập vừa đề khẩu vừa nghĩ, còn trong đầu thì tất cả các loại phim kinh dị đã từng xem qua điên cuồng đảo mấy vòng.

Trình tử cùng ăn mày vầy đèn lồng con mắt liếc tới liếc lui, khoe miệng chảy ra đều là huyết, một đám lằng miếu nữ quỷ đối hần cười khanh khách, dẫn theo suy nghĩ ngoắc gọi hần tiến đến.....

Lương Sam Bách lại là một trận run cầm cập.

“Không thành vấn đề, Càn Khôn lang lạnh, nhân thể an khang.” Hần tưởng tưởng rồi bổ sung, “Không thành vấn đề không thành vấn đề, ngôi nhà này nhất định không phát sinh qua diệt môn hung án, không có thi thể cụt tay không có Huyết Hà, ngao ô...”

Người nói chuyện tại chỗ nhảy lên, thật sự là bị hù dọa đến nhảy dựng lên.

Rõ ràng đèn lồng chiếu rọi xuống, ở giữa đại môn sơn son thắm đậm đột nhiên mở ra và xuất hiện một cái đầu người nhìn như lão thái thái, không bình thường mà chuyển một độ lớn của góc, ngược đầu lên xem đến Lương Sam Bách.

Cửa lớn như vậy mở ra dĩ nhiên một chút thanh âm cũng không có!

“Tìm ai?” Đầu người vắn, giọng nói khàn khàn bất kham, trên mặt tràn đầy nếp nhăn còn lộ vẻ vừa âm thầm vừa quỷ dị vừa không có hảo ý mà tươi cười.

“Tìm... Tìm Chúc Ánh Đài.” Lương Sam Bách đánh bạo trả lời, run rẩy mà mò lấy phiếu điểm chuyển giao, “Đây là hẩn Phiếu điểm.”

Đầu người lộ ra một chút nhìn tới, Lương Sam Bách thấy nhất tiết (*cắt đứt*) khô gãy cái cổ, phía sau còn có một cái cổ áo. Lão thái thái nhìn đến trang giấy trắng mà Lương Sam Bách đang run cầm cập cầm trên tay, vừa nhìn nhìn Lương Sam Bách.

“Không có người này.” Nói xong, đầu người lập tức tiêu thất, sơn son đại môn liền lập tức chặt chẽ đóng lại, ngay cả một chút khe hở đều tìm không ra.

Lại là một đạo sấm sét nhá qua.

“Uy, uy!” Lương Sam Bách cái gì cũng không để ý, xông lên lách cách gõ cửa, “Tốt xấu cũng nhượng ta tránh mưa, làm ơn! Điện thoại di động của ta không có tín hiệu, tìm không ra người giúp đỡ!”

Quản người cánh cửa gõ đến vang rung trời, bàn tay chụp được khẩu, uy nghiêm “Chúc phủ” Đại môn chính là không chút sứt mẻ, thậm chí ngay cả tiếng người hay tiếng chó sủa cũng không truyền ra.

Mưa to cuối cùng đổ xuống rồi! Áo ào mà cọ rửa đại địa, tiếng chấn thiên lý, sấm dậy cửu thiên!

Lương Sam Bách phần nộ mà lui cái cổ, ngồi ở dưới mái hiên “Chúc phủ”, phiền muộn tâm tình liền nảy lên, trong đầu lại lóe thời nghĩ đến một cái đáng chê cười: “Trời mưa ngày lưu khách ngày lưu người không ở lại.”

“Trời mưa ngày lưu khách ngày lưu người không ở lại.” Hẩn lâu bầu, ngẩng đầu nhìn đến hai cái lồng đèn trắng bạch bị gió thổi trúng liễu mạng đảo qua đảo lại, bỗng nhiên cảm thấy phá lệ thân thiết đứng lên.

Tốt xấu, tốt xấu còn có hai ngọn đèn bởi hẩn không may!

“Sai rồi, hẩn nên là “Ngày trời mưa, lưu khách, lưu người không lưu?”” Phía sau truyền đến thanh thanh nhuận nhuận thanh âm, Lương Sam Bách liền quay đầu lại.

“Chúc phủ “Đại môn lại một lần nữa tại lúc hẩn không có tra ra tình hình thông suốt mở ra, đứng ở cửa không ai khác chính là Chúc Ánh Đài.

39. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 4 - Chương 3

Sắc trời hắc sắc, mưa to liễu mạng đổ xuống lại có loại quyết đoán có thể xé rách tất cả. Hai đạo đèn lồng thiết lập hai bên cửa có thể vì mưa to ảnh hưởng mà bất thường, bất an nhảy lên “Bốp bốp ba ba” vài

tiếng, người bên cạnh đèn lồng hát ra một tầng thủy khí, nhưng người nhìn đến có điểm hoảng hốt.

Trong mưa đêm tại cổ trạch, hai người kéo ra một chút khoảng cách.

“Thế nào, người sợ ta?” Chúc Ánh Đài vẫn.

“Không... Không có a.”

“Không có vì sao rồi ta như vậy xa, không sợ ư?” Chúc Ánh Đài cười khẽ, trong tiếng cười kia tựa hồ mang theo không phải là ác ý mà là trào phúng.

“Không muốn a.” Lương Sam Bách rất thành thật mà lầu bầu một câu.

“Vậy tiến qua đây.”

Lương Sam Bách suy nghĩ một chút, thoáng tiến đi qua một chút, lại vẫn bảo trì một chút khoảng cách, một mặt len lén mà nhìn đến Chúc Ánh Đài liếc mắt một cái.

Đôi mắt như điểm sơn, rõ ràng như nhau da thịt, ngũ quan tinh tế tỉ mỉ đến mức cùng hàng mỹ nghệ giống nhau, theo một loại chính xác nhận xét có thể sánh bằng, chính là rất đẹp, nhưng đẹp đến mức phải nhưng người cảm thấy sợ hãi, tựa như một cái nhân loại nhỏ bé đối mặt với đại nhạc núi cao mệnh mỏng mà kinh ngạc, thâm cốc âm u.

Nhưng là, nét phác thảo này bất quá ở trong lòng Lương Sam Bách hiện lên một lần như thế cảm thán: “Tiểu tử này thực sự là lớn lên không thể tự xem mình là nam nhân!”

Không sai, Chúc Ánh Đài xác thực là bạn cùng phòng với Lương Sam Bách, thế nhưng Lương Sam Bách cùng Chúc Ánh Đài cũng không có cái gì quan hệ, căn bản không tính là quen thuộc, nghiêm ngặt mà nói, thậm chí có thể xem như là không nhìn mặt nhau, nhưng là, phần lớn các sinh viên đều không muốn biết đến sự tồn tại của Chúc Ánh Đài, rồi lại không có khả năng, bởi vì Chúc Ánh Đài bản thân vốn đã rất nổi tiếng, đã thành tựu trong mắt đám sinh viên trở thành một cái truyền kì không hơn không kém!

Chúc Ánh Đài có khuôn mặt đẹp gần như là không tưởng, Chúc Ánh Đài thường xuyên có nhiều cử chỉ quái dị, thậm chí trong trường có truyền đến lời đồn Chúc Ánh Đài kì thực là GAY, và đây cũng là nguyên nhân chính mà Chúc Ánh Đài đứng đầu trong bảng xếp hạng những nhân vật nổi danh của Đại học A, Lương Sam Bách coi như là không tận lực đi hỏi thăm nhiều người, vẫn là có thể gián tiếp biết đến rất nhiều chuyện liên quan đến Chúc Ánh Đài.

Nói ví dụ, có người từng thấy Chúc Ánh Đài đêm khuya khoắt đứng lên rồi đi Đại học A theo hướng bắc 1000 mét đến nghĩa địa công cộng làm gì đó, thời điểm về ký túc xá đầy tay đều là mộ thổ (*đất mộ*); lại nói ví dụ, có người đã từng nghe được Chúc Ánh Đài ngồi ở trong phòng chứa đựng tiêu bản nói chuyện với ai đó, đi theo tiếng nói, đẩy cửa vào phòng chỉ nhìn đến hán một người; tái thêm cái ví dụ, chỉ cần Chúc Ánh

Đài ở đây, tất cả ngoạn bút thần tiên (*giống như chơi cầu cơ ý*) cái gì thần tiên mọi người đều chiêu không được; còn tỷ như thuyết...

Lời đồn về Chúc Ánh Đài thực sự rất nhiều, kết quả là kẻ liên quan như Lương Sam Bách không thể nào không làm cái nhân sĩ mà cùng nhau nổi danh.

“Con mẹ nó, cái tên chết tiệt này!” Lương Sam Bách nghĩ tới mà hận đến nghiêng răng, nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi mà bắt đầu tổn hơi thừa lời.

Lương Sơn Bá cùng Chúc Ánh Đài thê mỹ lãng mạn ái tình cổ sự thực không sai; quảng đại nhân dân quần chúng đối bọn họ cảm thấy vô cùng đồng tình, kỳ vọng bọn họ có thể có kiếp sau tu thành chính quả thì thật tốt; thế nhưng bởi vì âm tiết của tên khi không lại gần giống nhau nên đem hai cái sinh viên thời đại miễn cưỡng kéo đến cùng nhau, mà còn chuyện hai cái đều là nam, chuyện này thực là mười phần sai đi, Lương Sam Bách cho nên kêu “Nghĩ muốn chịu đựng, nhưng thực không thể chịu đựng!”

Thí dụ như “Sam Bách, Ánh Đài nhà người vừa có tin đồn mới nga!”

Thí dụ như “Sam Bách a, lão bà nhà người cùng một cái mặt trắng tiểu tử hồn cùng một chỗ ai ~ “

Tái thí dụ như “Sam Bách a, nhà người chừng nào thì mới chịu thú cái kia bà cốt về làm nương tử a?” Đến đây bạn thân hẳn thực sự chịu không nổi sắc mặt âm dương quái khí của hắn.

Mỗi lần đến lúc này, Lương Sam Bách chỉ có thể giả cầm vờ diếc hoặc là thẳng thắn bỏ rơi nhân sự. Đánh cũng đánh không được, mắng thì không có cách nào khác mắng, không có khả năng nhượng người nói xấu tiêu thất cũng không có khả năng cấm Chúc Ánh Đài xuất hiện, Lương Sam Bách từ khi vào đại học A liền vì nguyên nhân như vậy mà không có mấy ngày có thể sống yên ổn.

Bất quá nói còn nói trở về, coi như là bất đồng, tốt xấu cũng là tại sát vách phòng ở chung, hai năm qua, Lương Sam Bách hầu như chẳng bao giờ cùng Chúc Ánh Đài đơn độc hỏi qua một câu hay là đối mặt hắn, đây chính là một cái hiểm lạ. Bởi vì Lương Sam Bách thấy hoặc là Chúc Ánh Đài người này xác thực xuất quỷ nhập thần, nếu không nữa thì, chính là hắn cũng đối với tên của hai người cảm thấy xấu hổ mà tận lực lảng tránh đi!

“Ta nghe nói phiếu điểm của người bị trả trở về, cũng liên hệ không tới, có phải hay không địa chỉ xảy ra vấn đề gì?” Lương Sam Bách tìm cách gợi chuyện. Chúc gia trang tựa hồ xem từ bên ngoài cũng không lớn đến như vậy, hai người đi trên con đường rộng khoảng bốn người đi tới gần mười phút, còn chưa thấy được nơi đến, luôn luôn bảo trì trầm mặc nhượng Lương Sam Bách cảm thấy có điểm xấu hổ.

“Địa chỉ không sai.” Chúc Ánh Đài ngắn gọn mà trả lời, chặt đứt cố gắng gợi chuyện của Lương Sam Bách.

“Điện thoại cũng đánh không thông ni?”

“Tín hiệu bất hảo.”

“Di động cũng đánh không thông.”

Chúc Ánh Đài dừng lại, nhìn về phía Lương Sam Bách: “Người đối ta có hứng thú?”

Lương Sam Bách nhíu mày suy nghĩ câu này hỏi đến vì sao nhượng người cảm thấy có nơi nào không quá thích hợp. Nói đến hứng thú cái này từ, giống như nói đến Chúc Ánh Đài như vậy thần thần bí bí, tổng sẽ khiến người có lòng hiếu kỳ, có thể dùng hứng thú tới hình dung cũng không quá đáng, vậy nên, Lương Sam Bách gật đầu.

Chúc Ánh Đài con mắt nheo lại, toát ra một cổ thần sắc bất đắc dĩ, nửa ngày mới hồi đáp: “Mà thôi, nếu người muốn thì cứ tiến đến...”

“Cứ tiến đến?”

Chúc Ánh Đài không trả lời câu hỏi của Lương Sam Bách, chĩa chĩa phía trước: “Đến.”

Theo phương hướng ngón tay hất, một cánh cửa mở rộng xuất hiện tại cuối đường, bên trong tựa hồ là sân nhà, mơ hồ có thể thấy phía sau chính sảnh ở mái hiên trượt xuống cùng đại môn giống nhau trắng thuần hai cái đèn lồng, đem chính sảnh xinh đẹp trở nên đèn đuốc sáng trưng, trong đó chúc ánh lấp lư, tựa hồ tại cử hành cái gì nghi thức, ở giữa giống như còn có xiêm áo cùng cực đại trang sức phẩm.

“Nhà các người tại qua cái gì tiết sao?” Lương Sam Bách đột nhiên ý thức được lúc này mình đến đây tựa hồ như không đúng lúc, nhưng cũng không đường thối lui.

Chúc Ánh Đài chỉ ném một câu: “Theo ta đi.” Liền đi qua.

Lương Sam Bách đành phải cùng đi qua. Rất nhanh liền thấy sân nhà, vốn đang có mưa to, bốn phía sân đều ngập nước là do nước mưa tụ lại, càng là thanh thế bàng bạc. Mưa rơi mạnh mẽ như một hàng liềm từ nước, đem toàn bộ sân bao phủ tại dưới đáy thác nước giống nhau, tại ở giữa sân, bày bày đặt một cái rương hình vuông, bị nước mưa cọ rửa phát sinh “Sàng sạt” “Âm hưởng”.

Không đúng, điều không phải là cái rương.

Lương Sam Bách mở lớn miệng, đó là một cái quan tài!

40. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 4 - Chương 4

“Quan... Tài...” Lương Sam Bách nhìn cái khối hộp hình chữ nhật nằm ngoài mưa, liền khó nén cảm xúc sợ hãi.

Quan tài loại này đông tây, trên TV tuy rằng thường xuất hiện, thế nhưng tại tình huống hoả táng đã mở rộng phổ biến, sinh hoạt tại giữa thành thị như Lương Sam Bách tự nhiên là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy. Huống chi, vô duyên vô cớ nhìn thấy quan tài, thì cá nhân có bao nhiêu cảm thấy xui xẻo mà tâm sinh sợ hãi.

Lương Sam Bách tựa như vậy sững sờ ở tại chỗ, yên lặng mà nhìn cái quan tài đang được nước mưa vô tình cọ rửa.

Hắc sắc nắp quan che đây, an trí tại chính giữa sân nhà, xuyên thấu qua tứ diện mưa liềm nhìn lại, giống như bị thủ vệ tại bảo tàng, thế nhưng...

“Xin lỗi, nhà các người có đúng hay không có... Có người đã qua đời?” Lương Sam Bách cuối cùng phản ứng lại, lắp bắp hỏi, cũng không biết dưới tình huống như vậy, nên nói như thế nào mới là thích hợp nhất.

Chúc Ánh Đài nhìn hẩn, từ chối cho ý kiến mà hơi nhún vai xuống, ý tứ như muốn nói, xem chẳng phải sẽ biết?

Lương Sam Bách theo ánh mắt hẩn nhìn về phía phòng khách, bạch sắc giấy phiên treo trắng cả sảnh đường, lúc trước hẩn đã từng cho rằng là cái gì trang sức phẩm, lại là một cái vòng kết bạch hoa thật to ở giữa sảnh đường, trên đó dùng giấy trắng mực đen tự mình viết một chữ “Điện” thật to. Trong phòng, bạch sắc ngọn nến đang cháy, hương khói cũng đã lượn lờ.

Lương Sam Bách quay lại đầu, miệng trương ra, muốn nói vài lời thỉnh nén bi thương các loại, thế nhưng lời đến bên mép, không biết vì sao lại nói không nên lời.

“Ta hình như tới không đúng lúc, bằng không, người cho ta mượn cây dù, ta có thể trở về.” Lương Sam Bách đứng dưới mái hiên, co quắp bất an.

Kỳ thực, cho dù Chúc Ánh Đài đem dù cho hẩn mượn, Lương Sam Bách vẫn là như nhau ướt đầm.

Ngày mùa hè mưa to tầm tã, luôn luôn làm tắt cả đồ che mưa mất đi tác dụng, hiện tại Lương Sam Bách hình dạng hầu như cũng là ướt đầm. Khó chịu thì thật sự khó chịu, trở lại còn có thể cảm mạo, thế nhưng hẩn hiện tại lại chỉ cảm thấy, cho dù phải đợi mưa trở về cũng không là cái gì, hẩn thậm nghĩ sớm một chút ly khai cái này Chúc gia trang, cái địa phương này nhượng hẩn cả người cảm thấy không được tự nhiên.

“Người sợ hãi?” Chúc Ánh Đài xoay người lại vấn, trên mặt mang theo thần tình cùng chất giọng mỉa mai.

“Không... Không sợ.”

“Kia vì sao phải trở lại? chính là người muốn tới.”

“Ta là vôi tới người đưa phiếu điểm, nếu phiếu điểm người đã nhận được, ta liền không cần phải ở lại chỗ này!” Lương Sam Bách bắt đầu có chút hơi hơi nổi giận, nghe Chúc Ánh Đài nói, quả thực giống như là chính hắn không nên lãng phí chính mình, lãng phí một đoạn thời gian, tự mình đội một thân mưa tới đưa phiếu điểm cấp quá nhân này.

“Điều không phải trời đang mưa sao?” Chúc Ánh Đài thu hồi dù, trên mặt đất run lên run xuống, vẩy rơi bọt nước. Làm chuyện tình này tư thái rất đẹp, thần tình cũng rất nhàn nhã, xem tại trong mắt Lương Sam Bách lại cảm thấy nôn nóng không gì sánh được.

“Người có thể cho ta mượn dù.”

“Ta nói không cho mượn ni?”

“Người!” Lương Sam Bách chán nản, “Thực sự là hảo tâm... Hảo tâm...”

“Hảo tâm coi như lòng lang dạ thú đi?” Chúc Ánh Đài cười khẽ, “Những lời này cần phải ta tới thuyết mới đúng. Người lại không sợ mình lạc đường?”

Lương Sam Bách khuôn mặt lập tức trưởng đến đỏ bừng, cũng không lo lắng tự hỏi Chúc Ánh Đài vì sao sẽ biết hắn vừa mới lạc đường, quay đầu không nói một tiếng mà rời đi, cũng không biết còn muốn chạy đi nơi nào.

“Lưu lại thì lưu lại.” Hắn buồn bực thuyết.

Chúc Ánh Đài trong mắt chớp mắt hiện lên cùng nhau quang mang, không thể ngờ lại như bầu trời nhất đạo thiểm điện xẹt qua, chiếu ra thật sâu bên trong một đạo mê ly.

“Lưu lại, ba ngày ba đêm...” Hắn cúi đầu nhẹ lẩm bẩm.

“Cái gì?” Lương Sam Bách vẫn.

“Tập tục của nhà chúng ta, kế tiếp túc trực bên linh cữu, cần thời gian ba ngày ba đêm.” Chúc Ánh Đài bất động thanh sắc mà kéo lại cánh tay Lương Sam Bách, đưa hắn đi theo phía trước linh đường kéo đi.

“Đi theo ta, ta mang người đi phòng của người.”

“Gian phòng của ta?” Lương Sam Bách đầy bụng nghi hoặc, không ai giải đáp.

41. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 4 - Chương 5

Lương Sam Bách bị Chúc Ánh Đài một đường kéo đi qua đường mòn quanh co khúc khuỷu, hoa viên, kinh qua trùng trùng điệp điệp đình viện, mới đến phía trước một tiểu viện hẻo lánh. Đường mòn đá cuội đi thông qua tiểu viện bị nhất quạt hình tròn cánh cửa cắt đoạn, trên cửa còn có một thiết khóa chặn ngang đã rỉ sét. Thế mưa đã không lớn như mới vừa rồi nhưng vẫn là chơi trò không ngừng cọ rửa mặt đất, “Ào ào” Nước mưa theo khe hở đá cuội chảy xuôi, toàn bộ mặt đường thoát nhìn giống như một dòng suối, hai người tựa phẳng phất lội nước mà đi.

“Người ở chỗ này chờ.” Chúc Ánh Đài thuyết. Tả hữu nhìn nhìn, lấy ra cây dù, đội mưa đi qua, gảy vài cái, mở ra cửa viện.

“Tiến đến.” Hần thuyết, sau đó không đợi Lương Sam Bách tiếp lời, vừa kéo theo cánh tay hắn, giống như tự mình kéo bao quần áo như nhau đem hắn kéo đến vườn trong. Bên trong có một cái tiểu nhà trệt, Lương Sam Bách đếm một chút, có ba cái cửa.

“Một gian chủ ngoại, một gian thư phòng, còn có một gian để tạp vật.” Chúc Ánh Đài đem Lương Sam Bách kéo vào mái hiên, thu dù, tựa ở bên cạnh. Thon dài ngón tay tìm được địa phương nào, ấn xuống phía dưới, đèn lồng dưới mái hiên tựa hiện ra.

Lòng tham của người hiện đại liền ở chỗ đó, ham vẻ đẹp kiến trúc cổ truyền vừa luyến tiếc tiện lợi hiện đại, lòng đèn điện tạo hình giả đèn lồng, để cho vẹn toàn đôi bên.

“Bởi chỉ có một phòng ở, nên nhà xí cùng phòng tắm tại sân phía sau.” Chúc Ánh Đài thuyết, đẩy ra một gian cửa phòng trong đó, một cổ đệm chần sạch sẽ liền mang theo cảm giác mát dịu từ bên trong lộ ra, còn mang theo một cổ hương khí dễ ngửi. Hắn đi vào, đem đèn bên trong cũng mở lên.

Lương Sam Bách cố sức mà ngửi ngửi hương khí tuy nhạt mà thẩm người kia, vừa mới theo vào.

Gian nhà bố trí rất đơn giản, một cái tủ quần áo, một chiếc giường khắc hoa đã giương màn, một cái chậu gỗ rửa mặt cùng vài cái chậu đồng, hé ra một cái bàn, cùng mấy cái ghế, ở trong góc có một cái chuông thật to rơi xuống đất, chứng tỏ có người thường tại nơi đây tới lui, Lương Sam Bách trông thấy con mắt đều thẳng.

“Phòng này hiện tại cấp người trụ.” Chúc Ánh Đài thuyết, “Người đem này nọ phóng một chút, ta dẫn người đi xem gian phòng khác.”

Lương Sam Bách đi qua đó, lấy tay xoa bóp giường lớn, đệm chần rất xốp, quả thực tựa như vừa mới phơi nắng như nhau, mà càng là tối gần giường kia, mùi hương âm thầm len người thư thái hương vị tựa hồ

càng đậm lên.

“Một gian phòng không tẻ.” Lương Sam Bách thuyết, sau đó quay đầu vấn Chúc Ánh Đài, “Kỳ thực, ta nghĩ muốn hỏi, vì sao muốn ta ở chỗ này?”

Chúc Ánh Đài nhìn hẩn một cái, bất đắc dĩ thần khí lại nổi lên.

“Người cảm thấy tự mình bây giờ còn có thể lựa chọn được sao?” Chúc Ánh Đài hỏi ngược lại. Lương Sam Bách nhìn nhìn ngoài cửa sổ liên tục mưa, tự động đem Chúc Ánh Đài ý tứ lý giải thành ngày mưa khó đi.

“Kia, vậy phiền phức người.” Lương Sam Bách không có ý tứ nói, “Có thể hay không cho ta mượn điện thoại gọi về nhà, ta muốn cùng người trong nhà nói một tiếng... Ách, điện thoại di động của ta không có tín hiệu.”

Chúc Ánh Đài lắc đầu.

“Không được?” Lương Sam Bách cảm thấy có chút kỳ quái. Nơi nào có người nguyện ý lưu người tá túc, lại không chịu cho mượn điện thoại đâu?

“Ở đây không có điện thoại.” Chúc Ánh Đài thuyết.

Lương Sam Bách “Nga “ một tiếng, bỗng nhiên vừa cảm thấy không đúng. Không có điện thoại, ban đạo nói là gọi không thông điện thoại nhà của Chúc Ánh Đài, vậy vừa rồi là chuyện gì xảy ra?

Vừa đẹp loạn tâm tình xuống phía dưới, vì vậy không tuân cùng giải thích lần thứ hai sóng gió nổi lên. Lạc đường cũng tốt, kỳ quái gặp lão nhân cũng tốt, còn có chẳng bao giờ gặp qua quan tài, tất cả nghi hoặc cùng bất an đều bởi vì gặp được cái này thậm chí không có khả năng xưng là người quen mà chợt tiêu tán, thế nhưng hiện tại xem ra, có thể cũng không phải là tiêu tán, mà là tạm thời mà dấu đi, tùy thời khả năng tiếp tục bành trướng, thẳng đến bạo tạc...

“Ở đây phương tiện đã cũ.” Chúc Ánh Đài đại khái nhìn ra nghi hoặc của Lương Sam Bách, nhân nhạ giải thích, “Vừa mới bị sét đánh, tuyến dây bị bốc cháy, không sử dụng được.:

Nguyên lai là như vậy. Lương Sam Bách khuôn mặt đỏ hồng, cảm thấy tự mình ngày hôm nay thực sự là mất mặt, ngạc nhiên vì mình giống như một kẻ nhu nhược tự mình nhất gan sợ phiền phức.

“Thiếu gia.” Cửa đột nhiên truyền đến tiếng kêu. Xem ra là thanh âm của thiếu niên, âm âm nhu nhu, lộ ra một cổ kỳ quái áp lực, hình như không có đối giọng duyên cớ, nghe đứng lên có vài phân mùi vị nữ hài tử.

Chúc Ánh Đài thân thể mạnh mẽ run rẩy một chút, giống như bị cái gì đó đánh sâu vào giống nhau.

Lương Sam Bách thấy trước mắt bày ra trạng thái xảo khuôn mặt, có như vậy nhất sát trở nên tái nhợt, thế nhưng nhìn thêm một chút, thì đã khôi phục thần sắc tự nhiên, không khỏi nhu nhu mắt.

“Thiếu gia, người bằng hữu đến, thế nào không thông tri Ngân Tâm một tiếng.” Thiếu niên đứng ở cửa nói, trên khuôn mặt búp bê lộ vẻ lấy lòng tươi cười.

“Sao người lại tới đây?” Chúc Ánh Đài xoay người sang chỗ khác vấn. Lương Sam Bách cảm thấy xung quanh hắn toả ra lạnh lùng khí tức. Nghĩ thầm, chuyện gì xảy ra, lẽ nào Chúc Ánh Đài rất chán ghét thiếu niên này? Mà còn, nói đến Ngân Tâm, không phải nên là trong truyền thuyết thiếp thân thị nữ của Chúc Ánh Đài sao? Nghĩ không ra tại hiện thực sinh hoạt cư nhiên thực sự có...

“Lão gia để cho ta tới thông tri thiếu gia ăn cơm. Thiếu gia, ta có thể đi vào không?” Thiếu niên tới gần một bước, tựa hồ muốn vào nhà rồi lại không dám lỗ mãng.

:Không cần. Người trước tiên lui xuống, ta dàn xếp bằng hữu xong rồi liền đến.” Chúc Ánh Đài lạnh lùng mà phát tay, ra hiệu thiếu niên kia lui xuống phía dưới. Thiếu niên lại tựa hồ lưu luyến, không chịu đi động bước chân.

“Xuống phía dưới!” Thẳng đến Chúc Ánh Đài nổi giận quát một tiếng, hắn lập tức có vẻ không vui, một bước quay đầu đã là ly khai, đi được rất xa, còn quay đầu, cấp Lương Sam Bách tươi cười một cái thật kì quái.

42. Thú Linh Và Điểm Đăng Nhân - Quyển 4 - Chương 6

Ánh Đài cho ở lại, nhưng khi hắn cười, lại không biết vì sao cả người nhất thời giật mình, chính là một cái lạnh run tập qua đây.

“H – hắt xì.” Lương Sam Bách há mồm chính là một cái đại hắt xì, thói quen nhấc chân giậm một cái, chậu rửa mặt cùng chậu đồng cùng nhau rớt xuống tới, “Loảng xoảng lang đương “ Mà vang thành tiếng, trên mặt đất “Dát kéo kéo” Lăn vài vòng, thanh âm so với tiếng sét bên ngoài cũng không tính vang.

Trong phòng thoáng chốc một trận trầm mặc, nửa ngày, Chúc Ánh Đài có chút yếu ớt mở miệng: “Người đi trước tắm rửa, đem y phục thay đổi. Phòng tắm ở phía sau viện, đây là ... Cái chìa khóa.”

Vừa mới dứt lời, quay đầu đi co rút bờ vai, rõ ràng là tại cười to.

Lương Sam Bách hấp hấp mũi, thầm kín đo lường được tự mình tám phần mười là do mắc mưa, rồi bị kinh hãi, hết lần này tới lần khác xung quanh lại âm lãnh, có lẽ bắt đầu bị cảm, đối Chúc Ánh Đài cười đảo điên cũng không ngại. Dù sao tự mình cũng là đại nam nhân, điểm ấy tiểu xấu hổ còn không đến mức muốn mệnh.

“Cảm tạ.” Lương Sam Bách tiếp nhận cái chìa khóa, “Nơi nào có thể hong khô y phục, ta không mang quần áo thay.”

Chúc Ánh Đài xem thân hình hắn, gật đầu: “Mặc đồ của ta đi!, chúng ta chiều cao không sai biệt lắm, bất quá y phục của ta cũng không nhiều lắm, ngươi nhớ kỹ đừng ... để nó bị ướt, ở chỗ này muốn đem y phục hong khô không dễ dàng.”

Lương Sam Bách kỳ quái vì sao Chúc Ánh Đài tại nhà mình còn có thể nói y phục chưa đủ, nghĩ lại một chút, đại khái là lười đem y phục đưa đến đi, tất cả đều tồn trong ký túc xá tại trường, cũng sẽ không hỏi lại xuống phía dưới.

“Tốt.” Hắn thuyết, “Ngươi đem y phục cho ta là hảo, cái khác ta tự mình làm. Phụ mẫu ngươi tại thúc dục ngươi đến dùng bữa.”

“Không đi cũng không có vấn đề gì.” Chúc Ánh Đài nhàn nhạt mà thuyết, đem dù đưa cho Lương Sam Bách, “Ta đi cầm lấy y phục qua đây.”

“Ngươi không cần dù?” Lương Sam Bách suy đoán Chúc Ánh Đài có khả năng cùng người trong nhà cãi nhau, nhưng không biết có nên hay không khuyên, cũng không biết khuyên như thế nào, đơn giản tách lấy trọng tâm câu chuyện.

“Rất gần.” Chúc Ánh Đài thuyết, lấy ngón tay tự mình chỉ đến phương hướng nào đó, “Đi qua hành lang là tới. Nhưng thật ra ngươi...”

“Ta?”

“Ngươi...” Chúc Ánh Đài bỗng nhiên tới gần khuôn mặt Lương Sam Bách, hai người khoảng cách tự lại không tới mười cm, ngay cả đây đó hô hấp đều có thể thuận lợi cảm giác. Ướt át, ẩm áp khí tức từ Chúc Ánh Đài tự như vậy mà phun lên trên mặt Lương Sam Bách, mang theo cảm giác ngứa ngáy gây rối, Lương Sam Bách đột nhiên phát hiện tự mình thật sự khó thở, trống ngực như muốn bạo tạc mà ra.

“Ta thế nào!” Lương Sam Bách vấn, thanh âm lớn đến mức ngay cả chính hắn đều phải hù dọa chính mình, tự dường như... Dường như vô ý thức chột dạ che giấu cái gì đó phản ứng.

Nhưng mà, che giấu cái gì ni? Có cái gì cần che giấu!

Lương Sam Bách đầu óc chuyển thành bất động, bên trong kêu loạn thành một nỗi Bát Bảo chúc, như đến mức không thể dùng.

“Ngươi, tại thời điểm ta không ở đây, nhớ kỹ đừng cho bất luận kẻ nào, không phải, là không đáp ứng bất luận kẻ nào tiến vào gian nhà này, bao quát cả “Chúc phủ” này ngoại trừ ta ra bên ngoài mọi người không ai được vào, hiểu chưa?” Chúc Ánh Đài chậm rãi nói, từng câu nói đi theo môi mà một chút một chút khí

tức phun ra, không biết vì sao nhưng Lương Sam Bách cảm thấy mang theo một chút mê hoặc ý tứ hàm xúc.

“Vì ... Vì sao?” Lương Sam Bách khó khăn tập trung tinh thần, thối lui một chút, vẫn.

Chúc Ánh Đài lắc đầu, biểu tình thoát nhìn giống như là đối một cái ngu dốt tiểu hài tử mà cảm thấy bất đắc dĩ: “Ta là chủ nhân.”

Mà người là khách nhân...

Lương Sam Bách ở trong lòng tiếp được nửa câu sau của lời này.

“Được không. Là nhà người, người nói thế nào thì là thế đó.” Nửa câu sau nói ra đã mang theo mùi vị không hài lòng

Lương Sam Bách nghĩ Chúc Ánh Đài thực sự là một cái quái nhân a, không thích thì không nên lưu người dưng chân a!

Trong phòng đột nhiên nghe thấy “Lách a lách cách” tiếng máy móc ma sát, sau đó là “Thùng thùng đồng đồng” tiếng trống cùng tiếng kêu gào, tiếp theo là một chuỗi bát âm hộp “Leng keng leng keng” Tiếng âm phù như vậy, Lương Sam Bách quay đầu đi nhìn thấy kia đồng hồ để trên bàn hình tiểu nhân cười Tiểu Mã xếp thành hàng đi ra, còn có tiểu nhân tại khua chiêng gõ trống. Kim sắc nhân mã chuyển động, lấp lánh mỹ lệ màu sắc, hẳn thấy nhìn không chuyển mắt.

“Nhanh như vậy bắt đầu tức tức bên linh cữu ...” Chúc Ánh Đài nói nhỏ, lắc đầu, “Tới thời gian thật đúng...”

“Cái gì?” Lương Sam Bách luôn luôn nhìn cái kia tinh xảo đồng hồ để bàn mà ngây người, sẽ không nghe rõ Chúc Ánh Đài nói cái gì.

“Không có gì. Người đi trước đi!, đợi ta lát sẽ quay lại.” Chúc Ánh Đài đi ra cửa, đi tới phân nửa thì dừng lại, xoay người rất trịnh trọng mà thuyết, “Nhớ kỹ ta với người nói quy củ, còn có, ta lát nữa hội đưa cơm qua đây, người không cần ăn cái khác.”

Xem Lương Sam Bách lộ ra hoang mang thần sắc, Chúc Ánh Đài bổ sung: “Cũng chính là ngoại trừ ta cấp người ăn, cái khác thực vật, người cũng không được tự ý động đến.”

Lương Sam Bách gật đầu, nghĩ, mặc kệ thế nào, chỉ cần chịu đựng một đêm, đợi đến ngày mai hừng đông mưa nhỏ một chút, lập tức rời đi, không bao giờ ... nữa muốn đứng ở trong căn nhà đầy âm dương quái khí này, đối một cái quái nhân, dù cho đó là một người như vậy xinh đẹp!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luong-chuc-he-liet-thu-linh-va-diem-dang-nhan>